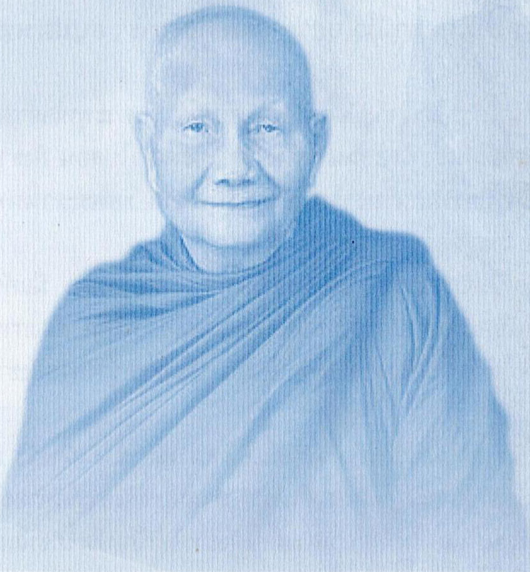

สาธุธรรม

พิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมทาน

“การสร้างบารมีในการปฏิบัติธรรม”
(หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม)

ขอนอบน้อมพระรัตนตรัย คือ คุณพระพุทธเจ้า คุณพระธรรมเจ้า คุณพระสังฆเจ้า น้อมนึกระลึกถึงผู้มีพระคุณ มีคุณมารดา บิดา ครู อาจารย์ ญาติพงศ์วงศา ญาติในพระพุทธศาสนา มาร่วมใจสามัคคี สร้างความดีในการฟังธรรม ณ ศาลาพระราชศรัทธา วัดปทุมวนาราม ในวันนี้ และขอน้อมระลึกถึงผู้อำนวยการศูนย์ฯ ได้แก่ พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณภาวนาพิศาลเถระตลอดกระทั่งเจ้าอาวาสให้การอุปถัมภ์ วัดปทุมวนาราม พระมหาบพิตรพระราชสมภารเจ้าองค์พระราชา ศาสนูปถัมภกยกย่องพระพุทธศาสนา เรามีศาลาอันโอ่โถง สวยสง่างามตามระเบียบ งามตามพระธรรมวินัย ถูกต้องตามวิธีการทุกประการ ขอถวายการเคารพนอบนบบูชา ก่อนที่จะชี้แจงแสดงไป ณ กาลบัดนี้เทอญ

นมัสการท่านประธานศูนย์ฯ ขอเจริญพรญาติธรรมสัมมาปฏิบัติในหน้าที่ วันนี้อาตมาชื่นใจทั้ง ๆ ที่อาพาธหนัก แต่แล้วก็มานึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เสด็จพ่อของเราแล้วน่าจะต้องมาได้ พระองค์ท่านสอนคนจนกระทั่งตายข้างทางเดินระหว่างต้นรังทั้งคู่ ก่อนที่จะตาย

คือเข้าสู่ปรินิพพานของพระองค์นั้น พระองค์ยังหันพระพักตร์มาสู่พระอานนท์ศรีอนุชา

หนฺทฑานิ ภิกฺขเว อามนฺตยามิโว ขยวย ธมฺมา สงฺขารา อปฺปมาเทน สมฺปาเทถาติ

พี่น้องที่รักโปรดได้นึกถึงปัจฉิมโอวาทข้อนี้ไว้ พระพุทธเจ้าของเรานั้นสอนคนกระทั่งตาย ตายแล้วยังสอนอีกนะว่า "อานนท์ศรีอนุชา โปรดเอาไปสอน สังขารของข้าพเจ้ากำลังเสื่อมกำลังโทรมแล้ว อันรูปธรรม นามธรรม เข้าสู่ปรินิพพาน ขอพระอานนท์ศรีอนุชา โปรดได้สอนพุทธศาสนิกชนต้องต่อสู้ต่อไปจนชีวิตหาไม่"

"ข้าพเจ้าเป็นจักรพรรดิ เป็นโอรสของพระเจ้าสุทโธทนะ มีแก้วแหวนเงินทองมากมายก่ายกอง เหลือจะนับคณาได้ แต่ข้าพเจ้าเสียสละมาเพื่อชาวโลก ต้องการให้ชาวโลกทั้งหมดนี้ได้แก้ปัญหาทุกข์ และได้พ้นไปเสียจากกองทุกข์นานาประการ ร่างกายสังขารก็ไม่มีประโยชน์เท่าใดแล้ว"

พี่น้องที่รัก เราเลี้ยงสังขารมาใช้งานใช่ไหม เลี้ยงช้าง ม้า วัว ควาย ต้องการใช้งานใช่ไหม แต่อยากจะให้ข้อคิดเจริญพรถามท่านว่า ท่านเลี้ยงสังขารไว้ทำอะไร เลี้ยงมาสร้างปัญหามาสร้างทุกข์ด้วยกันทั้งนั้น ไม่มีโอกาสจะเลี้ยงสังขารให้เป็นประโยชน์แก่ตนเลย ไม่สามารถจะนำสังขารสร้างความดีให้แก่ตนเลย เลี้ยงสังขารต้องหมดข้าวปลาอาหาร เสียทรัพยากรชีวิตอีกทั้งยังเสียเวลาด้วย

พี่น้องทั้งหลายเอ๋ย ถ้าท่านถึงธรรมะเมื่อใด ท่านจะคิดว่าชีวิตของท่านมีค่ามาก เวลาของท่านจะมีประโยชน์มาก ถ้าท่านทั้งหลายคิดว่าชีวิตไม่มีค่าอะไรเลย เกิดมาไม่มีค่า เวลาของท่านเอาไปชอปปิ้ง ไปนั่งคุยนินทากัน เสียเวลาการมิใช่น้อย ทุกคนโปรดได้คิด การศึกษาธรรมะต้องคิด ไม่ใช่เพื่อความสนุก ท่านจะทุกข์ถนัด ท่านต้องเอาไปคิดกัน ไปสร้างความดีให้แก่ตนและครอบครัวจึงจะเป็นการถูกต้องมาก ไม่ใช่ท่านไม่มีความรู้ ท่านเป็นผู้ทรงความรู้ทั้งนั้น เรียนจบหลักสูตรมาทั้งนั้น อายุอานามก็มากพอสมควร แต่ท่านอย่ามากแต่อายุเลย ขอให้มากด้วยความดีที่สะสม อบรมไว้มานาน ด้วยการทำงานด้วยความตั้งใจของท่าน

เดี๋ยวนี้บางคนเดินทางผิดพลาดกันมาก เอาผีเอาเจ้ามาเป็นที่พึ่ง ถ้าท่านเดินทางผิดพลาดท่านมีความประมาท ท่านจะแก้ตัวไม่ได้ ชีวิตของท่านจะไม่มีค่าเลย อาตมาตรึกตรองตลอดเวลาทั้งลมหายใจเข้าออกว่า หายใจเข้าไม่ออก หายใจออกไม่เข้าเราก็ต้องตาย ตายแล้วได้อะไรไปบ้าง คิดบ้างไหม ถ้าชีวิตมีค่า เวลาของท่านจะมีประโยชน์มาก อาตมาดีใจที่ท่านอุตส่าห์เสียเวลาศึกษาธรรมะให้ได้คิด ได้มีสติปัญญาตามอัตภาพของท่าน ไม่ใช่ว่าท่านจะไม่มีความรู้ในพระพุทธศาสนานะ ท่านมีความรู้แจ้งด้วยกันทุกคน แต่อาจขาดสติ ขาดความคิด มีความ

ประมาท ถ้ามีความประมาทในชีวิตแล้วท่านจะได้อะไร

ถ้าท่านเป็นญาติกับพระศาสนาแล้ว ท่านจะหอมหวลทวนลม จิตใจเข้มแข็งอดทนจนชีวิตหาไม่ จึงจะมีประโยชน์แก่ท่านมิใช่น้อย หลักศาสนาที่ท่านจะยึดถือเป็นประโยชน์ตรงไหน ท่านจะยึดถืออะไร เดี๋ยวนี้ชาวพุทธแท้มี 10 เปอร์เซ็นต์ อีก 90 เปอร์เซ็นต์เป็นพุทธแบบฟอร์ม เพราะรู้ไม่จริง

ถ้าท่านรู้จริงนะ ท่านคิดได้ตามที่อาตมากล่าว เดี๋ยวนี้เสียดายเหลือเกิน คนรู้มากเยอะ รู้จริงๆ หายาก รู้มากหาง่าย รู้จริงต้องลงมือทำ รู้จำต้องลงมือท่อง รู้แจ้งต้องลงมือคิดประดิษฐ์สร้างสรรค์ ริเริ่มดำเนินหน้าที่ มิรอรีแต่ประการใด หากท่านยังนิ่งดูดาย เป็นชาวพุทธซังกะตาย ไปหาผีเจ้าเข้าทรงกันเยอะ ไปไหว้ผีกันเป็นแถวหมด แต่ไม่หมายความถึงผีปู่ย่าตายาย ซึ่งควรไหว้เพื่อแสดงกตัญญูกตเวที

อาตมาแสดงความเศร้าสลดใจกับพุทธศาสนิกชนที่ไม่มีแก่นแท้เลย เปลือกก็ไม่มีด้วย ต้นไม้ต้องอาศัยเปลือกฉันใดเปลือกก็ต้องอาศัยแก่นฉันนั้น เปลือกของต้นไม้ที่เปรียบเหมือนศาสนาพิธีก็ยังไม่ค่อยรู้กัน อาราธนาศีลก็ไม่เป็น อาราธนาธรรมก็ไม่เป็น เดี๋ยวนี้เด็กรุ่นใหม่เขาเก่ง เขาอบรมพุทธศาสนาวันอาทิตย์ เลยต้องไปบอกนักเรียนให้มาอาราธนาศีลแทนเวลามีงานมีการ คนดีต้องการไปหาของดี คนชั่วจิตใจมัวซัวและต่ำช้าชอบไปหาของชั่วด้วยกัน คบอันธพาลไม่พักออกมาในลักษณะการอย่างนี้ จะว่ากันไม่ได้หรอก

พระพุทธเจ้าไม่เคยว่าใคร ท่านให้แต่ของดี ไม่เคยรับกิเลสของใครมาไว้ในใจท่าน พระสงฆ์องค์เจ้าก็เช่นเดียวกัน ท่านคงไม่รับกิเลสของใคร แต่อาจจะรับไทยทานเป็นการส่วนกุศล เอาไปบำรุงพระพุทธศาสนาก็จะเป็นได้ ถ้าจะไปรับเรื่องของชาวบ้านมาให้หมดแล้ว ก็คงไม่ใช่คำสอนของพระพุทธเจ้า

คำสอนของพระพุทธเจ้าไม่ใช่รับเรื่องปัญหาของคน ท่านสอนคนให้แก้ปัญหา และคนก็นำเอาปัญหามาให้พระ ไม่รู้จักจะช่วยตัวเอง

คำสอนพระพุทธเจ้าแต่ละบทพระคาถา
สอนให้ช่วยตัวเองได้
สอนให้พึ่งตัวเองได้
สอนให้สอนตัวเองได้
ไม่ต้องไปพึ่งใคร

จุดมุ่งหมายของพระพุทธเจ้าสอนอย่างนั้น ไม่ต้องการว่าไปเข้าวัดให้พระแก้ปัญหาให้ และก็เอาดอกไม้ธูปเทียนมาหาพระกราบแล้วกราบอีก นึกว่า มาขอธรรมะ แต่มาขอให้ช่วยแก้ให้สามีดีหน่อย สามีหรือภรรยาไม่ดีต้องแก้ตรงไหน สามีไม่ดีแก้ที่ภรรยา ภรรยาไม่ดีแก้ที่สามี

ลูกไม่ดีแก้ที่พ่อแม่ พ่อแม่กินเหล้าเมายาสอนลูกให้เป็นโจร ต้องแก้ที่ลูก ให้ลูกสร้างแต่ความดี อย่าเชื่อฟังพ่อแม่ที่สอนลูกให้เป็นโจร ขอฝากท่านไว้

ไม่ใช่เข้าวัดไปหาพระช่วยนะ พระท่านช่วยไม่ได้ แต่ตถาคตเพียงชี้บอกหนทางให้เราเดินกันเท่านั้น ให้เราทำหน้าที่ให้ถูกต้องสำหรับมนุษย์ แต่ถ้าท่านทำหน้าที่ไม่ถูกต้องและก็ปฏิบัติไม่ถูกทาง พระท่านจะช่วยได้ไหม ยกตัวอย่าง ขออภัยที่จะขออนุญาตกล่าว ถ้าท่านดื่มเหล้าเมาสุรา เล่นการพนันมือบายมุข สนุกในสังคมแล้วก็ไปบนบานศาลกล่าวขอให้พระช่วย พระคงช่วยท่านไม่ได้อย่างแน่นอน ท่านอย่าโง่ต่อไป

ท่านจะเป็นชาวพุทธซังกะตาย เป็นชาวพุทธแบบฟอร์มไม่เข้าถึงพระพุทธศาสนาโดยแท้จริง เข้าใจว่าพระพุทธศาสนาคือเครื่องรางของขลัง เป่าหัวให้ลูกหน่อยจะได้สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ แต่แม่เช่าหนังมาให้ลูกดูทุกวัน พระช่วยไม่ได้ ท่านตีความให้เข้าใจในข้อนี้ให้มากที่สุด

เราเป็นชาวพุทธ จิตใจใสสะอาดบริสุทธิ์เหมือนทองคำธรรมชาติที่หล่อเหลา ดีเด่นเห็นชัดและเห็นไกล ดีนอก ดีใน มะตูมแข็งนอก มะกอกแข็งใน อดทนนอก อดทนใน อดทนไว้ให้ได้ หลวงพ่อทน หลวงพ่อนิ่ง ไปไหนตาดู หูฟัง ปากนิ่ง ตีนรีบวิ่ง มือทำแต่ความดี รีบวิ่งหนีความชั่ว สร้างตัวให้ดีจึงจะถูกต้อง

ถ้าท่านไม่กระทำดังที่กล่าวมาแล้ว รับรองผิดหวังต่อศาสนามาก เข้าใจว่า ศาสนาคือเครื่องรางของขลัง รดน้ำมนต์แล้วสอบได้ไม่จริงแน่ๆ ท่านจะทำบุญ ต้องละบาปให้ได้ ถ้าละบาปไม่ได้แล้ว ท่านจะไม่ได้บุญ จะได้บาปออกจากวัดไปตามเดิม อาจจะเลวกว่าเก่า มาทำบุญแต่ไม่ได้บุญ เพราะท่านไม่ละบาป บาปเต็มกระเป๋าอยู่มาหลาย แล้วบุญจะมีทางเข้าไปได้อย่างไร ขอฝากไปคิดโดยทั่วหน้ากัน

ไม่ใช่เข้าวัดโน้นออกวัดนี้ ไปได้บุญวัดโน้น ไม่ใช่ทัวร์บุญ ต้องทัวร์ตัวเอง อ่านตัวให้ออก บอกตัวให้ได้ ใช้ตัวให้เป็น จะเห็นตัวตาย จะคลายทิฏฐิ จะได้ดำริชอบ จะประกอบกุศล จะได้ผลอนันต์ เป็นหลักฐานสำคัญ อย่าตามใจตัวเอง ถ้าเราเข้าใจคำสอนของพระพุทธเจ้าแล้ว ได้ดีแน่ๆ

ในวันหยุดควรจะเข้าวัดปฏิบัติธรรม แต่บางพวกก็ชอบทัวร์กันไปชมบารมีครูบาอาจารย์ แต่น่าจะคิดหันมุมกลับว่า ควรจะชมบารมีของตัวเองบ้าง

หลวงปู่แหวนท่านออกบิณฑบาต คนสิงห์บุรีไปรถทัวร์กัน 5 คน หลวงปู่ท่านพูดกับคนสิงห์บุรีเมื่อ 20 ปีก่อนว่า

"มาทำไมกันโยม มาทำไม"

"มาชมบารมีหลวงปู่"

"หลวงปู่เป็นยังไงหรือ บารมีคืออะไรหรือ"

ชาวสิงห์บุรีตอบท่านไม่ได้เลย หลวงปู่ก็บอกว่า "โยม จะให้ธรรมะสักข้อ จะคิดได้หรือไม่ได้ไม่ว่ากัน หลวงปู่จะให้ธรรมะสักข้อหนึ่ง โยมไปชมเขาปลูกมะม่วงดก แล้วไปชมเขาปลูกทุเรียนดก ต่อไปก็ไปชมบ้านนั้นดีบ้านโน้นดีอย่างนั้นหรือ แล้วโยมเคยปลูกมะม่วงของโยมสักต้นหนึ่งไหม เคยปลูกทุเรียนไหม คิดได้ไหมนี่"

พวกสิงห์บุรีบอกคิดไม่ได้ หาว่าหลวงปู่ด่า บารมีก็ยังไม่รู้เลยว่าคืออะไร

บารมีชั้นประถมอนุบาล แปลว่า ความเพียร วิริเยน ทุกฺขมจฺเจติ บุคคลจะล่วงทุกข์ได้เพราะความเพียร ต้องมีความเพียร อุตสาหะ พยายาม ต้องขยัน อย่าขี้เกียจ คนขี้เกียจนี้ไร้คุณธรรม ไม่มีกิจกรรมในชีวิต

คนดีมีกิจกรรมในชีวิตต้องขยันหมั่นเพียร เรียนหนังสือ นี่คือบารมีชั้นอนุบาล

บารมีชั้นมัธยม แปลว่า ตั้งใจทำงาน อย่าทิ้งงานและหน้าที่ที่รับผิดชอบ จะทำงานอะไรก็ทำด้วยศรัทธา ทำด้วยความเคารพ ทำด้วยจิตสงบ และทำด้วยความถูกต้อง

1. ทำด้วยศรัทธา หมายความว่า พอใจในการทำงาน มีความยินดีต่องานของเขา เรียกว่าวิชาเอกในการทำงาน

2. ทำด้วยความเคารพ ตีความ 3 ข้อ

2.1 เคารพตัวเอง มีสัจจะ เมตตา สามัคคี มีวินัยหรือไม่ มีความจริงไหม พูดแล้วต้องทำ ถ้าพูดแล้วไม่ทำไม่เคารพตัวเอง คนที่ไม่มีธรรมะ ชอบผลัดเดี๋ยวเรื่อยเลย เคารพตัวเอง คือพูดแล้วต้องทำ

2.2 เคารพสถานที่ เคยไปสถานที่ ที่น่าเคารพน่าบูชาไหม สถานที่นั้นมี สัปปายะ 4 เห็นแล้วมีระเบียบเพียบพร้อมด้วยวินัย การเคารพสถานที่ก็คือว่า ถ้าท่านทำงานต้องเคารพสถานที่ทำงาน สำนักงานนั้นต้องมีระบบมีระเบียบ เพียบด้วยวินัย ทำอะไรให้ถูกแบบถูกทางหมดจดเหมาะเจาะ

2.3 เคารพกฎหมายบ้านเมือง อย่าฉ้อราษฎร์บังหลวง ต้องเคารพกฎหมาย ถ้าท่านอยู่กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส ต้องเคารพกฎหมายกรุงปารีส ถ้าท่านไปสหรัฐอเมริกา รัฐใดก็ตามต้องเคารพกฎหมายของรัฐนั้น กฎหมายแต่ละรัฐไม่เหมือนกัน เขามีขนบธรรมเนียมประเพณีอย่างไรต้องเคารพด้วย ผู้น้อยต้องเคารพผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่ต้องเมตตาต่อผู้น้อย

3. ทำด้วยจิตสงบ ทำงานทุกอย่างด้วยจิตสงบ อย่าวุ่นวาย จะเป็นหัวหน้าสำนักงานอะไรก็แล้วแต่ ถ้าหัวหน้าจิตไม่สงบแล้ว จะทำให้ลูกน้องวุ่นวายไปด้วย เพราะหัวหน้าจิตไม่สงบ

4. ทำด้วยความถูกต้อง การทำงานทุกอย่างด้วยจิตสงบแล้ว ผลที่ตามมาคือความถูกต้อง ซึ่งพิสูจน์ได้ด้วยกรรมฐาน เดี๋ยวนี้มีแต่ถูกใจ ถ้าถูกใจแล้ว เป็นคนดีหมด เอาแต่กิเลสทั้งนั้น ถ้าท่านเป็นผู้หลักผู้ใหญ่และทำงานไม่ถูกต้องแล้วนั้น บารมีจะไม่เกิดอีกเลย ท่านจะเป็นใหญ่เป็นโต

ไม่ได้อย่าไปตีโพยตีพาย ไปคิดถึงวาสนาว่า กรรมทำงานแทบตายไม่ได้สองขั้น ทั้งนี้เพราะท่านทำด้วยความไม่เสมอต้นเสมอปลาย ทำด้วยความไม่ถูกต้อง ใครเขาจะให้ ขี้เกียจทำงาน เลี่ยงงานเก่ง คนประเภทนี้ขยันนอกหน้าที่การงาน การงานของตนไม่ขยัน แต่ไปเอางานของคนอื่นมาทำ เหมือนกับพระไม่ทำหน้าที่พระ ไปเอาหน้าที่ของฆราวาสมาทำ เหมือนอย่างวัดหนึ่ง สมภารก็ดี แต่ชาวบ้านเป็นสมภารเสียเอง มันก้าวก่ายงานกันใช่ไหม มันไม่ถูกตามกำหนดกฎเกณฑ์วิธีการดังกล่าวมาแล้ว นี่แหละทำงานจึงไม่ได้ผล จะไปน้อยเนื้อต่ำใจทำไม

บางคนไม่รู้ว่าเกิดมาทำอะไรก็น่าจะคิดถึงตัวเอง เกิดมาสร้างความดีใช้หนี้เขาไปซิ เรามีกรรมด้วยกันทุกคน ต้องอยู่สร้างความดี ใช้หนี้เขาให้หมดไป ไปสร้างเวรสร้างกรรมมาแล้ว อย่าปฏิเสธทุกข้อหานะ นี่แหละบารมีชั้นมัธยมสำหรับทำงาน ทำงานด้วยความถูกต้อง

การบำเพ็ญประโยชน์ของตนนั้น คือ บารมีจะทำอะไรก็ทำด้วยความตั้งใจจริง และอย่าทำด้วยอำนาจกิเลส คือ โลภะ โทสะ และโมหะ งานของท่านจะบริสุทธิ์ ไม่วุ่นวายในการทำงาน งานทุกอย่างที่ทำต้องเป็นงานที่ไม่มีโทษ ทำแล้วไม่มีใครเดือดร้อนแต่ประการใด

ถ้าท่านเป็นพ่อค้าแม่ค้าเป็นนักธุรกิจ ในการงานและหน้าที่ ต้องคิดขาดทุนทุกประตู อย่าไปคิดเอาแต่รายได้ ถ้าเกิดขาดทุนขึ้นมาท่านจะแก้ไม่ได้ พระพุทธเจ้าสอนให้เตรียมแก้ไว้ก่อน

พี่น้องที่รัก เราค้าขายด้วยกันทุกคนคือ ค้าขายชีวิต ได้กำไรชีวิตกันบ้างหรือเปล่า รู้วิธีที่ขาดทุนหรือไม่ ถ้าท่านเตรียมแก้ไขปัญหาที่จะขาดทุนได้แล้ว ท่านจะได้กำไรงาม ยกตัวอย่างแม่ทัพทหารของสมเด็จพระนเรศวร รู้แต่ชนะพม่า รบกันครั้งใดชนะทุกที พระนเรศวรท่านบอกว่า "ท่านเสือเฒ่า ท่านมีพระคุณแก่พระราชบิดาของข้าพเจ้า ท่านอายุ 70 กว่าปีแล้วนะ จะไปแพ้พม่านะ" ท่านแม่ทัพตอบว่า "ไม่เป็นไรพระเจ้าค่ะ ข้าพระพุทธเจ้าขอเอาชีวิตเป็นเดิมพัน" พระนเรศวรท่านยังหนุ่มอยู่ ท่านไม่ไว้วางใจเสือเฒ่า คิดอะไรก็คิดแต่ชนะพม่า เพราะชนะมา 28 ครั้งแล้ว ก็ยังเห่อเหิมและประมาท คือคนแก่เสือเฒ่าไม่ใช่คนแก่เสือเก่า อายุตั้ง 70 กว่าแล้วจะไปรบกับหนุ่มๆ ได้ไหม แต่พระนเรศวรยึดหลักพระศาสนา เพราะท่านเป็นลูกศิษย์ของสมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว พระนครศรีอยุธยา ที่อาตมาได้ตำราสวดมนต์เพื่อถวายพระพรชัยมงคล พระนเรศวรจึงไม่เคยแพ้ทัพ พอยกออกไปแล้ว สมเด็จพระนเรศวรยกตาม ท่านยังหนุ่มกว่าเสือเฒ่าเข้าไปโจมตีพม่า พม่าแพ้ถอยหลังไปไม่รู้กลศึกของพม่า พม่าถอยหลังแล้วล้อมหลังเลยจับแม่ทัพไทยได้ ประมาทใช่ไหมนี่

พระนเรศวรยกทัพติดตามไปก็ฆ่าแม่ทัพพม่าตาย จึงเอาเสือเฒ่าออกมาได้ พระนเรศวรจึงบอกว่า "นี่แน่ะท่านแม่ทัพ ท่านเป็นเสือเฒ่า ยอมถวายชีวิต ข้าพเจ้าจะต้องประหารชีวิตเจ้า แต่ข้าพเจ้านึกถึงพระราชบิดาของข้าพเจ้า ท่านมีบุญคุณต่อพระราชบิดาของข้าพเจ้ามาก ข้าพเจ้าจึงให้ชีวิตท่าน มิฉะนั้น จะประหารชีวิตเสียเลย ท่านเสือเฒ่าจำไว้ อย่าประมาท คิดแพ้ซิถึงจะ

ป้องกันว่า พม่ามาคราวนี้จะแพ้ตรงไหนบ้างจะได้แก้ไข จะได้ชัยชนะ" นี่เปรียบเทียบธรรมะให้ท่านทราบ ไม่ใช่เรื่องเสียหาย พม่ารู้แล้วเสือเฒ่าเป็นแม่ทัพมา รบเก่ง พม่าแกล้งทำถอยหลังก็เกิดฮึกเหิม เกิดประมาท แล้วก็วิ่งเข้าไปในกองทัพพม่าเลย จะไปฆ่าแม่ทัพ แม่ทัพพม่าก็ถอยหลังไป พม่าทางหลังก็ล้อมหลังเลย โจมตีจับได้ ประมาทนะนี่

ปัญหาข้อบารมีนี้ต้องคิดเสียไว้ก่อน การไปวัดเสียเวลาไหม เสียเวลาเพื่อได้บุญ ได้ฟังธรรมะ เสียเพื่อได้ อย่าไปเอาแต่ได้ ถ้าเอาแต่ได้ก็จะมีมักง่าย มักได้ ไม่มีมรรค 8

มรรค 8 คือ ศีล สมาธิ ปัญญา ย่อเหลือ 2

ได้แก่ สติสัมปชัญญะ ผนวกเหลือ 1 คือยอดเจดีย์ทอง เรียกว่า ความไม่ประมาทแก่นแท้หลักศาสนาอยู่ตรงนี้

คนที่ไม่มีศีล สมาธิ ปัญญา คนที่ขาดสติ ขาดสัมปชัญญะ มีแต่ความประมาทแล้วนั้นจะกลายเป็นคนมักง่าย มักได้ เอาแต่ได้ เสียไม่เอาด้วย เกิดโลภ โกรธ หลงในตัวเองมาก เห็นแก่ตัวมาก นิสัยดีไม่ได้ตรงนี้เอง

บารมีชั้นมหาวิทยาลัย มี 2 ข้อ บารมีชั้นนี้ได้ธรรมหมดแล้ว วิปัสสนาเต็มแล้ว จิตใจอดทนแล้ว มีขันติ คือ ความอดทน อดกลั้น อดออม ประนีประนอมยอมความแล้ว

1. ไม่กลัว ข้าพเจ้าจะไม่กลัวใครทั้งหมด จะสร้างแต่ความดี ไม่ต้องกลัวใครมาว่านินทา

2. กล้าทำความดี ข้าพเจ้าจะอาจหาญในธรรม สัมมาปฏิบัติในหน้าที่ ไม่ต้องกลัวใครนินทา

ถ้าท่านนั่งเจริญกรรมฐานได้ ท่านจะมีบารมีชั้นสูง 2 ข้อนี้ เข้าที่ไหน อาจหาญในธรรมสัมมาปฏิบัติในหน้าที่ จะไม่เกรงกลัวใคร ไม่กลัวที่จะสร้างความดี ไม่เกรงใจใครเขาว่า ให้เข้าถูกระเบียบ บารมีสูงนี่ต้องเข้าวัดให้มันถูกวัด

วัดที่ 1 วัตถุธรรม มีธรรมะ วัตถุสะอาด

วัดที่ 2 วัดอารมณ์ อารมณ์ดีหรือไม่ดี ตั้งสติไว้ทุกลมหายใจเข้าออก

วัดที่ 3 วัดจิตใจ วัดนอกวัดใน เอาตาชั่งเข้ามาดู เอาตราชูขึ้นมาชั่ง

วัดแล้ววัดเล่าเฝ้าแต่วัด อาจหาญเข้าไปเลย ไม่ต้องกลัวใครว่า นี่เป็นบารมีชั้นสูง ชั้นปริญญาเอก

บารมีของเรามีสำหรับพ่อแม่ มีลูกอย่าให้อยู่ว่าง อย่าให้ห่างผู้ใหญ่ ลูกจะหลงทางได้ง่าย นี่เป็นบารมีขั้นกรรมฐาน ถ้าท่านนั่งกรรมฐานได้แล้ว มันจะมีหลักออกมารู้วาระจิต รู้ระเบียบวินัย ทำอะไรถูกแบบถูกแผน พูดเข้าใจง่ายแล้วก็ว่านอนสอนง่าย คนที่ไร้กรรมฐานขาดศีล สมาธิปัญญา ว่านอนสอนยาก รู้มากรู้ไม่จริง คนเชื่อง่ายสอนยาก คนเชื่อยากสอนง่าย วัดที่ดีจะมีวัตถุสอน เข้าไปแล้วรู้สึกเย็นสบาย สัปปายะ 4 มีครบ

1. อาวาสสัปปายะ วัดนั้นจะเป็นอาราม เข้าไปแล้วมันชื่นใจ มีต้นไม้เขียวชอุ่ม มีนกการ้อง

เงียบสงบ อากาศบริสุทธิ์ มองดูเป็นระเบียบเรียบร้อย

2. อาหารสัปปายะ วัดนั้นมีโรงครัว มีอาหารเลี้ยง

3. ปุคคลสัปปายะ มีเจ้าหน้าที่ที่มีระเบียบหมด นั่นแหละสอนเราให้มีระบบระเบียบ นี่คือ ศีล

4. ธัมมสัปปายะ สถานที่นั้นมีธรรมะให้ ใครอยากฟังธรรมะเชิญได้ทุกเวลา กรรมฐาน คือ ศีล สมาธิ ปัญญา นี่เอง

ศีล แปลว่า ปกติ ไม่ต้องไปรับกับพระวัดไหนเลย

ปกติเอามาจากไหน ได้จากมีสติระลึกก่อน ระลึกถึงงาน ทำอะไรก็มีสติ

หายใจเข้าก็มีสติ หายใจออกก็มีสติ จะพูดจาพาอะไรก็มีสติเข้าไว้ก่อน และรู้ตัวขณะที่พูดนั้นว่าพูดดีหรือพูดไม่ดี พูดเสียดสีเขาหรือเปล่า พูดร้ายกับใคร พูดแล้วเป็นพิษเป็นภัยกับใครหรือไม่ นี่คือศีล

ไม่ต้องไป ปาณา...ถึงสุรา...หรอก อันนั้นเป็นองค์ศีล แต่ศีลที่ถูกต้องเรามีมาแล้วทุกคน ถ้าท่านไม่มีศีลมาแล้ว เกิดมาเป็นมนุษย์ไม่ได้ มนุษย์เกิดขึ้น 1 คน สัตว์เดรัจฉานเกิดขึ้นล้านตัว พระไตรปิฎกบอกไว้ชัด ขอฝากท่านไปตั้งสติสัมปชัญญะเจริญพระกรรมฐาน

สมาธิ แปลว่าอะไร มันเชื่อมโยงมาจากศีล ถ้าคนไหนทำงานด้วยสติ นั่นแหละมีสมาธิ ถ้าทำงานจับอะไรไม่มีสติเลย สมาธิไม่มีหรอก ปัญญาก็ไม่เกิดด้วย ถ้าทำงานอะไรมีสติ ระลึกไว้ก่อนว่าทำอะไร เป็นอย่างนี้ มีสัมปชัญญะ รู้ตัวขณะทำถูกผิดประการใด จะเชื่อมโยงไปหาตัวปัญญา

ปัญญา จะบอกว่ารอบรู้ในกองการสังขาร จะได้อ่านตัวออก บอกตัวได้ ใช้ตัวเป็น และเราจะทำงานด้วยความไม่ประมาท คือ มีสมาธิ เราจะมีประโยชน์ในการพัฒนาบุคลิกภาพที่ดีที่สุด

ท่านจะทำกรรมฐานที่ไหนที่สอนกันก็เหมือนกันหมด กรรมคือการกระทำ ฐานเกาะอยู่ที่งานและหน้าที่ ถ้าทำกรรมฐานติดต่อกันไปจะได้รับคติดังนี้

มีวินัยในตัวเอง 3 ประการ

1. รู้จักระวังตัว
2. รู้จักควบคุมตัวได้
3. รู้จักเชื่อฟังผู้ใหญ่

มีกิจนิสัย 4 ประการ

1. ขยัน ไม่จับจด รักงาน สู้งาน
2. ประหยัด รู้จักใช้ชีวิตและทรัพย์สินที่ถูกต้อง คุ้มค่า

3. พัฒนา รู้จักพัฒนาตนเองและอาชีพให้ดีขึ้น

4. สามัคคี รักครอบครัว รักหมู่คณะและรักประเทศชาติ

มีลักษณะนิสัย 4 ประการ

1. มีสัมมาคารวะ
2. อุตสาหะพยายาม
3. ปฏิบัติตามระเบียบวินัย
4. รู้จักเด็กรู้จักผู้ใหญ่

มีความรู้คู่กับคุณธรรม พัฒนาคุณภาพชีวิต 4 ประการ

1. รู้จักคิด
2. รู้จักปรับตัวเองให้เข้ากับเขาได้
3. รู้จักแก้ปัญหาในตัวเอง
4. มีทักษะในการทำงาน มีค่านิยมที่ดีงาม เอาใจใส่หน้าที่การงานของตน

มีประโยชน์ในการพัฒนาบุคลิกภาพ 3 ประการ

1. มีความเข้มแข็ง อดทน หนักแน่น มั่นคง ทั้งกาย ทั้งใจ
2. มีสุขภาพจิตดี
3. ทำให้สุขภาพร่างกายดี รักษาโรคบางอย่างได้ เช่น โรคคิดมาก โรคนอนไม่หลับ โรคหวาดระแวง โรคความดันโลหิตสูงต่ำ และโรคหัวใจจะไม่เป็น ถ้าท่านเจริญกรรมฐานดังกล่าวแล้วทุกประการ

กรรมฐาน ทำให้ชีวิตดีมาก งานชีวิตฝึกตนไว้ดีได้งานได้การไม่ประมาท ฉลาดในงาน และทำให้ท่านมีปัญญา

ปัญญาตัวนี้ไม่ใช้ปัญญาโลกีย์นะ ปัญญาโลกุตตระต้องการแก้ปัญหา

ปัญญาคือมีวิชา ตัวเรานั้นต้องฉลาด มีวิชาความรู้ ใครๆ ต้องการบุคคลผู้มีคุณธรรม จะมีคุณภาพชีวิตดี มีความก้าวหน้าในชีวิตอย่างเป็นระเบียบไม่เสื่อมคลาย เพราะชีวิตมีวินัย มีศีลปกครองตน ให้ระวังสิ่งแวดล้อมใกล้ตัวเรามากที่สุด อย่าติด อย่ายึด อย่ามัวเมา หยุดได้ อย่ายึดติดในโลกธรรมให้หวั่นไหวแต่ประการใด

ขอฝากท่านไว้ ท่านเจริญกรรมฐานได้ ท่านมีศีล สมาธิ ปัญญา ก็จะได้ความว่า ทำให้คนฉลาด รู้จักหลักความจริงในชีวิต ให้รู้จักชีวิตประจำวัน ทำคนให้รู้จักปรมัตถธรรม ไม่หลงติดอยู่ในบัญญัติธรรม ทำคนให้มีศีลธรรมและวัฒนธรรมอันดีงาม ทำคนให้รักใคร่กัน สนิทสนมกลมกลืนกันเหมือนญาติในพระศาสนา

ทำคนให้มีความเมตตากรุณา และพลอยยินดีเมื่อเห็นคนอื่นได้ดี

ทำคนให้เป็นคนดีกว่าคน ให้เด่นกว่าคน ให้เป็นพระ
ทำคนไม่ให้เบียดเบียนกัน เว้นจากการเอารัดเอาเปรียบกัน
ทำคนให้รู้จักตนเอง และรู้จักปกครองตนเอง
ทำคนให้เป็นผู้ว่านอนสอนง่าย ไม่มีมานะถือตัว จะหันหน้าเข้าหากัน
ลดทิฏฐิมานะเข้าหากัน รักกัน เมตตากัน
ทำคนให้เป็นผู้หนักแน่นในกตัญญูกตเวทิตาธรรม
ทำให้คนมีกาย วาจา ใจ บริสุทธิ์
ทำคนให้ได้รับความเจริญรุ่งเรืองวัฒนาสถาพร
ทำคนให้พ้นจากความเศร้าโศก ปริเทวนาการ
ทำคนให้ดับความทุกข์ร้อนทางกาย ทางใจ
ทำคนให้เดินทางถูกต้องทุกประการ

ขอสรุปใจความว่า เจริญกรรมฐานให้มีศีล มีสติ ติดตัวเองตลอด เกิดสมาธิ มีสัมปชัญญะ ทำให้เกิดความรู้ตัว รู้ทั่ว ทำงานที่ไม่มีโทษ และมีประโยชน์ต่อไป ก็จะได้รับผลสมความมุ่งมาดปรารถนาทุกประการ อาตมาภาพขออนุโมทนา

ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย บุญกุศลทั้งหลาย ดลบันดาลประสาทพรให้ญาติโยมพุทธบริษัททุก ๆ ท่าน จงประสบแต่ความสุขสันต์นิรันดร จงเจริญด้วยจตุรพิธพรชัย ๔ ประการ มีอายุขอให้ยืนนาน วัณโณผิวพรรณผ่องใส สุขังขอให้สุขภาพกายอนามัยทุกท่านโปรดได้ใจดี โรคภัยไข้เจ็บมีก็โปรดหาย สิ่งทั้งหลายที่คิดไว้ ณ บัดนี้ และจะคิดต่อไปโอกาสหน้า จงพรรณนาให้เกิดความสำเร็จเผด็จผล สมเจตน์จำนงความมุ่งมาดปรารถนาด้วยกัน ทุก ๆ ท่าน ณ โอกาสบัดนี้เทอญ

ต่อนี้ไปถวายพระราชกุศล ว่าตามอาตมานะ

กุศลทั้งหลาย ที่ข้าพเจ้าทั้งหลายได้มาบำเพ็ญทาน ศีล ภาวนา และกุศลอื่น ๆ ทั้งปวง ข้าพเจ้าทั้งหลายได้กระทำแล้ว อันเกิดจากทานก็ดี เกิดจากศีลก็ดี เกิดจากภาวนาก็ดี เกิดจากกิจที่เป็นประโยชน์ทั้งหลายก็ดี

ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอพระราชวโรกาสน้อมจิตอธิษฐาน พร้อมถวายเป็นพระราชกุศลในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ผู้ทรงคุณอันประเสริฐ ขอสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระเจริญรุ่งเรือง ด้วยพระพรชัยมงคลทุกประการ เสด็จสถิตดำรงมั่นในพระสิริราชสมบัติ พร้อมสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ พระราชโอรส พระราชธิดา พระราชวงศ์ รงเป็นองค์พระประมุขนำประเทศชาติ รัฐบาล ข้าราชการ ประชาชน สมณบรรพชิต ให้เจริญด้วยจตุรพิธพรปฏิบัติ

ธรรมตามตำแหน่งและฐานะ มีความสุขกาย สุขใจ ตลอดจิรกาล ขอให้สรรพสัตว์ทั้งหลายเว้นเบียดเบียนซึ่งกันและกัน ประพฤติเกื้อกูลกัน อยู่เย็นเป็นสุขสวัสดี

เราทั้งหลายพร้อมแผ่ส่วนกุศลแผ่ใจ ประกอบด้วยเมตตา ไปในโลกทั้งสิ้นเทอญ

พระพุทธเจ้าตรัสว่า....

"เทวดาก็ดี พรหมก็ดี เมื่อจุติจะกลับไปเกิด เป็นเทวดาหรือพรหมอีกน่ะ....หายากมีเหมือนกันแต่....หายาก.... เมื่อจุติแล้ว จะมาเกิดเป็น.. มนุษย์ก็แสนจะ....หายาก ส่วนมากไปอบายภูมิ"

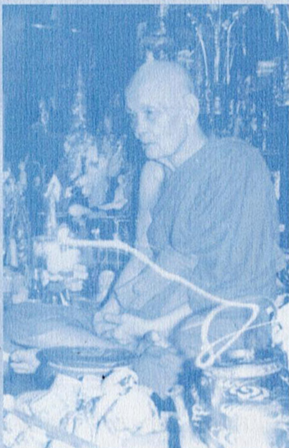
ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าคนเราเกิดมานี่ สร้างทั้งความดี ความชั่ว ที่ศัพท์ภาษาพระท่านว่า 'สร้างทั้งบุญ สร้างทั้งบาป'..... แต่ว่าก่อนจะตาย ความจริงเราเกิดมาบาป ก็สร้าง บุญก็สร้าง เป็นธรรมดาของคนเหมือนกัน แต่ว่าก่อนตาย... จิตพบสิ่งเป็นกุศลก่อน เวลาก่อนจะตาย จิตนึกถึงทานการให้ก็ดี จิตคิดถึงศีลที่เคยรักษาก็ดี จิตน้อมไปนึกถึง พระพุทธเจ้า พระธรรม และพระอริยสงฆ์ก็ดีหรือจิตนึกถึงบุญกุศลที่เราทำอย่างหนึ่ง อย่างใดก็ดี.... อันนี้ไปสวรรค์ก่อน...

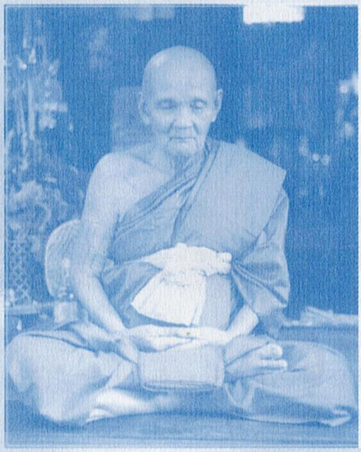
บางท่านทำบาปไว้มากก็จริงแหล่ แต่ว่าตอน ตายคือมี ฌาณสมาบัติ เวลาจะตาย เข้าฌาณตายไปเป็นพรหม เมื่อหมดบุญวาสนาบารมีจากเทวดาหรือพรหม บาปยังไม่ได้ใช้หนี้ เขาเหาะจากพรหม เหาะจากเทวดา 'ไม่ค้างมนุษย์' เลย 'ลงนรก' ไปเลย.... อย่างนี้..เป็นส่วนมาก.... ฉะนั้น...สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าเห็นว่า...

การเวียนว่ายตายเกิดอย่างนี้มันเป็นทุกข์ จึงแนะนำบรรดาพุทธบริษัทให้ปฏิบัติตน เพื่อนิพพาน ถ้าเรายังไปนิพพานไม่ได้ ถ้าเราเป็นพระโสดาบัน หรือสกิทาคามี ตายจากความเป็นคนไปเป็นเทวดาหรือพรหม ถ้าหมดบุญจากเทวดาหรือพรหมก็ลงมา แต่เกิดเป็น 'คน' ไม่ลงอบายภูมิ.....

ถ้าเป็นพระอนาคามี ตายจากความเป็นคนไปเป็น 'เทวดาหรือพรหม' ก็ตีตั๋วต่อ... บำเพ็ญบารมีไป 'นิพพาน' ในชาตินั้นเลย

คัดบางตอนจากหนังสือ พ่อสอนลูก
พระธรรมโอวาทของ หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ

คนที่กล้าจริง ทำจริง เพียรปฏิบัติอยู่เสมอ
จะพบความสำเร็จในที่สุด
ถ้าทำจริงแล้วต้องได้แน่ๆ

วัดพุทธพรหมปัญโญ : วัดถ้ำเมืองนะ
บารมีหลวงปู่ดู่ช่วยชีวิตเด็กน้อย

****

ช่วงที่ 1

เขาเล่าให้ฟังว่าเขาแต่งงานอยู่กินกับภรรยามา12 ปีไม่มีบุตร เลยคิดว่าชาตินี้คงไม่มีลูกไว้ดูแลยามแก่เฒ่าจึงหมดหวัง และวันหนึ่งภรรยาได้ไปหาหมอเพราะระยะหลังเธอเมารถ หมอบอกว่าเธอตั้งครรภ์ได้ 4 เดือน ผมดีใจมากภรรยาผมแพ้ท้องมากกว่าคนอื่นในที่สุดก็คลอดลูกเป็นผู้ชายโดยเธอ ต้องแบกท้องอยู่สิบเดือนกว่า ผมรับลูกชายและภรรยากลับมาอยู่บ้าน ในวันหนึ่งก็มีชายคนหนึ่งเดินเข้ามาแล้วพูดขึ้นว่าดูหมอไหมครับนาย ผมรีบตอบทันทีว่าไม่ดูครับลุง แต่ไหนๆก็มาแล้วกินน้ำให้หายเหนื่อยก่อน ผมถามลุงมาจากไหน ชายผู้นั้นบอกว่าเขาเป็นคนจรหมอนหมิ่นค่ำไหนนอนนั่น ผมนึกสงสารจึง

ดูหมอกับแกเลยหันไปถามภรรยาว่าดูอะไรดี ภรรยาว่าดูดวงลูกเราสิ แกบวกเลขอยู่พักใหญ่แล้วพูดด้วยเสียงที่หนักแน่นว่า ลูกของนายคงอยู่กับนายได้ไม่นานไม่ถึง2ฝนจะต้องตกน้ำเป็นตายร้ายดียังบอกไม่ได้ แต่ถ้ารอดไปได้ฝนที่5จะต้องถูกสัตว์ร้ายด้วยเขี้ยวงา ตายหรือเป็นฟ้าดินกำหนดแต่ถ้ายังไม่วายชีวาฝน 7 จะต้องอาวุธร้ายเป็นตายกำหนดยาก ถ้ารอดไปได้ถึงฝนเก้าเทวดาก็ช่วยยาก

ชายชราพูดต่อว่าที่ผมบอกนายเป็นแต่ตอนร้ายหน่อย แต่ยังมีอีกมากถ้าบอกไปกลัวนายจะใจเสียผมจึงไม่กล้าบอกนายครับ ผมพูดขึ้นอย่างไม่พอใจลุงเอาอะไรมาพูดตำราของลุงเดาเอาหรือเปล่าท่าทางแกโมโหเหมือนกันแกพูดว่าถ้านายด่าหรือดูถูกผมไม่ว่ากัน นี่นายดูถูกตำราผม มันเกินไปผมทนไม่ได้ผมจะบอกให้เอาบุญตำราของผมตระกูลเราหลายชั่วอายุคนไม่ สอนคนนอกตระกูลคนที่จะเรียนได้ต้องเป็นลูกชายเท่านั้น ถ้าดูว่าร้ายก็ต้องร้ายถ้าดูว่าดีก็ต้องดี ดูตายไม่เคยมีใครรอดสักคนเลย แกพูดด้วยท่าทางดุดันและเอาจริง

ผมมองดูแววตาแกมีอำนาจอะไรบางอย่างทำให้ผมขนลุกทั้งตัว ผมรู้สึกเกรงใจในความเอาจริงเอาจังของแกจึงพูดด้วยวาจาที่สุภาพว่า ลุงครับแล้วผมจะทำอย่างไรดีลุงช่วยผมหน่อยน่ะครับ แกมองผมอย่างเห็นใจ"พูดน่าฟังอย่างนี้พอคุยกันได้" ผมจะบอกให้ตำราท่านว่าดวงตกร้ายถึงปานนี้เทวดาช่วยไม่ได้ พระอรหันต์ท่านยังต้องวางเฉย แต่ผู้มีบุญใหญ่ช่วยได้ ผมถาม"ลุงครับผู้มีบุญกว่าพระอรหันต์ผมจะหาได้ที่ไหนหล่ะ" ชาย ชราตอบว่าเรื่องนี้ผมก็ตอบนายไม่ได้เหมือนกัน ผมพยายามคุยกับแกเพื่อขอคำแนะนำแต่ก็หาทางออกไม่ได้ ผมคุยกับแกอยู่หลายชั่วโมงจนเย็นแล้วแกก็ลาผมจึงส่งเงินให้แกไป100บาท แกร้องโอ้โหตั้ง1 00 หรือครับนายไม่เคยมีใครให้ผมมากเท่านี้เลย ชายชราผู้นั้นเดินออกจากบ้านผมไปไม่ไกลมากนัก แกหันมามองผมกับภรรยาแล้วพูดขึ้นว่า"บุญเป็นของพึ่งได้จริง"

ช่วงที่ 2

แล้วแกก็หันเดินจากไปจนลับสายตา ชายแปลกหน้าจากไปแล้ว ผมก็บอกกับภรรยา "เธออย่าไปฟังหมอดูมากนัก เดี๋ยวจะไม่สบายใจ เขาก็บอกว่า เขาเป็นคนจรหมอนหมิ่น เธออย่าคิดมากนะโบราณก็เคยบอกคนจรหมอนหมิ่นเชื่อยาก" จากวันนั้นมาลูกชายเราก็ได้สองเดือนเขาเริ่มเจ็บไข้ได้ป่วยอยู่บ่อย ๆ ผมและภรรยาต้องพาลูกชายเข้าออกคลีนิค-โรงพยาบาลหลายสิบครั้ง

ลูกชายผมได้สองขวบ บ้านเราอยู่ติดกับแม่น้ำป่าสัก วันนั้นก็เหมือนกับทุกวัน ผมและภรรยาออกไปธุระนอกบ้าน น้องสาวผมเลี้ยงลูกของผมอยู่ตามปกติ น้องสาวบอกผมว่า วันนั้นเธอไม่ค่อยสบายเลยกินยาแก้ไข้ไปสองเม็ดจึงง่วงนอน และหลับไป ตื่นอีกครั้งก็ได้ยินคนตะโกนว่า "เด็กตกน้ำ!" เธอก็วิ่งไปดู มองเห็นหลานนอนอยู่ โดยมีคนสองคนผายปอดให้อยู่ แต่เด็กก็ไม่มีอาการดีขึ้น คนข้างบ้านช่วยกันเอารถไปส่งโรงพยาบาล คุณหมอบอกว่า เด็กขาดอากาศนานเกินไป หมอไม่แน่ใจว่าจะมีความหวังอยู่เท่าไหร่ อยากให้ญาติทำใจ ลูกผมอยู่ รพ.หลายวัน อาการก็ยังไม่มีทีท่าจะดีขึ้น และอยู่ ๆ วันหนึ่งลูกชายผมก็ฟื้นขึ้นมาอย่างปาฏิหาริย์ ไม่นานก็กลับบ้านได้ ลูกชายผมเกิดเรื่องอีกมากมายหลายอย่างจนน่าเป็นห่วงว่าชีวิตของเขาจะรอดไปได้หรือไม่

ในปีที่เขาอายุครบห้าขวบ ขณะเท่ากับห้าฝนพอดี ตอนนี้เขาเข้าโรงเรียนแล้ว วันนี้ที่เขาและเพื่อนๆ วิ่งเล่นกันอยู่ในสนามของโรงเรียน มีหมาตัวหนึ่งวิ่งตรงมากัดลูกชายผม จนเป็นแผลลึกและใหญ่ถึงสี่เขี้ยว ทั้ง ๆ ที่มีเด็กตั้งมากมายวิ่งเล่นกันอยุ่แต่หมาตัวนั้นกลับไม่สนใจเด็กคนอื่น กัดเฉพาะลูกชายของผมเพียงคนเดียว แล้วมันก็วิ่งจากไป เรารักษาเขาตามประสาแบบชาวบ้าน ผู้เฒ่าของชาวบ้านที่คนทั่วไปนับถือวาแกมีวิชาต่าง ๆ เช่น สูณฝี กวาดยา พ่นลมพิษ งูสวัด และรักษาได้อีกหลายอย่างตามแบบอย่างหมอประจำหมู่บ้านทั่วไป ผมพาลูกชายไปหาปู่ใหญ่ แกก็นำว่านยาหลายชนิดมาบดแล้วปิดแปลให้แกบอกว่า "ไอ้หนูไม่เป็นอะไร แล้วมาหาปู่ เปลี่ยนยาสามวันก็หาย" ผมถามปู่ใหญ่ว่า "คืนนี้ลูกผมจะปวดแผลหรือครับ" แกบอกว่า "รักษามามารกไม่เคยมีคนมาบอกว่าปวดเลยสักคน ว่านยาที่ใส่ให้แก้ได้ทั้งพิษงูและพิษสัตว์ร้ายต่าง ๆ เอ็งไม่ต้องห่วงหรอกไอ้หนู" ผมพาลูกชายไปให้แกเปลี่ยนว่านยาทุกวัน จนครบสามวัน แต่พอถึงวันที่สี่ลูกชายผมก็มีอาการหนัก ผมตกใจทำอะไรไม่ถูก สิ่งเดียวที่คิดได้คือพาลูกชายไป รพ. พอถึงมือหมอทั้งหมอและพยาบาลวิ่งวุ่นไปหมด หมอบอกว่า อาการน่าเป็นห่วงสงสัยหมาที่กัดเขาคงเป็นหมาบ้า ผมได้ยินคำว่าหมาบ้าผมนึกไม่ถึงว่าลูกชายจะโชคร้ายถึงปานนี้ วันนี้ผมเฝ้าลูกชายอยู่ที่ รพ.ทั้งคืน ประมาณตีห้าผมก็เผลอหลับไป และก็มีนางพยาบาลคนหนึ่งมาปลุกผมบอกว่า "กลับบ้านไปก่อนค่ะ ทางเราต้องเอาตัวเด็กไว้ก่อน ตอนนี้เด็กอยู่ในห้องไอซียู"

ผมกลับบ้านอย่างหมดอาลัยตายอยาก ไม่มีความหวังอะไรมากนัก เพราะผมเห็นอาการลูกชายขนาดนั้น คนเป็นพ่อยังคิดว่าจะรอดยาก อาการของเขาน่ากลัวตอนที่เขาชักจนตาค้างแล้วแน่นิ่งไป เป็นภาพที่ติดตาผมเวลานอนภาพนั้นจะปรากฏอยู่เสมอ ทำให้ผมข่มตานอนไม่ลงผมไป รพ.ทุกวันเฝ้าเขาจนมืดหรือบางวันก็ดึก ถึงจะกลับบ้าน ผมนอนไม่กี่ชั่วโมงก็รีบตื่นแต่เช้าไปรพ.ผมทำอยู่อย่างนี้ถึงแปดวัน

ในวันที่ เก้าคุณหมอก็บอกว่า "เด็กพ้นขีดอันตรายแล้ว ผมดีใจกับคุณด้วยปาฏิหาริย์จริง ๆ" คุณหมอพูดแล้วเดินจากไป ส่วนผมยืนน้ำตาซึมและไหลออกมาจนเปียกแก้มสองข้าง ตอนนั้นผมรู้สึกว่าชีวิตครึ่งหนึ่งที่หายไปของผมได้กลับคืนมาอีกครั้ง เพราะเขาเป็นลูกชายคนเดียวของผม ภรรยาและผมก็หวังจะฝากผีฝากไข้กับเขา ตอนไม่มีเขาเราสองคนก็ทำใจไว้แล้ว ว่าคงต้องอยู่กันตามลำพังไปจนเฒ่าและตายอย่างไม่มีผู้สืบสกุล แต่พอมีเขาความหวังเของเราก็เปลี่ยนไปจากคนสิ้นหวัง เป็นคนมีความหวัง ภรรยาของผมเป็นคนใจอ่อน จึงไม่กล้ามา รพ.ดูอาการลูกชาย คอยแต่ฟังข่าวเล่าที่ผมกลับบ้าน ผมก็ไม่กล้าเสี่ยงให้เธอไป รพ.ผมกลัวเธอเห็นลูกชายเป็นอะไรไปแล้วเธอจะช็อก ผมไม่อยากเสียทั้งลูกชายและภรรยา วันนั้นพอผมได้ข่าวดีจากคุณหมอ ผมรีบกลับบ้านไปบอกข่าวดีกับภรรยา พอภรรยาของผมเธอรู้ว่าลูกรอดตายแล้ว เธอดีใจจนน้ำตาออกมาแล้วเธอก็กอดผม และพูดว่า "ลูกเราไม่จากเราไปแล้วพี่"

ช่วงที่ 3

นับจากวันนั้นหวนคิดไปถึงคำพูดของคนจรหมอนหมิ่นหมอดูชรา ที่แกบอกว่า ฝนสองจะต้องตกน้ำ พอลูกผมอายุได้สองขวบเขาก็ตกน้ำจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด และแกบอกต่อว่าถ้ารอดไปได้ฝนห้า

จะต้องถูกสัตว์ร้ายด้วยเขี้ยวงา ลูกผมครบห้าขวบก็ถูกหมาบ้ากัด พึ่งรอดมาได้ แกยังพูดอีกว่า ฝนเจ็ดจะต้องถูกอาวุธร้าย เป็นตายกำหนดยาก คำพูดของแกไม่เคยผิดเลยสักครั้งแล้วครั้งที่สามจะเป็นอย่างไร ทำให้ผมและภรรยาเกิดความกลัวถึงชะตากรรมของลูกชายเราทั้งสอง ว่าต่อไปจะดีร้ายอย่างไร

คนแก่แถวบ้านผมบอกว่าลูกของเอ็งเป็นอย่างนี้โบราณเคราะห์ ร้ายดวงตก ต้องพาไปทำสังฆทานต่ออายุถึงจะดี แกบอกว่าเรื่องอย่างนี้ ถ้าไม่เชื่ออย่าลบหลู่ ดังนั้นวันต่อมาผมและภรรยา ก็พาลูกชายตะเวนไปทำสังฆทาน บางวัดท่านก็อาบน้ำมนต์ให้บ บางที่ก็ให้นอนแล้วเอาผ้าขาวมาคลุมแล้วบังสกุล บางวัดก็ให้ลูกผมลงไปนอนในโลงศพ แล้วสวดมนต์หลายบทเป็นการต่อชะตาต่ออายุ เมื่อผมมีเวลาว่างใครบอกว่าวัดไหนดีที่ไหนคนเขาไปทำมาแล้วดีหายเจ็บไข้ ดวงไม่ดีก็ดีในเดือน ๆ อย่างน้อยก็เดือนละสองครั้งแต่ถ้าเดือนไหนผมว่าง ก็เดือนละสี่ถึงห้าครั้งเป็นอย่างน้อย ผมทำอย่างนี้มาเป็นเวลาเกือบสองปี ด้วยความหวังว่า ทำบุญมาก ๆ ชะตากรรมของลูกชายผมจะเปลี่ยนไปในทางที่ดี

แต่พอเขาอายุได้เจ็ดขวบ วัดข้างบ้านผมจัดงานประจำปี มีการละเล่นมากมายหลายอย่าง เช่น หนัง-ลิเก-วงดนตรี ชิงช้าสวรรค์ ม้าหมุน และของขายอีกมากลูกชายผมและเด็กข้างบ้านหลายคน ทั้งที่เล็กกว่าเขาบ้างก็มีอายุมากกว่าเป็นรุ่นพี่หลายคนพากันไปเที่ยวงาน วัดตามปกติ เวลาผ่านไปสักสองทุ่มเห็นจะได้ คนข้างบ้านก็วิ่งมาบอกว่า “พี่..ลูกพี่ถูกยิง!” ผมพูดตอบเขาไปว่า “เป็นไปได้ยังไง ลูกผมเพิ่งเจ็ดขวบจะไปมีเรื่องถึงขนาดถูกยิงมาบอกบ้านผิดหรือเปล่า” เขารีบเถียงว่า “ไม่ผิดหรอก พี่รีบไปดูลูกของพี่เถอะ เลือดท่วมตัวเลย” เมื่อเขายืนยันอย่างนั้น ผมก็รีบวิ่งไปที่งานวัด สิ่งที่ผมเห็นมีคนกลุ่มใหญ่มุงดูอะไรบางอย่าง ผมวิ่งแหวกฝูงคนเข้าไป ก็เห็นลูกชายของผมเลือดเต็มตัวไปหมดมีรถคันหนึ่งวิ่งมาจอดใกล้ๆ และมีคนตะโกนว่า “เอาเด็กขึ้นรถเร็ว” ผมไม่รอให้เขาบอกเป็นครั้งที่สอง ผมรีบอุ้มลูกขึ้นรถและก็กอดลูกชายไปตลอดทาง พอถึงโรงพยาบาล ผมอุ้มลูกลงจากรถและก็วิ่งเข้า ปากก็ร้องตะโกนว่า “หมอช่วยลูกผมด้วย” ผมร้องซ้ำ ๆ อย่างนั้นตลอดทางจนถึงห้องไอซียู มีหมอและพยาบาลสามสี่คนวิ่งออกมารับ เขานำลูกผมเข้าห้องผ่าตัด พอผมจะไปดูลูกยอ่งใกล้ชิด จะเข้าเขตประตูห้องผ่าตัด พยายาลคนหนึ่งร้องบอกว่า “คุณคะเข้าไปไม่ได้ รออยู่ข้างนอกก่อน” เป็นอันว่าผมต้องรออยู่ข้างนอก ผมเดินไปเดินมาอยู่ที่หน้าห้องผ่าตัดไม่รู้ว่ากี่ชั่วโมง ตัวเองเดินวนไปมากี่รอบ นานจนผมคิดว่าผมไม่เคยรออะไรนานขนาดนี้เลย ในที่สุดคุณหมอก็ออกมาบอกว่าหมอได้ผ่าเอากระสุนออกจากตัวเด็กแล้ว เขาถูกยิงถึงสามนัด ตอนนี้ยังไม่ได้สติหมอยังบอกอะไรคุณๆไม่ได้มากกว่านี้ คืนนั้นผมอยู่ที่รพ.ถึงเช้า ทั้ง ๆ ที่เสื้อผ้าของผมมีแต่เลือดของลูกชายแดงเต็มอกเสื้อ พอเช้าเช้าเพื่อนของผมรู้ข่าวก็พากันมาเยี่ยมกันหลายคน มีเพื่อนสนิทของผมคนหนึ่งเขาบอกว่าเด็กวัยรุ่นมีเรื่องกัน ชกต่อยกันจนไม่รู้ว่าใครเป็นใคร ขณะกำลังชุลมุนกันอยู่ก็มีเสียงปืนดังขึ้นหนึ่งนัด วัยรุ่นต่างแตกกระจายวิ่งกันไปคนละทิศคนละทาง หันมาเห็นอีกทีลูกของผมก็นอนอยู่ที่พื้น ผมพูดกับเพื่อนว่า “พวกมันมีเรื่องกันต่อยกันและก็ยิงปืนใส่กันพวกมันไม่เป็นอะไร แต่ลูกกูไม่ได้มีเรื่องแต่กลับถูกลูกปืนกูไม่เข้าใจจริงๆ” ลูกของผมนอนอยู่ รพ.หลายวันคุณหมอก็บอกว่าพ้นขีดอันตรายแล้ว แต่ยังต้องอยู่ รพ.เดือนกับห้าวันจึงกลับบ้านได้

เขากลับมาอยู่กันอีกครั้ง ผมและภรรยายิ่งให้ความรักและความห่วงใยเขามากกว่าเก่า ภรรยา

ของผมพูดกับผมว่า "ลุง หมอดูบอกว่าลูกเราเจ็ดฝนจะถูกอาวุธร้ายนี่พอเขาเจ็ดขวบลูกเราก็ถูกยิงแต่ครั้งนี้ลูกเรารอดมาได้ ก็เพราะอาจเป็นบุญที่เราพาเขาทำมาตลอด แต่ครั้งหน้าลูกเราคงไม่รอดหรอกพี่ เพราะหมอดูเฒ่าแกบอกว่าฝนเก้าเทวดาก็ช่วยไม่ได้" ผมปลอบใจภรรยาว่า "แกอาจดูไม่ถูกก็ได้" เธอเถียงทันที "พี่ก็บอกอย่างนี้ทุกทีแล้วเป็นไง ลุงหมอดูแกพูดอย่งไรไม่เคยผิดเลยสักครั้ง" ผมจนด้วยเหตุผลเลยเถียงเธอไม่ขึ้น เพราะสิ่งที่เธอพูดเป็นจริงทุกอย่าง ผมเริ่มคิดหนักว่าลูกจะไม่มีชีวิตอยู่กับเราไม่นานเท่าไร แต่ไม่กล้าบอกภรรยา ได้แต่พาลูกชายไปทำบุญให้ได้มากที่สุด เพราะผมเชื่อว่า บุญเท่านั้นที่จะติดตามเหมือนเงาตามตัวเขาไปได้ นอกจากบุญคงไม่มีอะไรช่วยเขาได้เลย ผมยังจำได้ก่อนหมอดูชราจะจากไป แกหันมาพูดว่า "บุญเป็นของพึ่งได้จริง"

ลูกชายผมเกิด พ.ศ.2520 ตอนนี้ พ.ศ.2529 ลูกชายของผมก็จะมีอายุ 9 ขวบพอดี ปีนั้นลูกชายอยากไปเที่ยวที่ไหน ผมและภรรยาไม่เคยขัดใจเขา ลูกอยากกินอะไร ภรรยาจะให้เขากินตลอด ในปีนั้นผมและภรรยาหยุดงานมากเป็นพิเศษ ใช้เวลาอยู่กับลูกชายเป็นส่วนใหญ่ วันหนึ่งมีเพื่อนสนิทคนหนึ่งมาบอกว่า ที่ วัดสะแกเกิดปาฏิหาริย์ คนกรุงเทพฯ จะมาเป็นเจ้าภาพกฐินเพื่อซ่อมหลังคาโบสถ์อยู่ๆ ภาพหลวงปู่ทวด หลวงพ่อดู่ ก็ปรากฏขึ้นตามองค์พระพุทธรูปที่ฉัตรหน้ากุฏิหลวงพ่อดู่ ก็มีเทวดาอยู่ตามชั้นของยอดฉัตรเต็มไปหมด ผมถามเพื่อนว่าขนาดมีเทวดาเชียวหรือ นึกว่าเทวดามีแต่ในหนังจักร วงศ์ๆ และผมก็พาลูกชายกับภรรยาไปวัดสะแก แต่ก็ไม่ได้มีความหวังอะไรมากนัก ไปทำบุญเหมือนกับวัดอื่น ๆ ที่เคยไปทำบุญมา ผมไปถึงวัดหลังเพล พระท่านฉันเพลแล้ววันนั้นมีคนไปทำบุญมากพอสมควร ผมและภรรยาทำบุญ ใส่ตู้กฐินคนละหนึ่งร้อยบาท ส่วนลูกชายผมเขาล้วงเงินในกระเป๋ากางเกงของเขา แต่เขามีเงินอยู่เพียงห้าบาท ผมเห็นเขาเอาเงินใส่ตู้กฐินและยกมือขึ้นไหว้ เห็นดังนั้นผมก็บอกเขาว่าเดี๋ยวพ่อให้ร้อยหนึ่ง แล้วไปใส่ตู้ใหม่นะลูก พอดีมีคนสองคนเดินผ่านมา คนหนึ่งพูดว่า "รีบไปกันเถอะหลวงพ่อดู่จะถึงเวลาจำวัตรแล้ว"

พอผมได้ยินว่ารีบไปกันเถอหลวงพ่อดู่จะถึงเวลาจำวัตรแล้ว ผมหันมาบอกภรรยา "เรารีบไปหาหลวงพ่อก่อนเถอะ" เราทั้งสามคนก็ไปที่กุฏิหลวงพ่อดู่ มีคนอยู่ก่อนแล้วสิบกว่าคน ผมพาภรรยาและลูกเข้าไปใกล้ท่าน และกราบท่านสามครั้ง ท่านเห็นเราทั้งสาม ท่านก็ยิ้มอย่างเมตตา

ผมพูดบอกท่านว่า "หลวงพ่อครับ ผมพาลูกชายมาให้หลวงพ่อเมตตาสะเดาะเคราะห์ให้เขาครับ" ผมทำท่าจะเล่าความเป็นมาของลูกชายผมให้ท่านฟัง ท่านก็ยกมือขึ้นห้าม แล้วท่านพูดว่า "ข้าเข้าใจแล้ว แกไม่ต้องบอกหรอก" ผมนึกในใจยังไม่ได้เล่า ท่านจะรู้ได้อย่างไร ผมถามต่อ "หลวงพ่อครับผมต้องเตรียมอะไรบ้างครับ" ท่านตอบ "ไม่ต้องเตรียมอะไร" ผมร้อง "อ้าว แล้วจะทำอย่างไร"

ผมก็พูดต่อว่า "ถ้าอย่างนั้นผมขอให้ลูกชาย เอาเงินไปใส่ตู้กฐินทำบุญก่อนนะครับ" ท่านพูดว่า "ห้าบาทก็เกินพอแล้ว" ท่านเรียกลูกชายผมเข้าไปใกล้ๆ แล้วบอกเขาว่า "เดี๋ยวเวลาข้าให้พร แกก็พูดว่า พรใด ๆ ที่ได้นี้ขอให้ติดตามข้าตลอดไป แกเข้าใจไหม" เขาตอบท่านว่า "เข้าใจครับ" และหลวงพ่อก็เริ่มให้พร ลูกผมก็พูดตามที่ท่านสอน ไม่ถึงห้านาที ท่านลืมตาขึ้นแล้วบอกว่า "เสร็จเรียบร้อย" ผมถามท่านทันทีว่า "เสร็จแล้วหรือครับหลวงพ่อ" ท่านตอบ "ก็เสร็จนะสิ" ผมบอกท่านว่า "ไปมาหลายที่ ทุกวัดเขาทำกันตั้งนาน ให้นอนในโลงศพบ้าง อาบน้ำมนต์ก็มีสารพัดวิธี บางทีเป็นชั่วโมงก็เคย" ท่านตอบ

ว่า "ข้าไม่ต้องตั้งท่ามาก" ท่านหันไปพูดกับลูกชายผมว่า "เอ็งมันดวงไม่เหมือนชาวบ้านเขา เอาพระเหนือพรหมของข้าไปติดตัวไว้" ผมบอกท่านอีกว่า "หลวงพ่อครับ หมอดูบอกว่าลูกชายผมจะอยู่ไม่เกินเก้าขวบ" ท่านก็ว่า "ข้าไม่ใช่หมอดู แต่ข้าบอกว่าไม่ตายก็ไม่ตายหรอกแก" ผมคิดในใจว่าจะเชื่อได้มากแค่ไหนก็ยังไม่รู้ มีลูกศิษย์ของท่านคนหนึ่งฟังอยู่ใกล้ๆ เขาพูดกับผมว่า "แต่ โบราณมาเชื่อกันว่า พระพรหมเป็นผู้ลิขิตชีวิตมนุษย์ให้ดีร้าย ยากจน หรือร่ำรวยและมีชีวิตอยู่ยืนยาวหรือสั้นก็ตามแต่ท่านจะลิขิต

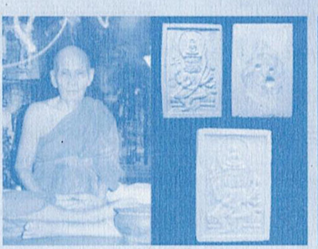
หลวงพ่อดู่ของพวกเราสอนว่า "ใครจะใหญ่เกินกรรม" ท่าน ให้พวกเราทำแต่กรรมดี พี่ไม่ต้องกลัวลูกชายตายหรอก เพราะหลวงพ่อท่านให้พระเหนือพรหมเขาไปแล้ว และอีกอย่างหนึ่งพี่กับลูกทำบุญกฐินปีนี้กับหลวงพ่อ ท่านบอกว่ากฐินปีนี้เป็นบุญใหญ่ แม้แต่เทวาเทพ พรหม ยังมาร่วมอนุโมทนาด้วยเลย" ใคร ๆ เขาก็เห็นกันทั้งวัด ผมก็เห็นเหมือนกัน ผมเกิดมาไม่เคยเห็นหลวงปู่ทวด วันนี้มาวัดสะแกก็ได้เห็นเป็นบุญตา เราสามคนลาหลวงพ่อดู่กลับ ท่านก็พูดว่า "บุญเป็นของพึ่งได้จริง" ผมนึกในใจเคยได้ยินคำพูดนี้ที่ไหน นึกไม่ออก

เขาบอกว่าเวลาใดผ่านไปนานหลายปี ทุกวันนี้เขายังคิดถึงหลวงพ่อดู่อยู่ตลอด เพราะท่านมีพระคุณกับครอบครัวของเขามากเหลือเกิน หลวงพ่อดู่ท่านละสังขารไปนานแล้ว แต่ท่านจะอยู่ในใจของเขาตลอดไป จนกว่าชีวิตจะหาไม่

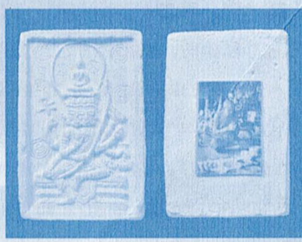
ผู้เขียนพบกับเขาที่วัดสะแก เมื่อปี พ.ศ.2540 เขาบอกว่า ลูกชายทำบุญเพียงห้าบาทกับกฐินครั้งนั้น หรือเป็นเพราะหลวงพ่อดู่ท่านให้พร หรือเพราะพระหรหมของหลวงพ่อ ที่ลูกชายผมห้อยคอจนถึงทุกวันนี้จึงทำให้เขารอดชีวิตมาถึงปี พ.ศ.2540

พุทธคุณและปาฏิหาริย์ของพระเหนือพรหม ของหลวงปู่ดู่ ศิษย์ที่อยู่ใกล้ชิดหลวงพ่อดู่คนหนึ่งเล่าให้ฟังว่าพระเหนือพรหมของหลวยงพ่อ ใครมีไว้บูชา เรื่องร้ายจะกลับกลายเป็นดี คนดวงตกก็รอดได้ ผู้ใดได้ไข้ได้เจ็บก็หายผี และปีศาจร้ายมิอาจกล้ำกราย คุณไสยมนต์ดำการกระทำย่ำยีมิอาจครอบงำ ผู้ใดเป็นศัตรูคิดร้าย จะพินาศด้วยวิบากกรรมของตนเอง บูชาติดตัวไว้ เทพ พรหม เทวดาและมนุษย์รักใคร่เมตตาปราณี ถ้าถึงเวลาหมดอายุจิตสงบพบทางสว่างมีสุขคติเป็นที่ไปผู้ที่มีพระเหนือพรหม ของหลวงพ่อองค์เดียวก็เกินพอ

ข้อมูลจาก: นะโภคทรัพย์ เล่ม 7

กลุ่มคนรัก หลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ
เรื่องของอาม่ากับหลวงปู่ดู่และเจ้าแม่กวนอิม

เคยมีผู้กล่าวถึงเจ้าแม่กวนอิมให้หลวงปู่ฟัง หลวงปู่ดู่ท่านพูดยิ้ม ๆ ว่า "อ้อ เจ๊นะเหรอ" ท่านว่าเพียงเท่านี้

เมื่อกล่าวถึงเจ้าแม่กวนอิมหรือพระ โพธิสัตว์อวโลกิเตศวร ตามประวัติแล้วก็ต้องนับว่าท่านตั้งความปรารถนาไว้สูงยิ่ง คือปรารถนาจะรื้อขนสัตว์โลกไปจนกระทั่งไม่มีเหลือ แต่ถึงกระนั้น ด้วยเพศภาวะที่เป็นหญิงจึงทำให้สันนิษฐานว่าท่านยังมิได้รับพุทธพยากรณ์จาก พระพุทธเจ้าพระองค์ใดพระองค์หนึ่ง (เพราะหากได้รับการพยากรณ์แล้ว ย่อมจะเที่ยงแท้ว่าอีกกี่อสงไขยจะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้ารวมทั้งย่อมจะเกิดเป็นชายเท่านั้น เป็นต้น)

มีอาม่าท่านหนึ่ง (อาม่าท่านที่เป็นที่รู้จักในฐานะที่สัมผัสเหรียญหลวงปู่ดู่ รุ่นกระโดดบาตรดังที่มีคนอ้างอิงอย่างกว้างขวาง) ซึ่งปฏิบัติภาวนามากว่า ๕๐ ปี โดยมีเจ้าแม่กวนอิมเป็นสรณะในใจตลอดมา ได้กล่าวยืนยันให้ลูกชายฟังว่า เจ้าแม่กวนอิมมีจริง แต่ก็นึกไม่ถึงว่าในแผ่นดินไทยผืนเล็ก ๆ เมื่อเทียบกับประเทศจีน จะมีพระโพธิสัตว์ที่มีบารมีมากกว่าเจ้าแม่กวนอิมที่อาม่านับถืออยู่ (อาม่าทราบจากการสัมผัสพลังพระที่หลวงปู่ดูเสก)

อาม่าบอกให้ลูกชายไปตามหาและกราบ สักการะผู้ที่เสกเหรียญดังกล่าว (เหรียญที่หลวงปู่ดู่เสก) ผ่านไปไม่นาน ลูกชายก็เอารูปหลวงปู่ดู่มาให้อาม่าดู อาม่าพูดทันทีว่าองค์นี้แหละที่เป็นผู้เสกเหรียญดังกล่าว เพราะอาม่าเห็นท่านนั่งอยู่ในเหรียญ แต่อาม่าไม่รู้ว่าท่านยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ (ช่วงนั้นหลวงปู่ยังไม่ละสังขาร) จากการปฏิบัติภาวนาสม่ำเสมอมาอย่างยาวนาน ทำให้อาม่ามีความรู้อะไรแปลก ๆ แต่แทบไม่ได้เล่าให้ใครฟัง กระทั่งใกล้จะละสังขาร

วกกลับมาเรื่องเจ้าแม่กวนอิม อาม่าบอกว่าองค์จริงของท่านที่บนสวรรค์นั้นเป็นผู้ชาย และส่วนใหญ่ท่านก็เกิดเป็นผู้ชาย มีเพียงชาติที่เป็นเจ้าแม่กวนอิมนี้แหละที่มีเหตุปัจจัยบางอย่างทำให้เกิดเป็นหญิง (ข้อนี้สอดคล้องกับข้อสันนิษฐานของท่านผู้รู้ที่ว่าเจ้าแม่กวนอิมแท้จริง เป็นชาย ซึ่งก็คือพระอวโลกิเตศวรนั่นเอง แต่การที่สร้างรูปเคารพในสมัยหลังเป็นหญิง ก็อาจเป็นเพราะเพศหญิงเป็นเพศแม่ที่ให้ความรู้สึกอบอุ่นใจมากกว่า หรือไม่ก็เพราะพระโพธิสัตว์สามารถแปลงร่างไปสงเคราะห์ผู้คนให้เหมาะกับ สถานการณ์ เช่น เวลาไปสงเคราะห์ผู้หญิงก็จะแปลงเป็นหญิง เป็นต้น – ข้อสันนิษฐานของอาจารย์เสถียร โพธินันทะ ปราชญ์ทางพระพุทธศาสนาในช่วงกึ่งพุทธกาล)

อาม่ายืนยันว่าบารมีของผ่อสัก (พระโพธิสัตว์) ในเมืองไทย (หมายถึงหลวงปู่ทวด/หลวงปู่ดู่) นั้นมากกว่าเจ้าแม่กวนอิมที่อาม่านับถือ และอาม่ายังบอกกับลูกชายอีกว่าเจ้าแม่กวนอิมยังจะไม่เป็นพระพุทธเจ้า แต่ผ่อสักเมืองไทยใกล้จะเป็นพระพุทธเจ้าแล้ว (บารมีเต็มแล้ว) ซึ่งเรื่องนี้ ตัวลูกชายอาม่ารู้สึกแปลกใจเพราะโดยปรกติครูบาอาจารย์ใคร ก็มักได้รับการยกไว้สูงสุด เป็นการยากมากที่อยู่ ๆ จะยกใคร โดยเฉพาะผู้ที่ตนไม่รู้จักให้มาอยู่เหนือครูอาจารย์ของตน ทั้ง ๆ ที่อาม่าเองก็ปฏิบัติภาวนาถือเจ้าแม่

กวนอิมเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจว่ากว่า ๕๐ ปีแล้ว นี่น่าจะเป็นเครื่องยืนยันว่าอาม่าสัมผัสรู้ภายในได้จริง ๆ และอย่างผู้ไม่มีอคติ

หากเป็นดังที่อาม่าเล่ามาก็ช่วยให้ พอสันนิษฐานได้ว่า การที่หลวงปู่ดู่ท่านเรียกเจ้าแม่กวนอิมว่า "เจ๊" อาจเป็นเพราะเจ้าแม่กวนกิมนั้นเป็นพระโพธิสัตว์ที่อยู่เมืองจีน ประกอบกับยังอยู่ระหว่างการบำเพ็ญบารมี คือยังเป็นน้องในทางพระโพธิญาณ ท่านจึงพูดหยอกเอานั่นเอง

มีเรื่องที่น่าพิจารณาเกี่ยวกับปาง ต่าง ๆ ของเจ้าแม่กวนอิม อาจารย์เสถียร โพธินันทะ ผู้แตกฉานในพุทธศาสนาฝ่ายมหายาน และเป็นผู้ริเริ่มแปลพระสูตรทางฝั่งมหายานให้ชาวพุทธเถรวาทเราได้รู้จัก ท่านได้ให้ความรู้ไว้ว่า ในลัทธิมหายานนิกายพุทธตันตระหรือมนตรยาน ซึ่งเป็นลัทธิมหายานรุ่นหลังเอาคติทางลัทธิฮินดูตันตระมาแทรก จำแนกปางอวตารต่าง ๆ ของพระอวโลกิเตศวรออกเป็น ๓๓ ปาง ที่รู้จักก็เช่น ปางพันพระหัตถ์ และปางทรงเครื่อง (อลังการภูษิต) เป็นต้น

อาจารย์เสถียร ยังบอกอีกการนับถือพระโพธิสัตว์ขึ้นอยู่กับวุฒิปัญญาและฐานะของผู้นับถือ คือจะนับถืออย่างเทพเจ้าที่คอยประทานอะไรต่อมิอะไรเหมือนอย่างเทพเจ้าของ ฮินดู หรือจะนับถือบูชาด้วยการเข้าถึงแก่นแห่งธรรมะในองค์พระโพธิสัตว์ คือพระปัญญาคุณ พระสันติคุณ และพระกรุณาธิคุณให้มาประทับอยู่ในดวงจิต ก็ขึ้นอยู่ที่ผู้บูชา

หมายเหตุ อาจารย์เสถียรละสังขารเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๙ ด้วยวัยเพียง ๓๘ ปี เท่านั้น ประวัติความมีอัจฉริยภาพของท่านน่าสนใจอย่างยิ่ง ท่านเกิดมาเพื่อทำงานในทางพระพุทธศาสนาโดยแท้

....

ผู้ที่มากราบนมัสการหลวงพ่อดู่ พรหมปัญโญหลาย ๆคน มาถึงก็แจ้งความประสงค์กับหลวงพ่อ ปรารถนาไม่เกิด อยากไปนิพพานในชาตินี้ จะได้พ้นทุกข์ บางคนก็ตั้งเจตนาจริง บางคนก็พูดไปอย่างนั้น หลวงพ่อเคยให้ข้อคิดสำหรับคนที่ไม่ตั้งใจจริงเหมือนคำพูดที่ปรารถนาว่า

"อยากไปนิพพาน แต่ศีล ๕ ยังรักษาไม่ได้ จะไปได้อย่างไร"

"วันนี้มีผู้หญิงอยู่คนมากราบข้า บอกว่าจะไปนิพพาน ข้าไม่พูดแต่มองดู ปากยังทาแดงแจ๋ เล็บตีนเล็บมือยังแดงแจ๋ หัวตะพานจะไปถึงหรือเปล่า"

ดังนั้นหลวงพ่อจึงสอนพวกเราทั้งหลาย เมื่อตั้งใจสิ่งใดแล้ว ต้องทำหรือปฏิบัติจึงจะสมปรารถนา ดังที่หลวงปู่ทวดกล่าวว่า "การปฏิบัติจะตัดภพชาติให้สั้นลงทีละครึ่ง เช่น ถ้าเราจะเกิดอีก ๑๐๐ ชาติ ก็เหลือ ๕๐ ถ้าจะเกิด ๒๐ ชาติ ก็เหลือ ๑๐"

ผู้เขียนเคยอ่านหนังสือของหลวงพ่อจรัล วัดอัมพวัน ท่านเคยเปรียบเทียบดังนี้ "ทำทานเหมือนกับไปด้วยถ่อ รักษาศีลไปด้วยรถยนต์ ภาวนาก็ขี่เรือบินไป อาจถึงนิพพานได้ในชาตินี้"

คนโบราณจึงกล่าวไว้ว่า "ใกล้ก็ไม่ใกล้ ไกลก็ไม่ไกล มองเห็นไวไว เป็นทิวลิบลิบ" ซึ่งเทียบได้

กับพระนิพพาน คือปลายจมูกนี่เอง หลวงพ่อกล่าวว่า "จะว่ายากก็ไม่ใช่ จะว่าง่ายก็ไม่เชิง ผู้ปฏิบัติพึงรู้เอง เห็นเอง เพราะเป็นปัจจัตตัง"

(เรียบเรียงจากบทความของ อาจารย์ศุภรัตน์ แสงจันทร์จากหนังสือไตรรัตน์)

การปฏิบัติธรรมก็เหมือนกับการปลูกต้นไม้

การปฏิบัติธรรมก็เหมือนกับการปลูกต้นไม้ ศีลคือ ดิน สมาธิคือ ลำต้น ปัญญาคือ ดอก ผล ... เราต้องการให้ต้นไม้เจริญงอกงาม ก็ต้องหมั่น รดน้ำ พรวนดิน และต้องคอยระมัด ระวังมิให้ตัวหนอนคือ ฎลภ โกรธ หลง มากัดกิน ... ความสำเร็จนั้น มิใช่อยู่ที่การสวดมนต์อ้อนวอนพระเจ้า หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาประทานให้ หากแต่ต้องลงมือทำด้วยตนเอง ถ้าตั้งใจทำตามแบบแล้วทุกอย่างรับรองว่าต้องสำเร็จ ไม่ใช่จะสำเร็จ ... พระพุทธเจ้าท่านวางแบบเอาไว้แล้ว ครูบาอาจารย์ทุกองค์มีพระพุทธเจ้าเป็ที่สุด ก็ได้ทำตามแบบเป็นตัวอย่างไว้ให้เราดู อัฐิของท่านก็กลายเป็นพระธาตุกันหมด "ของดีอยู่ที่ตัวเรา ให้หมั่นดูจิต รักษาจิต"

การปฏิบัติ ถ้าหยิบตำราโน้น นี่มาสงสัยถามมักจะโต้แย้งกันเปล่า โดยมากชอบเอาจากอาจารย์โน้น นี่ ว่าอย่างนั้นมา อย่างนี้มา ... การจะปฏิบัติให้รู้ธรรมเห็นธรรม ต้องทำจริง จะได้อยู่ที่ทำจริง เอาให้จริง ถ้าไปเรียนกับครูอาจารย์อื่นโดยไม่ทำให้จริงให้รู้ ก็เหมือนดูถูก ดูหมิ่นครูบาอาจารย์

๑. หลวงปู่กล่าวรับรองว่าบทสวดมนต์แต่ละบท ๆ ในเจ็ดตำนานก็ดี ๑๒ ตำนานก็ดี ท่านว่าท่านเคยได้พิจารณาโดยตลอดแล้ว พบว่าดีทั้งนั้น ใช้ได้ทั้งนั้น ดีทุก ๆ บทเลยทีเดียว

๒. บทไตรสรณาคมน์นั้น (พุทธังสรณังคัจฉามิ ธัมมังสรณังคัจฉามิ สังฆังสรณัง คัจฉามิ) ท่านว่า "สวดครั้งหนึ่ง (ด้วยจิตที่เลื่อมใสศรัทธาและเป็นสมาธิ) มีอานิสงส์ไปถึง ๕ กัลป์เชียว"

๓. สำหรับผู้ที่รู้สึกว่าตนประสบเคราะห์นั้นท่านแนะให้สวดอิติปิโสฯ (บทสรรเสริญพระพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ) เท่าอายุบวกหนึ่ง

๔. บางครั้ง ผู้ที่เขามาคอยรับส่วนบุญ เขามีเวลาน้อย (อาจขออนุญาตผู้คุมมาได้เดี๋ยวเดียว) หรืออยู่ในสถานการณ์ฉุกเฉิน มีเวลาน้อย หรือจะด้วยเหตุใด ๆ ก็ดี หลวงปู่จึงได้มีบทแผ่เมตตาชนิดสั้นแต่มีประสิทธิผลมากคือ "พุทธัง อนันตังฯ") แทนบทกรวดน้ำ ซึ่งค่อนข้างยาวและกินเวลามากและเหมาะกับการแผ่เมตตาประจำวันหลังสวดมนต์ทำวัตรมากกว่า

๕. บทบูชาพระ (นะโมพุทธายะฯ) หลวงปู่บอกว่า "สวดแล้วรับรองว่าไม่มีจน" ท่านเอามาจากวัดประดู่ทรงธรรม สมัยที่ศึกษาเล่าเรียนอยู่ที่นั่น และเพื่อให้ลูกศิษย์ไม่มองข้ามความสำคัญ เพราะเหตุที่ได้มาจากหลวงปู่ง่าย ๆ ท่านจึงพูดแบบอมยิ้มไปด้วยว่า "คาถาดี ๆ นี่ อาจารย์สมัยก่อนเขาหวงกันนะ เขาไม่เอามาบอกง่าย ๆ หรอกแก"

๖. จุดสำคัญในเวลาสวดมนต์หรืออธิษฐานคาถาใด ๆ ต้องทำจิตให้เป็นสมาธิ ให้จิตสว่าง ให้จิตมีภาวะตื่น จึงจะมีผลมาก และถือเป็นสร้างความชำนาญในการทำกรรมฐานไปด้วยทุกครั้ง (สำหรับบทสวดมนต์ (ไม่ใช่คาถา) นั้น ถ้ามีโอกาสก็ควรศึกษาคำแปลเพื่อให้เกิดความเข้าใจข้อธรรมและซาบซึ้ง

ในคุณพระรัตนตรัยยิ่ง ๆ ขึ้นไป) สุดท้าย หลวงปู่บอกว่า "สวดมนต์เป็นยาทา ภาวนาเป็นยากิน" สวดมนต์นานเท่าไรไม่ว่า แต่ภาวนาให้มากกว่าจึงจะถือว่าได้จัดสรรเวลาให้เกิดประโยชน์สูงสุด

หลวงปู่ให้ใช้ประโยชน์จากพระเครื่อง แต่ไม่ได้สอนให้ลุ่มหลงจมจ่อมในพระเครื่อง

หลวงปู่มีอุบายสร้างพระไว้สำหรับแจกให้ลูกศิษย์เอาไปใช้เป็นสื่ออาราธนาพระและให้กำไว้ในมือขณะนั่งปฏิบัติสมาธิภาวนา เพื่อเป็นเครื่องเหนี่ยวนำจิตให้มีพุทธานุสสติเพื่อให้เข้าสู่ความสงบตั้งมั่นได้โดยเร็ว พระกำนั่งมีหลากหลายรูปทรง แต่ที่มีมากกว่าเพื่อน ดูเหมือนจะเป็นพิมพ์สมเด็จวัดระฆัง นอกจากพระกำนั่งที่แจกให้ฟรีๆ แล้ว ก็ยังมีพระในส่วนของวัดสะแกที่ทางวัดจัดสร้างเพื่อหารายได้บำรุงวัด แล้วก็ส่วนของลูกศิษย์ที่พากันสร้างมาขออนุญาตหลวงปู่ให้ช่วยอธิษฐานจิตให้แล้วนำไปแจกจ่ายกันเองก็มีไม่น้อย บางคนเทพิมพ์พระพรหมมา ๓ ปี๊บ หลังจากหลวงปู่อธิษฐานให้เสร็จแล้ว ก็อาจแบ่งถวายหลวงปู่ ๒ ปี๊บ นำกลับไปปี๊บหนึ่ง เป็นต้น

หลวงปู่ท่านสอนไม่ให้สุดโต่งในเรื่องวัตถุมงคล กล่าวคือ ในเบื้องต้น สำหรับผู้ที่ยังใหม่อยู่ยังไม่พร้อมจะรับธรรมคำสอนที่เป็นแก่นสารสาระโดยตรง ท่านก็ว่าให้มาติดวัตถุมงคลก็ยังจะดีกว่าให้ไปติดวัตถุอัปมงคล แต่พอมีใจโน้มเอียงเข้าในทางปฏิบัติมากขึ้น แล้วยังหาเช่าพระมาก ๆ ท่านก็จะดุว่าจะเอาไปขายหรือยังไง พระของท่านน่ะ ทำ (ปฏิบัติ) ให้มันจริง มีองค์เดียวก็พอแล้ว

สำหรับผู้ที่มาศรัทธาหลวงปู่ดู่นั้น ต้องยอมรับว่า "วัตถุมงคล" ก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่นำทางคนจำนวนไม่น้อยให้เข้ามารับการต่อยอดจากท่านในการแสวงหาพระเก่าพระแท้คือใจที่ต้องฝึกฝนอบรมในศีล สมาธิ และปัญญา เพื่อให้ใจเป็นพระขึ้นมาเสียเอง ก็โดยอาศัยการยึดในพุทธัง สรณัง คัจฉามิ ธัมมัง สรณัง คัจฉามิ และสังฆัง สรณัง คัจฉามิ เป็นหลักใจเสียก่อน

วัตถุมงคล จึงแสดงความเป็นมงคลออกมาได้จริงก็ตอนโยงจิตของเจ้าของเข้าหาธรรมนี้แหละ แค่อานิสงส์ในทางเมตตา หรือในทางแคล้วคลาดปลอดภัย ฯลฯ นั้น มันยังเป็นเรื่องโลก ๆ ขึ้นชื่อว่าโลกก็ย่อมต้องมีความพร่องอยู่เป็นนิจ และมิอาจต้านทานความแก่ ความเจ็บ และความตายได้ ถึงจะแคล้วคลาดครั้งนี้ หรือครั้งไหน ๆ สุดท้ายก็แคล้วคลาดจากความแก่ ความเจ็บ และความตายไปไม่ได้หรอก ดังนั้น ความเป็นมงคลของสิ่งที่เรียกว่า "วัตถุมงคล" จึงอยู่ที่ตรงนี้ ตรงที่เป็นเครื่องระลึกให้ใจเราเข้ามาในวงของพระธรรม วงของการปฏิบัติเพื่อให้ได้ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ตนที่มีใจเป็นธรรมเท่านั้นจึงจะแคล้วคลาดปลอดภัยได้จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งปลอดจากทุกข์ทางใจ ที่เรียกว่า "ธรรมย่อมคุ้มครองรักษาผู้ประพฤติธรรม"

หากสิ่งที่เรียกว่า "วัตถุมงคล" มิได้โยงคนเข้าหาธรรม ความเป็นมงคลก็หาเกิดไม่ เหมือนพระในคอโจร หรือพระที่ตั้งอยู่ในถิ่นต่างศาสนา ก็มิได้มีความหมายในทางยกระดับจิตใจแต่อย่างใด ความเป็นมงคลจึงไม่บังเกิด เวลาหลวงปู่ดู่ท่านสอนศิษย์ ท่านมักสอนให้ใช้ปัญญาใคร่ครวญ (ท่านใช้คำว่า "ตรอง") เช่น ทำสิ่งนั้นสิ่งนี้ไปเพื่ออะไร นั่งสมาธิหลับตาไปทำไม ตอบตัวเองให้ชัด ชีวิตเกิดมาทำไม ใช้ชีวิตอย่างไรจึงจะไม่เป็นโมฆะ เห็นนิมิตแล้วควรวางใจอย่างไร เพื่อมิให้ขัดกับเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์ ฯลฯ

ก็ทำนองเดียวกับที่ว่าสมาธิมิใช่เพื่อสมาธิ หากแต่เป็นสมาธิเพื่อปัญญา ท่านจึงว่า "อย่าต้มน้ำทิ้งเปล่าๆ ต้องเอาไปชง (เครื่องดื่ม) ไมโลโอวัลติน จึงจะเกิดประโยชน์"

วัตถุมงคลก็เหมือนกัน การบูชาวัตถุมงคลมิใช่จะให้จบแค่ตัววัตถุมงคล หรือมูลค่าการซื้อขาย หรือความเชื่อในความขลัง ฯลฯ หากแต่ต้องมาจบที่ใจเจ้าของที่หันมาหาธรรม ใจที่มีสติมากขึ้น ใจที่เผอเรอน้อยลง ใจที่เชื่อในพระรัตนตรัยมากขึ้น ชนิดที่เรียกว่าไม่อาจทำความชั่วทั้งในที่แจ้งและที่ลับ สิ่งที่หลวงปู่สอนมาตลอดชีวิตท่านก็คือให้ศิษย์มีปัญญา และตั้งอยู่ในความไม่ประมาท ทีนี้ผู้ที่มีวัตถุมงคล ไม่ว่าจะของหลวงปู่หรือของครูบาอาจารย์ท่านใดก็ตาม ก็ควรพิจารณาทบทวนดูว่า เราใช้สิ่งนี้อย่างผู้มีปัญญา รวมทั้งใช้อย่างผู้ไม่ประมาทในชีวิตหรือไม่ หรือว่าเราใช้วัตถุมงคลเพียงแค่เครื่องหาเลี้ยงชีพ ใช้เพื่ออวดหรือข่มคนที่ไม่มีเหมือนเรา ใช้เป็นเครื่องเล่นเช่นวัดพลังงานในองค์พระ ใช้เป็นสิ่งเอาไว้อ้อนวอนขอความสำเร็จชนิดไม่ต้องขวนขวายสร้างเหตุที่เหมาะสม ใช้เป็นเครื่องอุ่นใจว่าปลอดภัยแน่ ๆ แล้วตั้งตนอยู่อย่างผู้ขาดสติและขาดความระมัดระวัง ฯลฯ

วัตถุมงคล ...มงคลที่ตรงไหน ทุกท่านคงมีคำตอบแล้วนะครับ

การถ่ายทอดผ่านบทความครั้งนี้อาจกระทบใจบางท่าน แต่ก็ด้วยหวังประโยชน์ที่จะเกิดขึ้น และบันทึกไว้เพื่อให้ผู้มาใหม่ได้เห็นปฏิปทาในการสร้างพระของหลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ แห่งวัดสะแก เพราะนานวันไปปฏิปทาส่วนนี้อาจถูกลืมเลือนไป

สูตรทำบุญไม่เสียเงินของหลวงปู่ดู่ พฺรหฺมปัญโญ

พอตื่นเช้ามาขณะล้างหน้า หรือดื่มน้ำให้ว่า "พุทธัง สรณัง คัจฉามิ ธัมมังสรณัง คัจฉามิ สังฆังสรณัง คัจฉามิ" ก่อนจะกินข้าว ก็ให้นึกถวายข้าวพระพุทธ (เป็นอนุสสติอย่างหนึ่ง) ออกจากบ้านเห็นคนอื่นเขากระทำความดี เป็นต้นว่า ใส่บาตรพระ จูงคนแก่ข้ามถนน ข่าวงานบุญต่างๆ ฯลฯ ก็ให้นึกอนุโมทนา กับเขา

ผ่านไปเห็นดอกไม้ที่ใส่กระจาดวางขายอยู่ หรือดอกบัวในสระข้างทาง ก็ให้นึกอธิฐานถวายเป็นเครื่องบูชาพระรัตนตรัย โดยว่า "พุทธัสสะ ธัมมัสสะ สังฆัสสะ ปูเชมิ" แล้วต้องไม่ลืมอุทิศบุญให้แม่ค้าขายดอกไม้ หรือรุกขเทวดาที่ดูแลสระบัวนั้นด้วย ตอนเย็นนั่งรถกลับบ้าน เห็นไฟข้างทางก็ให้นึกน้อมบูชาพระรัตนตรัยโดยว่า "โอม อัคคีไฟฟ้า พุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา" (เป็นการบูชาระลึกถึงคุณของพระรัตนตรัย ก่อเกิดอานิสงค์แห่งบุญในดวงจิต) เวลาไปที่ไหนเห็นข่าว คนตาย คนเจ็บ คนป่วย คนที่กำลังมีความทุกข์ ก็ดี ผ่านจุดที่คนตายบ่อยๆ เห็นศาลเจ้า ศาลพระภูมิ ก็ดี ให้ระลึกถึงพระพุทธเจ้า บารมีรวมของครูบาอาจารย์ อันมีหลวงปู่ดู่เป็นที่สุด แผ่บุญไป (เป็นการเจริญเมตตา ฝึกให้จิตมีพรหมวิหาร เป็นการบำเพ็ญบุญ)

ก่อนนอนก็นั่งสมาธิ เอนตัวนอนลง ก็ให้นึกคำบริกรรมภาวนาไตรสรณะคมนี้จนหลับ ตื่นขึ้นมาก็บริกรรมภาวนาต่ออีกตลอดวัน

เหล่านี้คือตัวอย่างเทคนิคการตะล่อมจิตให้อยู่แต่ในบุญกุศลตลอดวัน และได้บุญมากกว่าการทำทานโดยไม่เสียเงินแม้แต่บาทเดียว เป็นการทำให้ดวงจิตเราเกิดแสงแห่งบุญทุกขณะลมหายใจเข้าออก สะสมบุญได้ตลอดทั้งวัน

ของจริงนั้นมีอยู่

มีคนจำนวนไม่น้อยที่ปฏิบัติธรรมแล้วเกิดความท้อใจ ปฏิบัติอยู่เป็นเวลานาน ก็ยังรู้สึกว่าตนเองไม่ได้พัฒนาขึ้น หลวงปู่เคยเมตตาสอนผู้เขียนว่า

"ของที่มีมันยังไม่จริง ของจริงเขามีเมื่อยังไม่จริง มันก็ยังไม่มี"

หลวงปู่เมตตากล่าวเสริมอีกว่า... "คนที่กล้าจริง ทำจริง เพียรปฏิบัติอยู่เสมอ จะพบความสำเร็จในที่สุด ถ้าทำจริงแล้วต้องได้แน่ๆ" หลวงปู่ยืนยันอย่างหนักแน่น และให้กำลังใจแก่ลูกศิษย์ของท่านเสมอ เพื่อให้ตั้งใจ "ทำจริง" แล้วผลที่เกิดจากความตั้งใจจริงจะเกิดขึ้นให้ตัวผู้ปฏิบัติได้ชื่นชมยินดีในที่สุด

อุบายธรรม

หลวงปู่ดู่เป็นผู้ที่มีอุบายธรรมลึกซึ้ง สามารถขัดเกลาจิตใจคนอย่างค่อยเป็นค่อยไป มิได้เร่งรัดเอาผล เช่นครั้งหนึ่งมีนักเลงเหล้าติดตามเพื่อนซึ่งเป็นลูกศิษย์มากราบนมัสการ ท่าน สนทนากันได้สักพักหนึ่ง เพื่อนที่เป็นลูกศิษย์ก็ชักชวนเพื่อนนักเลงเหล้าให้สมาทานศีล ๕ พร้อมกับฝึกหัดปฏิบัติสมาธิภาวนา นักเลงเหล้าผู้นั้นก็แย้งว่า "จะมาให้ผมสมาทานศีลและปฏิบัติได้ยังไง ก็ผมยังกินเหล้าเมายาอยู่นี่ครับ" หล...วงปู่ดู่ท่านก็ตอบว่า "เอ็งจะกินก็กินไปซิ ข้าไม่ว่า แต่ให้เอ็งปฏิบัติให้ข้าวันละ ๕ นาทีก็พอ" นักเลงเหล้าผู้นั้นเห็นว่านั่งสมาธิแค่วันละ ๕ นาที ไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไร จึงได้ตอบปากรับคำจากหลวงพ่อ

ด้วยความที่เป็นคนนิสัยทำอะไรทำจริง ซื่อสัตย์ต่อตัวเอง ทำให้เขาสามารถปฏิบัติได้สม่ำเสมอเรื่อยมามิได้ขาดแม้แต่วันเดียว บางครั้งถึงขนาดงดไปกินเหล้ากับเพื่อนๆ เพราะได้เวลาปฏิบัติ จิตของเขาเริ่มเสพคุ้นกับความสุขสงบจากการที่จิตเป็นสมาธิ ไม่ช้าไม่นานเขาก็สามารถเลิกเหล้าได้โดยไม่รู้ตัว

ด้วยอุบายธรรมที่น้อมนำมาจากหลวงปู่ ต่อมาเขาได้มีโอกาสมานมัสการท่านอีกครั้ง ทีนี้หลวงปู่ดู่ท่านให้โอวาทว่า "ที่แกปฏิบัติอยู่ ให้รู้ว่าไม่ใช่เพื่อข้า แต่เพื่อตัวแกเอง" คำ พูดของหลวงปู่ทำให้เขาเข้าใจอะไรมากขึ้น ศรัทธาและความเพียรต่อการปฏิบัติก็มีมากขึ้นตามลำดับ ถัดจากนั้นไม่กี่ปี เขาผู้ที่อดีตเคยเป็นนักเลงเหล้าก็ละเพศฆราวาสเข้าสู่เพศบรรพชิต ตั้งใจปฏิบัติธรรมเรื่อยมา

อีกครั้งหนึ่งมีชาวบ้านหาปลามานมัสการท่าน และก่อนกลับ ท่านก็ให้เขาสมาทานศีล ๕ เขาเกิดตะขิดตะขวงใจกราบเรียนท่านว่า "ผมไม่กล้าสมาทานศีล ๕ เพราะรู้ว่าประเดี๋ยวก็ต้องไปจับปลา จับกุ้ง มันเป็นอาชีพของผมครับ" หลวงปู่ตอบเขาด้วยความเมตตาว่า "แก จะรู้เหรอว่า แกจะตายเมื่อไหร่ไม่แน่ว่า แกเดินออกไปจากกุฏิข้าแล้ว อาจถูกงูกัดตายเสียกลางทางก่อนไปจับปลา จับกุ้งก็ได้ เพราะ

ฉะนั้นเมื่อตอนนี้แกยังไม่ได้ทำบาปกรรมอะไร ยังไงๆ ก็ให้มีศีลไว้ก่อน ถึงจะมีศีลขาดก็ยังดีกว่าไม่มีศีล”

....

“หลวงพ่อดู่ท่านเป็นพระที่ยิ้ม หน้าตาผ่องใส ท่านไม่เคยว่าใครเลยนะ เราเห็นก็ยังเข้าใจว่าท่านเป็น พระอรหันต์ หลายๆคนก็เข้าใจว่าท่านเป็นพระอรหันต์ แต่ท่านบอกหลวงตาว่า ท่านไม่ใช่พระอรหันต์ ท่านเป็นพระโพธิสัตว์ที่ท่านเป็นอย่างนี้เพราะบารมีท่านเยอะ”

หลวงตาย้อนเล่าถึงสมัยฝึกอยู่กับหลวงปู่ดู่ว่า “ตอนฝึกกับ หลวงพ่อ(ดู่) ท่านก็ให้พระมา เราก็เอามานั่งกำแล้ว สวดไตรสรณคมณ์ ในใจ ใจก็อยู่ที่พระในมือและคำสวด อยู่อย่างนั้นแหละ หลวงพ่อ(ดู่) ท่านบอกว่า วิธีนี้เร็ว เรา 50% พระ 50%ไง”

หลวงพ่อดู่ ท่านเคยกล่าวถึงครูบาอาจารย์ที่เด่นด้าน คาถาอาคมท่านต่างๆให้ หลวงตาม้าฟัง แต่ละท่านล้วนเก่งกาจชนิดที่เรียกว่าหาตัวจับยาก หลวงตาม้าท่านเล่าให้ฟังว่า เมื่อก่อนเคยไปศึกษาตำราของคาถาอาคมอยู่เหมือนกัน คาถาบางคาถายาวเป็นหน้าเลย

หลวงพ่อดู่ ท่านเคยพูดกับ หลวงตาม้า ได้ใจความว่า สวดสั้นๆก็พอ ไม่ต้องไปสวดยาวหรอก (เช่น ไตรสรณคมณ์, จักรพรรดิ) รุ่นเอ็งมันไม่ได้เรื่องได้ราว ไม่ต้องไปเรียนหรอกคาถาอาคมน่ะ มาเอาพระรัตนตรัยดีกว่า

หลวงปู่ดู่ท่านเคยกล่าวไว้ได้ใจความว่า “พระพระรัตนตรัยมีครบทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นคงกระพันชาตรี เมตตามหานิยม มีครบหมด!”

หลวงตาม้า ท่านเล่าต่อให้ฟังได้ใจความว่า สมัยนั้นมีเด็กคนนึงเป็นนักศึกษา มักจะมีเรื่องประจำ ถูกเขาตีเขาต่อยประจำ หลวงพ่อดู่ให้มานั่งสมาธิ ภาวนาไตรสรณคมณ์ พอเห็นแสงปุ๊ป ท่านให้อธิษฐานขอ เหนียวๆๆๆๆ (หมายถึงฟันแทงไม่เข้า) “ทีนี้พอเด็กคนนั้นไปมีเรื่อง มันก็ไม่เป็นอะไรเลยนะ ได้ผลจริง(หัวเราะ)” หลวงตาม้ากล่าว

สมัยนั้นตอนหลวงปู่ดู่ท่านยังไม่ละสังขาร หลังออกพรรษา หลวงตาม้าก็มากราบลาหลวงปู่ที่กุฏิเพื่อออกธุดงค์ หลวงปู่ดู่ท่านได้เทศสอนหลวงตาในการเตรียมตัวจากนั้นหลวงปู่จึงมอบเงินให้หลวงตาไว้ ๕๐๐ บาท รวมทั้งของใช้จำเป็นต่างๆ และได้หันไปหยิบ “รูปหล่อหลวงปู่ดู่เนื้อปูน” มาให้ ๑ องค์ แล้วบอกหลวงตาว่า “เอ็งไปไหน ข้าไปด้วย... หากสงสัยอะไรในการปฏิบัติให้แกถามเอาจากพระองค์นี้” เรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงความเมตตาและความเกี่ยวเนื่องเกี่ยวพันของหลวงปู่ที่มีต่อหลวงตาได้เป็นอย่างดี และยังแสดงให้เห็นถึงความเมตตาอันไม่มีประมาณของหลวงปู่ดู่ด้วย

ครั้งหนึ่งเล่าถึง วิญญาณที่ติดภพภูมิ วิญญาณเร่ร่อน วิญญาณสัมพเวสี หลวงตาม้า ท่านได้เมตตากล่าวให้ฟังได้ใจความว่า หลวงพ่อดู่ ท่านเรียกพวกวิญญาณที่ติดภพติดภูมิหรือวิญญาณเร่ร่อนพวกนี้ว่า ขยะวิญญาณ หมายถึงพวกที่ไม่มีประโยชน์ ท่านสอนให้ช่วยเหลือพวกนี้โดยเอาบุญ หลวงพ่อ(ดู่) ไปช่วยเหลือ บางทีพวกนี้ก็ส่งผลกระทบต่อมนุษย์เหมือนกัน “อย่างตลาดสดนี่ เห็นไหมว่ามีคนทะเลาะกันเป็นประจำ วิญญาณอยู่เยอะไง ฆ่าทุกวัน ฆ่าสัตว์ทุกวัน พลังงานมันไม่ดี”

หลวงตาม้ากล่าว

หลวงปู่ดู่ ท่านเคยบอกลูกศิษย์ไว้ว่า "เวลาไปไหน ให้ส่งวิญญาณ ปรับภพภูมิ ถ้าเอ็งแผ่เองไม่ได้ให้นึกถึงข้านี่ ข้าแผ่ให้เอ็งได้ !"

เรื่องการแผ่บุญปรับภพภูมินี้ เมื่อเขาได้รับบุญไป ถ้าหากเขาเปลี่ยนไปอยู่ในภพภูมิที่ดีหรือมีกำลัง เขาก็จะต้องมาช่วยเหลือเราอย่างแน่นอน หลวงตาม้าท่านเคยกล่าวได้ใจความว่า คุยกับมนุษย์นี่มันลำบาก คุยกับวิญญาณง่ายกว่า เราสวดมนต์ รักษาศีลให้เขาก็พอแล้ว ไปไหนเรามีผีมีเทวดาเป็นเพื่อนไม่ต้องกลัวอะไร เผลอๆให้โชคให้ลาภเราเสียด้วย(หัวเราะ)

หลวงตาม้า ท่านเล่าให้ฟังถึงหลักสูตรการปฏิบัติธรรมตามแนวของหลวงพ่อดู่ว่า การปฏิบัติธรรมแบบ หลวงพ่อ(ดู่) นี่เป็นการปฏิบัติธรรมโดยไม่หวังผลตอบแทน อย่างถ้าเราไปแผ่บุญให้กับเจ้ากรรมนายเวรของใครบางคนที่เดินผ่านเราไปนี่ เราจะไปบอกมันได้ไหมว่า "เฮ้ย ข้าส่งวิญญาณให้เอ็งนะเว้ย (หัวเราะ)" มันพูดไม่ได้นะ ขืนพูดไป ดีไม่ดีมันจะมาไล่เตะเราด้วย !

หลวงตาม้า ท่านเล่าให้ฟังว่า มันต้องมีความพอใจ อย่างหลวงตาเนี่ย พอใจที่จะศรัทธา หลวงพ่อดู่ ใครจะว่าอะไรก็ช่าง หลวงตาก็ยังเชื่อ หลวงพ่อดู่ จากนั้นก็ต้องมี ความเพียร เพียรสวด เพียรภาวนาไง จากนั้นก็ต้องมีใจจดจ่อ อย่างหลวงตาเนี่ย จดจ่ออยู่กับพลังงานของหลวงพ่อดู่ อย่างเดียว แค่นี้แหละ "ถ้าทำได้อย่างนี้เอาพลังงานหลวงพ่อดู่ไปใช้ได้เลย อย่างเราเนี่ย เอาไปแผ่บุญปรับภพภูมิส่งวิญญาณได้อย่างสบายๆเลย"

อีกครั้งหนึ่ง หลวงตาม้า ท่านเคยเล่าให้ฟังได้ใจความว่า "จะจับภาพองค์ไหนก็ได้ พระจักรพรรดิก็ได้ หลวงปู่ทวดก็ได้ หลวงปู่ดู่ก็ได้ จับองค์ใดองค์หนึ่งก็ให้จับองค์นั้นไปเลย อย่าเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา จับองค์ไหนก็ย้ำอยู่ที่องค์นั้นอย่างเดียว มันถึงจะดี" หลวงตาม้าท่านยังกล่าวอีกว่า "นึกถึงองค์ไหน ก็นึกถึงองค์นั้นไปเลย มันถึงจะเจ๋ง(ยิ้ม)"

มีผู้หญิงท่านหนึ่งมากราบ หลวงตาม้า มาบ่นให้ท่านฟังว่าหาโอกาสมากราบยาก อยากมากราบบ่อยๆ หลวงตาม้าท่านก็ให้โอวาทว่า "ไม่ต้องมาที่ถ้ำหรอก ถ้าเคารพกัน นึกถึงกันจริงๆ อยู่ที่ไหนหลวงตาก็ไปได้" คำพูดนี้เป็นกำลังใจสำหรับผู้ที่ยังไม่มีโอกาสไปกราบหลวงตาได้เป็นอย่างดี

==

หลวงปู่สอนให้ทวนกระแส แต่ไม่ให้ต้านกระแส

หลวงปู่สอนให้ทุกคน "ทวนกระแสกิเลสของตน" แต่ไม่ให้ไปคิดต้านหรือเปลี่ยนกระแสโลกหรือคิดเปลี่ยนใคร ๆ

เช่นอย่างที่วัดสะแก ชาวบ้านชาววัดเขาชอบจัดมหรสพตามธรรมเนียมนิยมของคนแถบนั้น ซึ่งมักส่งเสียงรบกวนการทำภาวนาของท่านและศิษย์ที่กำลังปฏิบัติธรรม ท่านก็ไม่ให้ถือเป็นอารมณ์ คงให้ทำภาวนาไปให้ได้ คล้ายฝึกทำภาวนาในท่ามกลางตลาดสด เพราะจะให้คนวัดมีศรัทธาในการ

ปฏิบัติเหมือนกันหมดทุกคน ก็ย่อมเป็นไปไม่ได้ ใครเอา (สนใจปฏิบัติ) หลวงปู่ก็เมตตาชี้แนะให้ ใครไม่เอา หลวงปู่ก็ไม่ยัดเยียด เว้นแต่จะส่อแวว ประกอบกับมีช่องมีจังหวะ ที่พอสอดแทรกให้แง่คิดแก่ผู้ทุกข์ผู้ยากบ้างเท่านั้น

ท่านให้หลักว่า... แก้ที่ตัวเราเป็นเรื่องธรรม มัวคิดแก้คนอื่น ปรับปรุงคนอื่น ปรับปรุงเรื่องนอก ๆ นั้นเป็นเรื่องโลก

แก้ที่ตัวเรามีวันจบ (วันที่ชำระจิตจนหมดโกรธ โลภ หลง) แต่การแก้ที่ภายนอก (แก้ไขเรื่องโลก ๆ) นั้นไม่มีวันจบสิ้น

เพราะโลกนั้นพร่องอยู่เป็นนิจ ไม่มีสิ่งใดสมบูรณ์แบบเลย การเข้าไปมีส่วนแก้ไขปรับปรุงภายนอกนั้น ก็ยังอาจเป็นสิ่งที่ต้องทำตามแต่บทบาท เพียงแต่ต้องทำใจว่า แก้อย่างไรก็ไม่มีวันจบสิ้น ไม่มีวันบอกได้ว่าแก้ไขจนดีที่สุดแล้ว และที่สำคัญที่สุด ต้องไม่ละเลย "การแก้ไขปรับปรุงตัวเอง" ซึ่งเป็นสิ่งที่จะทำให้การเกิดมาชาติหนึ่งของเรานั้น...ไม่เป็นโมฆะ

==

หลวงปู่ดู่ท่านคิดถึงทุกคน

"อย่างข้าเอง คนไหนคิดถึงข้า ข้าก็คิดถึงเขา คนไหนไม่คิดถึงข้า ข้าก็คิดถึงเขา เพราะในวันหนึ่ง ๆ ข้าต้องอธิษฐานไปให้หมู่คณะทุกวันไม่เคยขาด วันละ ๓ ครั้ง เขาจะได้ไม่เป็นอันตรายทั้งเช้ามืด ตอนเย็น ตอนกลางคืน ก่อนนอน เพื่อเป็นการช่วยเหลือหมู่คณะ"

"คิดถึงพระ"

"คิดถึงพระครั้งหนึ่ง บารมีพระมาถึงเราไปกลับ ๗ เที่ยว รวมแล้ว ๑๔ ครั้ง ได้กำไรดีไหมล่ะ นี่มีในพระไตรปิฎก พระพุทธเจ้าบอกกับพระอานนท์ ถ้าเราคิดถึงพระได้เหมือนกับคิดถึงแฟนเมื่อไหร่ แสดงว่าจะดีแล้ว"

"ผู้ใดที่เคยสร้างบุญสร้างกุศลมากับข้า เคยเป็นศิษย์เป็นอาจารย์เป็นลูกเป็นหลาน สร้างบุญกุศลมากับข้ามาแม้ในชาตินี้ไม่ได้พบสังขารธรรมของข้า แต่พอพบ เห็นหลักธรรมคำสั่งสอนของข้า แล้วเกิดศรัทธาคนผู้นั้นแหละเคยสร้างบุญ สร้างกุศลมากับข้าเคยเป็นศิษย์เป็นอาจารย์ เป็นลูกเป็นหลานของข้าขอให้ตั้งใจปฏิบัติธรรมะภาวนาไตรสรณคมณ์

พุทธัง สรณัง คัจฉามิธัมมัง ธรรมังสรณัง คัจฉามิ สังฆัง สรณัง คัจฉามิ

เวลาเหลืออีกไม่มากแล้วรีบพากันปฏิบัติเพื่อจะได้ไว้เป็นที่พึ่งในภายหน้า ข้าจะคอยช่วยศรัทธาข้าจริงนับถือข้าจริง

แกคิดถึงข้าข้าก็คิดถึงแก แกไม่คิดถึงข้า ข้าก็คิดถึงแก ข้าอยู่ใกล้ ๆ แกจำไว้ "

==

หลวงปู่สอนเน้นหนักลงที่การปฏิบัติให้มาก และไม่ให้มากพิธีรีตอง

ทุกครั้งที่ใคร ๆ ไปกราบหลวงปู่ หลวงปู่ก็สอนเน้นหนักไปที่จุดเดียวนั่นก็คือ "การภาวนา" ได้แก่ การทำสมาธิ การหมั่นดูจิต รักษาจิต การหมั่นพิจารณา ฯลฯ พิธีรีตองอะไรที่วุ่น ๆ วาย ๆ ไม่ต้องพูดถึง แค่จะพับดอกบัวใส่แจกัน ท่านก็ยังแนะให้ไม่ต้องพับจะดีกว่า ปรุงแต่งให้มันน้อยที่สุด

เรื่องการกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลก็เหมือนกัน ท่านเน้นที่การตั้งจิตตั้งใจ มากกว่ารูปแบบภายนอก ดังนั้น จึงไม่ต้องลำบากหาแก้วหาน้ำ หลวงปู่นิยมให้ใช้วิธีกรวดแห้ง คือ ให้ตั้งใจแผ่เมตตาผ่านการทำจิตให้เป็นสมาธิ แทนการกรวดน้ำ นอกจากนี้ สำหรับคนที่ชอบการสะเดาะเคราะห์ หลวงปู่ก็ไม่มีพิธีรีตองอะไรให้ จึงไม่พ้นมาลงที่ การทำบุญและนั่งกรรมฐานภาวนา แผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวรแทน ท่านให้ห่างสำนักทรง หรือพิธีสะเดาะห์เคราะห์ที่มักหลอกให้คนกลัว แล้วก็เสียเงินเสียทองกับพิธีรีตองอะไรต่อมิอะไรรุงรังไปหมด จนไม่รู้ว่าเป็นพุทธัง ธัมมัง สังฆัง สรณังคัจฉามิ หรือจะเป็นเทพเทวาสรณังคัจฉามิ หรือจะเป็นพิธีกรรมสรณังคัจฉามิ เพราะเหตุที่ท่านเน้นหนักที่การปฏิบัติ ดังนั้นท่านจึงให้ระวังว่า

"ความรู้จำ" จากการอ่านการฟัง

อาจจะมาบัง "ความรู้จริง" จากการปฏิบัติได้

หลวงปู่ท่านให้ใช้ความพินิจพิจารณาสิ่งรอบตัวให้มาก แทนการอ่านหนังสือธรรมะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพิจารณาตัวเกิด แก่ เจ็บ ตาย จากโรงเรียนที่ยอดเยี่ยมที่สุดแห่งหนึ่งนั่นก็คือ โรงพยาบาล

==

คาดว่าคงมีคนจำนวนไม่น้อยที่ปรารถนาจะรู้

รวมทั้งปรารถนาที่อยากครอบครอง พระเครื่องที่ได้ชื่อว่า เป็นสุดยอดพระเครื่องของหลวงปู่ดู่ แต่ทว่าหลวงปู่ก็ไม่เคยบอกยืนยันว่า พระรุ่นใดของท่านที่ท่านรับรองว่า...สุดยอด เพียงแต่กล่าวในเชิง...ให้รักษาไว้ให้ดี ๆ เป็นต้นว่า

๑. เหรียญเสมารูปเหมือนหลวงปู่ ที่สร้างเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๔ ด้านหลังมีข้อความว่า รุ่นปฏิบัติธรรม เป็นเหรียญทองแดงชุบทองแดง จึงแลดูสุกแวววาว ท่านว่าตั้งแต่สร้างพระมา เหรียญรุ่นนี้แข็งที่สุด (เป็นคำพูดที่นิยมใช้ที่วัดสะแก หมายความว่า... แรงดี ขึ้นดี มีพลังมาก) จะไม่แรงยังไงได้ ก็ในเมื่อผู้สร้างแทบจะใช้แต่เนื้อชนวนล้วนๆ ที่สำคัญคือ เจตนาในการสร้างก็บริสุทธิ์ ไม่มีการจำหน่าย กะว่าจะแจกฟรีสำหรับผู้ปฏิบัติภาวนา ท่านจึงตั้งใจเต็มที่ แถมเหรียญส่วนใหญ่อยู่ในกุฏิท่านตั้งราว ๘ ปี

๒. เหรียญพระพรหม ทองเหลือง–ทองแดง (ที่สร้างด้วยกรรมวิธีโลหะฉีด) รวมทั้ง แหวนทุกรุ่น หลวงปู่จะพูดถามลูกศิษย์บางคนที่ไม่สัดทัดสะสมวัตถุมงคล ให้ไปหาเก็บเอาไว้ เพราะเป็นของสำคัญ

๓. พระพรหมผง อันนี้อาจเป็นเพราะพ้องกับชื่อท่าน คนส่วนใหญ่ก็รู้สึกว่า น่าจะเป็นสัญลักษณ์ หรือ รูปแบบที่เป็นเอกลักษณ์ หลวงปู่ท่านก็ย่อมประกันคุณภาพอย่างเต็มที่

๔. เหรียญครูบาอาจารย์ หรือ พระเถระผู้มีพระคุณต่อหลวงปู่ เช่น หลวงพ่อกลั่น หลวงพ่อใหญ่

(พระโบราณคณิศร) หลวงปู่จะตั้งใจอธิษฐานจิตเพื่อบูชาคุณครูบาอาจารย์ ท่านเคยกล่าวท้าว่า ถ้าไม่ดีจริง...ก็เอามาคืนท่านได้

๕. เหรียญยันต์ดวง ซึ่งด้านหน้ามีรูปครึ่งองค์หลวงปู่ ซึ่งนับว่าใกล้เคียงท่านมาก แล้วก็ด้านหลังซึ่งบรรจุดวงวันเกิดของหลวงปู่ ที่ลูกศิษย์เชื่อว่า หากดวงเราไม่ดี หากได้บูชาดวงหลวงปู่ ก็จะช่วยให้หนักกลายเป็นเบาได้

๖. ตะกรุดต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เรียกว่า ตะกรุดจักรพรรดิ ซึ่งพระลูกศิษย์ท่านบางรูปกล่าวว่า ต้องเป็นเนื้อทองคำเท่านั้น และ ต้องร้อยเรียงอักขระครบถ้วนตามตำราเท่านั้น มิใช่อะไรๆ ก็จะเป็นจักรพรรดิเสียหมด

๗. เหรียญหลวงพ่อทวดรุ่นเปิดโลก เหรียญรุ่นนี้ท่านก็มิได้ว่าดีที่สุด เป็นแต่ว่าท่านกล่าวว่าท่านเสกให้แบบเปิดสามโลก เหรียญมาดังมากก็เพราะ มีเรื่องราวเกี่ยวเนื่องกับหลวงปู่เกษม ผ่านทางพระภิกษุ (เพื่อนของคุณรณธรรม) ว่า เหรียญรุ่นนี้กันนิวเคลียร์ได้ ประกอบกับมีหลายท่านกล่าวว่าเหรียญนี้เป็นเหรียญหลวงปู่ทวด ที่สวยงามที่สุดรุ่นหนึ่งทีเดียว

นอกจากนี้ ยังมีพระเครื่องรุ่นอื่น ๆ อีกจำนวนมาก ที่เชื่อว่าท่านคงกล่าวกับต่างคณะต่างวาระจนสามารถสรุปได้ว่า “ไม่สามารถสรุปว่า พระเครื่องรุ่นใดที่เป็นสุดยอด”

เพราะหลวงปู่ท่านตั้งใจอธิษฐานจิตให้ทั้งนั้น จะมีความแตกต่างก็แค่รายละเอียดปลีกย่อยอันเกิดจากอารมณ์จิต และ เจตนาของท่านในขณะอธิษฐานจิต เพราะสิ่งที่ท่านเคยกล่าวรับรองไว้ก็คือพระทุกรุ่นของท่าน ท่านอธิษฐานไว้ครอบจักรวาล แล้วแต่ผู้ใช้จะอธิษฐานเอา

มีเรื่องขำๆ เกี่ยวกับความลังเลใจของลูกศิษย์ที่คงมีพระเครื่องของท่านมากไป จนไม่รู้จะอัญเชิญองค์ใดมาห้อยติดตัวดี ในเมื่อมองไปทางองค์นั้นก็ว่าสุดยอด องค์นี้ก็เมตตาดี องค์โน้นก็แคล้วคลาดสูง สุดท้ายก็เลยใช้วิธีเอาทุกองค์มาใส่รวมในถุงย่อม ๆ แล้วห้อยคอทั้งถุง เป็นอันจบเรื่องเพียงแต่เวลากัมกราบพระ หรือ เดินไปไหน ก็จะมีเสียงขลุกขลัก ๆ ไปตลอด ก็น่ารักไปอีกแบบ

ในเมื่อพระของท่าน แทบจะไม่แตกต่างด้านพุทธคุณ ดังนั้น ความแตกต่างที่ปรากฏจึงเป็นแต่เรื่องของค่านิยมเท่านั้น ซึ่งอาจมาจากความชอบส่วนตัวของคนจำนวนหนึ่ง หรือ ไม่ก็เป็นผลมาจากกระบวนการเก็งกำไร แต่ที่สรุปได้แน่ ๆ ว่า ทำไมหลวงปู่จึงไม่ยอมกล่าวรับรองว่า พระของท่านรุ่นใดที่เป็นเลิศที่สุด ก็เพราะจะไปขัดกับสิ่งที่ท่านกล่าวรับรองไว้เสมอๆ ว่าพระที่เลิศสุด ประเสริฐสุดก็คือ “พระเก่าพระแท้ในตัวเอง” นั่นเอง

==

การบวชจิต-บวชใน

หลวงปู่เคยปรารภไว้ว่า... จะเป็นชายหรือหญิงก็ดี ถ้าตั้งใจประพฤติปฏิบัติ มีศีล รักในการปฏิบัติจิตมุ่งหวังเอาการพ้นทุกข์เป็นที่สุด ย่อมมีโอกาสเป็นพระกันได้ทุกๆคน มีโอกาสที่จะบรรลุมรรคผลนิพพานได้เท่าเทียมกันทุกคนไม่เลือกเพศ เลือกวัย หรือฐานะแต่อย่างใด ไม่มีอะไรจะมาเป็นอุปสรรค

ในความสำเร็จได้ นอกจากใจของผู้ปฏิบัติเอง

ท่านได้แนะเคล็ดในการบวชจิตว่า....

"ในขณะที่เรานั่งสมาธิเจริญภาวนานั้น คำกล่าวว่า

พุทธัง สรณัง คัจฉามิ ให้เรานึกว่า เรามีพระพุทธเจ้า เป็นพระอุปัชฌาย์ของเรา

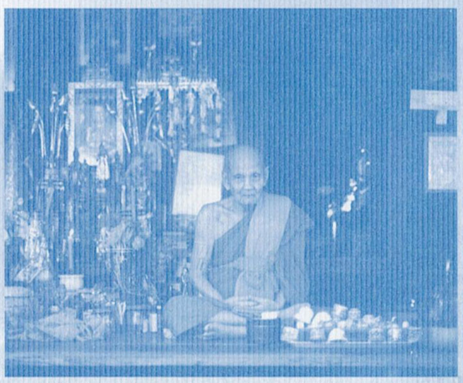
ธัมมัง สรณัง คัจฉามิ ให้เรานึกว่า เรามีพระธรรม เป็นพระกรรมวาจาจารย์

สังฆัง สรณัง คัจฉามิ ให้เรานึกว่า เรามีพระอริยสงฆ์ เป็นพระอนุสาวนาจารย์

แล้วอย่าสนใจขันธ์ ๕ หรือร่างกายเรานี้ ให้สำรวมจิตให้ดี มีความยินดีในการบวช ชายก็เป็นพระภิกษุ หญิงก็เป็นพระภิกษุณี อย่างนี้ก็จะมีอานิสงส์สูงมาก จัดเป็นเนกขัมบารมีขั้นอุกฤษฏ์ทีเดียว

คำสอนสมเด็จองค์ปฐม

อย่าสนใจในจริยาของผู้อื่น แต่พึงให้เห็นธรรมดาของบุคคลผู้นั้น เพื่อประโยชน์ของการปล่อยวาง ให้เป็นไปในปกติธรรม กรรมใคร-กรรมมัน คนถ้ามีดีอยู่บ้างก็เกื้อหนุนส่งเสริม แต่ถ้าไม่ดีหรือดีน้อย แต่ชั่วมากก็ปล่อยวาง คนที่ไม่มีชั่วเลยมีแต่พระอรหันต์เท่านั้นจึงเป็นผู้มีดีหมดจดบริบูรณ์

ดูคนทุกคนที่มีลีลาชีวิตต่างๆกันไป ให้เห็นเป็นกฎของกรรม และทุกอย่างเป็นของธรรมดาที่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไปเท่านั้น อย่าถืออะไรมาเป็นสาระที่จริงจังของชีวิต

ในยามที่มีชีวิตอยู่ก็ให้เกื้อหนุนกันไป ด้วยความสงสารและมีความเมตตาปราณี เป็นการทำจิตใจให้อ่อนโยน และทำให้เป็นผู้มีมิตรมาก แต่จำไว้ว่าอย่าเบียดเบียนตนเองมากจนเกินไป การกระทำทุกอย่างให้อยู่ในสายกลาง คือ ไม่เบียดเบียนตนเอง ไม่เบียดเบียนผู้อื่น ไม่เบียดเบียนทั้งตนเองและผู้อื่น

ให้มีจิต...เมตตาหวังดีกับคนทั้งโลกหรือสัตว์ทั้งโลก ความหวังดีไม่จำเป็นที่จักให้เป็นวัตถุการรักษาศีลและกรรมบท ๑๐ อันบริบูรณ์คือการหวังดีกับคนและสัตว์ทั้งโลก

***ถ้าหากรักษาได้ อย่าขวางทางบุญและบาปของใคร เพราะพื้นฐานของจิตใจของแต่ละคนเกี่ยวกับบุญและบาปมีต่างกัน ไม่เท่ากัน จิตเมื่อจักวางในจริยาของบุคคลอื่น ก็จักต้องใช้ปัญญาพิจารณาจุดนี้ให้มาก ๆ ลงตัวธรรมดาให้ได้ ***

แล้วจิตจึงจะปล่อยวางกรรมของคนอื่น ๆ ลงได้ ไม่ว่ากรรมดีหรือกรรมเลว

จากหนังสือธรรมที่นำไปสู่ความหลุดพ้น เล่มที่ ๑๐ หน้า ๑๔๖-๑๔๗

รวบรวมโดย พล.ต.ท.นพ.สมศักดิ์ สืบสงวน

===================================

ครั้งสมัยหลวงพ่อฤาษีลิงดำฝากศิษย์ไปกราบหลวงปู่ดู่

(หลวงปู่ดู่ท่านเทศน์สอนคณะศิษย์วัดท่าซุงที่ได้มโนมยิทธิ ซึ่งได้เดินทางไปกราบหลวงปู่ดู่ตามคำสั่งหลวงพ่อฤาษีฯ)

หลวงปู่ดู่: .....เอ้า คณะนี้มาจากไหน (แล้วหลวงปู่ท่านก็เงียบ)
...อ๋อเด็กฝาก

คณะมโนมยิทธิ: ...หลวงพ่อ(ฤาษี) ท่านให้มากราบเจ้าค่ะ
หลวงปู่รู้จักไหมเจ้าคะ

หลวงปู่ดู่: ...รู้จัก

คณะมโนมยิทธิ: ....หลวงปู่เจ้าคะดิฉันฝึกมโนขึ้นไปกราบพระข้างบนดีไหมเจ้าคะ?

หลวงปู่ดู่: .....การไปกราบพระ พบพระนั้นเป็นของดี
ให้หมั่นรักษาองค์พระ(ภาพพระ)เข้าไว้ พระท่านจะสอนท่านจะบอกวิธีการปฏิบัติ เราก็นำมาประพฤติปฏิบัติตามด้วยความตั้งใจ เคร่งครัด แต่ถ้าพบพระแล้ว ท่านสอนแล้ว ไม่นำมาประพฤติปฏิบัติ หรือปฏิบัติจนพบพระแล้วไม่สามารถทำให้อารมณ์ชั่วทั้ง ๓ คือ โลภ โกรธ หลง มันเบาบางหลง อย่างนี้ยังใช้ไม่ได้ ถือว่าปฏิบัติผิดทาง

คนที่มัวแต่เอาสิ่งที่ตนเองได้ (ญาณ) ไปดูนั่นดูนี่ ทำนายทายทัก ไม่นานอุปทานก็เข้าแทนที่ ที่นี้แทนที่มันจะไปสุคติภูมิ มันก็ไปอบายภูมิแทน เหตุจากการแอบอ้าง คำสอนของพระ เพราะอารมณ์อุปาทานนั้นเอง จงระวังไว้

ท่านมหาวีระ ท่านมีบารมีสูง มีข้างบนเป็นกำลังหนุน เป็นอาจารย์ใหญ่สอน คนได้จำนวนมาก ข้าขอโมทนา พวกแกเกิดมาพบพระอรหันต์ ที่มีบารมีสูง อย่าให้เสียทีที่ได้พบ เอาสิ่งที่ตนปฏิบัติบัติได้ (ญาณ) มาอบรมตนเอง อย่าเที่ยวไปทำนายทายทักชาวบ้าน ข้ออันนั้นเห็นจะไม่ใช่จุดประสงค์ แม้ลูกศิษย์ อยู่ใกล้ข้าแท้ ๆ

ยังเฝือได้ แล้วถ้าพวกแกยังประมาท ระวังนรกจะกินหัวเอา....

คณะมโนมยิทธิ: ...เราจะรู้ได้ยังไงเจ้าคะ ว่าเวลาเราขึ้นไปกราบนั้น เราเห็นจริงๆ

หลวงปู่ดู่: ....แกลองใช้อารมณ์นั้น(ญาณ) ตรวจสิ่งที่มองไม่เห็น แต่สิ่งนั้นยังมีอยู่สิ เช่น แกลองตรวจดูว่าในกระเป๋าของเพื่อน ที่มาด้วยกันมีเงินอยู่เท่าไหร่ ถ้าแกตอบถูก อารมณ์ที่แกขึ้น ไปกราบพระ แกก็เห็นจริง แต่ถ้าแกตอบไม่ถูก พระที่แกเห็นก็ไม่จริง...

คณะมโนมยิทธิ: ....เราถามเทวดาเลยได้ไหมเจ้าค่ะ

หลวงปู่ดู่: ....เอ้า เงินในกระเป๋านี้มันเป็นของหยาบ แกยังมองไม่เห็นเลย นับประสาอะไรกับเทวดา แกจะไปมองเห็นล่ะ กายเทวดาละเอียดกว่ากันเยอะ

คณะมโนมยิทธิ: ...ต้องตรวจอารมณ์เช่นนี้ก่อนใช่ไหมค่ะ

หลวงปู่ดู่: ... ใช่ ข้าก็ให้ลูกศิษย์ตรวจอารมณ์อย่างนี้ก่อนแล้ว ค่อยขึ้นไปกราบพระ ถ้าตรวจแล้วไม่ตรงก็ต้องหัดวางอารมณ์ใหม่ ไม่นานก็ตรง คราวต่อไป ไม่ต้องกำหนด เขาจะรู้เลยว่า อะไรซ่อนอยู่ตรงไหน .....(หลวงปู่เงียบสักพัก) (แล้วท่านก็พูดขึ้นว่า) พระมหาวีระยังสอนให้แกหัดทำเวลาตอนเช้ามืด ให้ลองตรวจว่าเช้าวันนี้จะมีใครมาหาไหม เขาจะมาทำอะไร ใส่เสื้อสีอะไร ใช่ไหมล่ะ

คณะมโนมยิทธิ: ....หลวงปู่รู้ได้ยังไงเจ้าคะ

หลวงปู่ดู่: ...ก็พระมหาวีระบอกข้า อยู่ข้างๆนี่แหละ บอกว่า.. พวกแกมันลิงทะโมน ต้องจับไปมัด เฆี่ยนแล้วสอน (เสียงหลวงปู่หัวเราะ แล้วพูดว่า)ต่อไปให้รีบตั้งใจปฏิบัติ อย่าสนใจคนอื่น สนใจจิตตัวเองให้มากๆ รักษาจิตตนเองให้ดี รักษาองค์พระ(ภาพพระ)ไว้อย่าให้หาย ชำระใจให้ ปราศจากความโลภ โกรธ หลง มันก็ถึงเองแหละนิพพาน ไม่ใช่ปากก็บอกจะไปนิพพาน แต่ไม่ชำระโลภ โกรธ หลงให้ขาดไป อธิษฐานยังไงมันก็ไม่ถึงนะแก

นิพพานเข้าไม่ได้ด้วยการอธิษฐาน แต่ต้องอาศัยการปฏิบัติ ซึ่งจุดสำคัญคือการละอารมณ์ โลภ โกรธ หลง ละได้เมื่อไหร่ถึงทันที ละไม่ได้มันจะถึงแค่หัวตะพาน....

คณะมโนมยิทธิ: ...สาธุเจ้าค่ะ หลวงปู่

หลวงปู่ดู่: ...(ให้พร)......

ที่มา: watthummuangna.com

=====================================

หลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ ท่านเคยกล่าวว่า

หลวงปู่ได้ให้ความสำคัญในเรื่องของการปฏิบัติบูชามาก เนื่องจากประโยชน์ที่จะได้รับในขณะที่ปฏิบัติสมาธินั้น ได้บุญพร้อมถึง ๓ องค์คือ ทาน ศีล และภาวนา

หลวงปู่ทวดได้ให้คำจำกัดความของบุญว่า “บุญ คือความสบายใจ ก่อนทำก็สบายใจ ขณะทำก็สบายใจ ทำแล้วก็สบายใจ คิดถึงทีไร สบายใจทุกที”

เรื่อง ของศีลนั้น ในขณะที่ปฏิบัติ เราจะเป็นผู้ที่มีศีลอย่างบริบูรณ์ เนื่องจากได้สมาทาน และมีเจตนาที่จะรักษาศีลเรียบร้อยแล้ว ถึงแม้บางท่านจะภาวนาเลย ก็ย่อมมีศีลอยู่กับใจ (ศีลโดยแท้ คือ ภาวะปกติของใจ ที่ไม่กระเพื่อมไปตามอำนาจกิเลส เรียกว่า ศีลใจก็ไม่ผิด) เพราะว่าเราไม่ได้ไปผิดศีลข้อใดในขณะนั้น ตั้งแต่การฆ่าสัตว์ การลักทรัพย์ การประพฤติผิดในกาม เป็นต้น เมื่อเรามีศีลบังเกิดขึ้น อานิสงส์ของศีลย่อมทำให้เรามีความสุข มีชีวิตอยู่ก็มีความสุข ตายไปแล้วก็มีสุคติเป็นที่หวังอย่างแน่นอน สำหรับการภาวนามีจุดประสงค์เพื่อให้จิตเกิดความสงบมีสมาธิ การบริกรรมภาวนา ไม่ว่าสัมมาอรหัง พุทโธ หรือพุทธังฯ ธัมมังฯ สังฆังฯ ต่างก็มุ่งหวังให้จิตเป็นสิ่งเหนี่ยวนำหรือได้ทำงานในสิ่งที่ดี เนื่องจากสภาพของจิต มักจะไม่อยู่นิ่ง เหมือนลิงมีอาการซุกซน คิดโน่นคิดนี่ ไม่มีสมาธิ ผู้ปฏิบัติจึงต้องอาศัยคำภาวนา ผูกจิตเอาไว้ไม่ให้วอกแวกไปทางอื่น เมื่อมีสติรู้อยู่กับคำภาวนาจนจิตเกิดความสงบ หรือบังเกิดแสงสว่างขึ้น จึงมีอานิสงส์พร้อมกัน ในเวลาเดียวกัน เป็นการรวมตัวของบุญที่กระทำขึ้น จึงมีอานิสงส์มากกว่าการตักบาตร หรือการทำทานเพียงอย่างเดียว

ดังนั้น การปฏิบัติสมาธิ หรือการภาวนา ดังที่หลวงปู่กล่าวไว้ จึงเป็นการสร้างบารมีอย่างดียิ่ง อันให้ประโยชน์กับตนเองทั้งปัจจุบัน และภายภาคหน้าด้วยประการนี้.....

==

ตอบคำถามเกี่ยวกับพระผงจักรพรรดิ์

การนำไปใช้จริง

๑. บ้านใดที่มีถังน้ำใหญ่ หรือโอ่งมังกร แนะนำให้แช่พระไว้ตลอดอย่างนั้น จะได้ไม่ต้องอธิษฐานหลายครั้งครับ ให้กินอาบ ใช้ จนเลือดจนเนื้อ เป็นกำลังพระจักรพรรดิเลยครับ ทำได้อย่างนี้ผิวพรรณจะเยาว์ลง และยังมีผลเรื่องป้องกันรังสีนิวเคลียร์ด้วย

๒. จะใช้กิน อาบ ล้างอะไรก็แล้วแต่ ได้ทั้งนั้น มีคนเคยถามหลวงปู่ว่าไม่เป็นอะไรหรือ หลวงปู่ก็ว่า " น้ำมนต์ข้าเป็นของดี จะเอาไปทำอะไรก็ดีหมด "

อ่านแล้วสงสัยคะ จะนำพระผงจักรพรรดิ์ที่มีส่วนผสมปูนไปเลี่ยมกรอบพลาสติกคนขายบอกไม่ดีกับพระผงเพราะนานไปจะเกิดคราบข้างในแล้วเราก็บอกว่าเลี่ยมเพราะอาจจะนำไปทำน้ำมนต์ เค้าบอกว่าไม่ได้ เพราะกรอบพลาสติกมันมีสารตะกั่วหละมั้งถ้าจำไม่ผิดนะแล้วถ้าไม่เลี่ยม นำไปแช่น้ำ เค้าบอกว่าก็ไม่ได้เหมือนกัน อันตราย กินแล้วเดี๋ยวสะสมพิษ เดี๋ยวได้นอนร.พ.หรอก เพราะเวลาทำพระผงองค์พระนี่เค้าต้องใส่ปูน ผสมกาว มี...จำไม่ได้กินน้ำเข้าไปก็แย่สิ มันก็ละลายในน้ำมีสารพิษ ถ้าเป็นพระสมัยก่อนก็อาจได้แต่สมัยนี้เวลาสร้างพระผงมันใส่กาว ใส่อะไรลงไป คนอื่นบอกก็อย่าเพิ่งไปเชื่อสิ เลยงง ว่าตกลงยังไงกัน

ตอบ

1. เรื่องการอาราธนาพระทำน้ำมนต์ = สามารถอาราธนาพระลงแช่ในน้ำมนต์ได้เลย ทั้งจะเป็นแบบเลี่ยมพลาสติก หรือ ไม่เลี่ยมก็ได้ เพราะอานุภาพของพระผงจักรพรรดินั้นเป็นพลังงานรังสี ซึ่ง

ส่งพลังงานมาจากต้นพลังงานคือ ลป.ดู่ และ พระโพธิสัตว์ที่เกี่ยวเนื่องกันทุกพระองค์ ดังนั้นต้องถามตัวคุณเองว่า 'วิจิกิจฉา' คือความลังเลสงสัยใน คุณของพระพุทธเจ้า คุณของพ่อแม่ครูบาอาจารย์ คุณมีความเชื่อและศรัทธาในคำสอน และอานุภาพขององค์พระแค่ไหน ถ้าเชื่อมั่น 100% ก็อาราธนาลงถังน้ำไว้ได้เลย ถ้าเชื่อคนขายกลัวตาย ก็เก็บไว้บนหิ้งต่อไป อย่าลืมว่า พุทโธ อัปปมาโณ คุณของพระพุทธเจ้าหาที่สุดมิได้ ถ้ายังลังเลสังสัยกลัวเรื่องสารพิษ ให้ตั้งจิตอาราธนา คุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พ่อแม่ครูบาอาจารย์ ต่อหน้าถังน้ำหรือขวดน้ำ อธิษฐานขอบารมีท่านให้สงเคราะห์ให้น้ำทั้งหมดที่อยู่ต่อหน้าเป็นน้ำพระพุทธมนต์เพื่อดื่มกิน และรักษาโรคโดยไม่เกินกรรม จากนั้นนำพระจุ่มไว้สักครู่ ก็นำขึ้นได้ อานุภาพ เหมือนกับแช่พระไว้ทุกประการ เพราะพลังงานขององค์พระกระจายลงไปในน้ำแล้ว

2. การเลี่ยมพระผง ที่คนขายบอกว่าไม่ดี เพราะนานไปจะเกิดคราบภายใน นั้นเป็นของปกติ ไม่ต้องไปห่วงพระ เพราะอย่างไรแล้วเราตายไปเอาพระไปไม่ได้ ที่ท่านให้ห้อยพระก็เพราะว่ากำลังใจของคนที่ยังน้อยอยู่จะได้มี พุทธานุสติ และ อนุสติ ไว้คุมสติตัวเองในการกระทำผิดชอบ ชั่วดี ส่วนเรื่องของอานุภาพเป็นเรื่องรองลงมา พระของหลวงตาม้าท่านทำไว้เพื่อให้นำมาใช้ประโยชน์ด้านการทำสมาธิกรรมฐาน จะรักษาพระให้สวยงามโดยไม่นำมาใช้ประโยชน์เป็นการไม่ควร เวลาหลวงตาท่านแจกพระให้ศิษย์ท่านก็มักจะเลี่ยมพลาสติกให้มาตั้งแต่ที่ถ้ำเลยเพราะท่านมุ่งประโยชน์ให้คนนำไปห้อยบูชา ถ้าให้ไปแบบธรรมดาก็ยากที่คนนั้นจะนำไปเลี่ยมแล้วนำมาใช้

3. พระผงจักรพรรดิ ของหลวงปู่ดู่ – หลวงตาม้า ไม่มีส่วนผสมของ 'กาว' อย่างที่ท่านเข้าใจ ผมก็เรียนการสร้างกับท่านมาส่วนผสมหลังของพระ มี ผงปูนซีเมนต์ขาว, ผงพุทธคุณต่าง, ตะไบโลหะ, เกศา ลป.ดู่ และ ที่สำคัญที่สุด คือ ผงจักรพรรดิ ที่หลวงปู่ดู่ท่านทำไว้ ซึ่งพอนำมาผสมกันและอธิษฐานจิตด้วยกำลังของ ภูติพระพุทธเจ้า ทำให้เกิดอัศจรรย์คือมี 'พระธรรมธาตุ' งอกขึ้นมาเองจากองค์พระ เป็นเครื่องพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของกระแสจิต และกระแสพลังงาน และคิดดูว่า ปูนขาวธรรมดา มีพระธรรมธาตุปรากฏขึ้นมาได้ ยังจะต้องกลัวกับสารพิษหรืออันตรายต่างๆไปทำไม ในเมื่อพระท่านฟอกให้หมดแล้ว

=====================================

"เหตุปัจจัยที่พระศาสนาจะตั้งอยู่นาน ภายหลังพุทธปรินิพพาน"

"ข้าแต่พระโคดมผู้เจริญ ! อะไรเป็นเหตุ อะไรเป็นปัจจัย

ที่เมื่อพระตถาคตปรินิพพานแล้ว พระสัทธรรมจะไม่ตั้งอยู่นาน ? ข้าแต่พระโคดมผู้เจริญ ! อะไรเป็นเหตุ อะไรเป็นปัจจัย ที่เมื่อ พระตถาคตปรินิพพานแล้ว พระสัทธรรมจะตั้งอยู่นาน พระเจ้าข้า !" พราหมณ์ ! เพราะไม่มีการทำให้เจริญ เพราะไม่มี การกระทำให้มากซึ่งสติปัฏฐานทั้งสี่ ในเมื่อตถาคต ปรินิพพานแล้ว สัทธรรมย่อมไม่ตั้งอยู่นาน. แต่พราหมณ์เอ๋ย ! เพราะมีการกระทำให้เจริญ มีการกระทำให้มาก ซึ่งสติปัฏฐานทั้งสี่ ในเมื่อตถาคต ปรินิพพานแล้ว สัทธรรมย่อมตั้งอยู่นาน. สติปัฏฐานสี่ อย่างไรเล่า ? พราหมณ์ ! ภิกษุในกรณีนี้ เป็นผู้มีปกติตามเห็น กายในกายอยู่เป็นประจำ มีความเพียรเผากิเลส

มีสัมปชัญญะ มีสติ นำออกเสียได้ซึ่งอภิชฌาและ โทมนัสในโลก; เป็นผู้ตามเห็นเวทนาในเวทนาทั้งหลายอยู่เป็นประจำ มีความเพียรเผากิเลส มีสัมปชัญญะ มีสติ นำออกเสียได้ซึ่งอภิชฌาและโทมนัสในโลก; เป็นผู้ตามเห็นจิตในจิตอยู่เป็นประจำ มีความ เพียรเผากิเลส มีสัมปชัญญะ มีสติ นำออกเสียได้ซึ่งอภิชฌาและโทมนัสในโลก; เป็นผู้ตามเห็นธรรมในธรรมทั้งหลายอยู่เป็น ประจำ มีความเพียรเผากิเลส มีสัมปชัญญะ มีสติ นำออกเสียได้ซึ่งอภิชฌาและโทมนัสในโลก. พราหมณ์ ! เพราะไม่มีการทำให้เจริญ เพราะไม่ มีการกระทำให้มากซึ่งสติปัฏฐานทั้งสี่เหล่านี้แล ในเมื่อ ตถาคตปรินิพพานแล้ว สัทธรรมย่อมไม่ตั้งอยู่นาน. แต่เพราะมีการกระทำให้เจริญ มีการกระทำให้มาก ซึ่ง สติปัฏฐานทั้งสี่เหล่านี้แล ในเมื่อตถาคตปรินิพพานแล้ว สัทธรรมย่อมตั้งอยู่นาน, ดังนี้.

(พราหมณสูตร มหาวาร. สํ. ๑๙/๒๓๒/๗๗๘ - ๗๗๙.)

===

เรื่อง อุทิศส่วนกุศล

คำอุทิศส่วนกุศล

"อิทัง ปุญญะผะลัง" ผลบุญใดที่ข้าพเจ้าทั้งหลายได้บำเพ็ญแล้ว ณ โอกาสนี้ ข้าพเจ้าทั้งหลายขออุทิศส่วนกุศลให้แก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งดีหลาย ที่เคยล่วงเกินมาแล้วแต่ชาติก่อนก็ดี ชาตินี้ก็ดี ขอเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายจงโมทนาส่วนกุศลนี้ ขอจงอโหสิกรรมให้แก่ข้าพเจ้าตั้งแต่วันนี้ตราบเท่าเข้าสู่พระนิพพาน

บทอุทิศส่วนกุศลท่อนแรกนี้ ให้แก่เจ้ากรรมนายเวร หลวงปู่โตท่านมาบอก และบทอุทิศส่วนกุศลอีก 3 ท่อน ท่านพระยายมราชท่านมาบอกดังนี้

ท่อนที่ 2

และข้าพเจ้าทั้งหลายขออุทิศส่วนกุศลนี้ ให้แก่เทพเจ้าทั้งหลายที่ปกปักรักษาข้าพเจ้า และเทพเจ้าทั้งหลายทั่วสากลพิภพ และ พระยายมราช ขอเทพเจ้าทั้งหลายและพระยายมราชจงโมทนาส่วนกุศลนี้ ขอจงเป็นสักขีพยาน ในการบำเพ็ญกุศลของข้าพเจ้าในครั้งนี้ด้วยเถิด

ท่อนที่ 3

และขออุทิศส่วนกุศลนี้ให้ท่านทั้งหลายที่ล่วงลับไปแล้ว ที่เสวยความสุขอยู่ก็ดี เสวยความทุกข์อยู่ก็ดี เป็นญาติก็ดี มิใช่ญาติก็ดี ขอท่านทั้งหลายจงโมทนาส่วนกุศลนี้ พึงได้รับประโยชน์ ความสุข เช่นเดียวกับข้าพเจ้าจะพึงได้รับ ณ กาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด

ท่อนที่ 4

ผลบุญใดที่ข้าพเจ้าทั้งหลายได้บำเพ็ญมาแล้ว ณ โอกาสนี้ ขอผลบุญนี้จงเป็นปัจจัยให้ข้าพเจ้าทั้งหลายได้เข้าถึงซึ่งพระนิพพานในชาติปัจจุบันนี้เถิด"

หลวงปู่ดู่ กับ ครูบาอาจารย์ท่านอื่นๆ

ในระหว่างปี พ.ศ.๒๕๓๐ - ๒๕๓๒ ได้มีพระเถระและครูบาอาจารย์หลายท่านเดินทางมาเยี่ยมเยียนหลวงปู่ดู่ เช่น หลวงปู่บุดดา ถาวโร วัดกลางชูศรีเจริญสุข จังหวัดสิงห์บุรี ท่านเป็นพระเถระซึ่งมีอายุย่างเข้า ๙๖ ปี ก็ยังเมตตามาเยี่ยมหลวงปู่ดู่ ที่วัดสะแกถึง ๒ ครั้ง และบรรยากาศของการพบกันของท่านทั้งสองนี้ เป็นที่ประทับใจผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์อย่างยิ่ง เพราะต่างองค์ต่างอ่อนน้อมถ่อมตน ปราศจากการแสดงออกซึ่งทิฏฐิมานะใดๆ เลย แป้งเสกที่หลวงปู่บุดดาเมตตามอบให้หลวงปู่ดู่ ท่านก็เอามาทาที่ศีรษะเพื่อแสดงถึงความเคารพอย่างสูง

พระเถระอีกท่านหนึ่ง ซึ่งได้เดินทางมาเยี่ยมหลวงปู่ดู่ ค่อนข้างบ่อยครั้งคือ หลวงปู่โง่น โสรโย วัดพระพุทธบาทเขารวก จังหวัดพิจิตร ท่านมีความห่วงใยในสุขภาพของหลวงปู่ดู่อย่างมาก โดยได้สั่งให้ลูกศิษย์จัดทำป้ายกำหนดเวลารับแขกในแต่ละวันของหลวงปู่ดู่ เพื่อเป็นการถนอมธาตุขันธ์ของหลวงปู่ให้อยู่ได้นานๆ แต่อย่างไรก็ดี ไม่ช้าไม่นาน หลวงปู่ดู่ ท่านก็ให้นำป้ายออกไป เพราะเหตุแห่งความเมตตาที่ท่านมีต่อคนทั้งหลาย...

ในระยะเวลาเดียวกันนั้น ครูบาบุญชุ่ม ญาณสังวโร วัดพระธาตุดอนเรือง ท่านเป็นศิษย์ของหลวงปู่โง่น โสรโย ก็ได้เดินทางมากราบหลวงปู่ดู่ ๒ ครั้ง โดยท่านได้เล่าให้ฟังภายหลังว่า เมื่อได้มาพบหลวงปู่ดู่ จึงได้รู้ว่าหลวงปู่ดู่ก็คือ พระภิกษุชราภาพที่ไปสอนท่านในสมาธิ ในช่วงที่ท่านอธิษฐานเข้ากรรมปฏิบัติไม่พูด ๗ วัน ซึ่งท่านก็ได้แต่กราบระลึกถึงอยู่ตลอดทุกวัน โดยไม่รู้ว่าพระภิกษุชราภาพรูปนี้คือใคร กระทั่งได้มีโอกาสมาพบหลวงปู่ดู่ที่วัดสะแก เกิดรู้สึกเหมือนดังพ่อลูกที่จากกันไปนานๆ แม้ครั้งที่ ๒ ที่พบกับหลวงปู่ดู่ หลวงปู่ดู่ก็ได้พูดสอนให้ท่านเร่งความเพียร เพราะหลวงปู่จะอยู่อีกไม่นาน

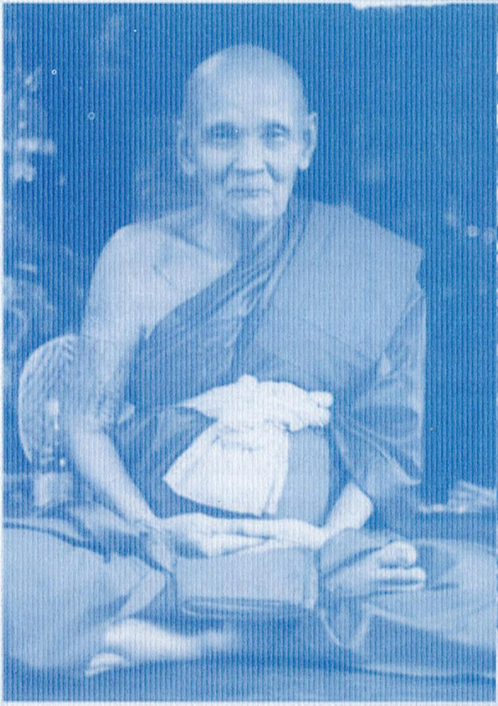
ครูบาบุญชุ่มยังได้เล่าว่า ท่านตั้งใจจะกลับไปวัดสะแกอีก เพื่อหาโอกาสไปอุปัฏฐากหลวงปู่ดู่ แต่แล้วเพียงระยะเวลาไม่นานนัก ก็ได้ข่าวว่าหลวงปู่ดู่มรณภาพ ยังความสลดสังเวชใจแก่ท่าน ท่านได้เขียนบันทึกความรู้สึกในใจของท่านไว้ในหนังสือพระราชทานเพลิงพระศพ หลวงปู่ดู่ตอนหนึ่งว่า

"...หลวงปู่ท่านมรณภาพสิ้นไป เปรียบเสมือนดวงอาทิตย์ที่ให้ความสว่างส่องแจ้งในโลกและดับไป อุปมาเหมือนดังดวงประทีปที่ให้ความสว่างไสวแก่ลูกศิษย์ได้ดับไป ถึงแม้ท่านหลวงปู่ได้มรณะไปแล้ว แต่บุญญาบารมีที่ท่านแผ่เมตตา รอยยิ้มอันอิ่มเอิบยังปรากฏฝังอยู่ในดวงใจอาตมา มิอาจลืมได้

ถ้าหลวงปู่มีญาณรับทราบ และแผ่เมตตาลูกศิษย์ลูกหาทุกคน ขอให้ท่านหลวงปู่เข้าสู่พระนิพพานเป็นอมตะแด่ท่านเทอญ อาตมาขอกราบคารวะท่านหลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ ด้วยความเคารพสูงสุด..."

==================================

ยังมีพระเถระอีกรูป หนึ่งที่ควรกล่าวถึง เพราะหลวงปู่ดู่ให้ความยกย่องมากในความเป็นผู้มีคุณธรรมสูง และเป็นแบบอย่างของผู้ที่มีความเคารพในพระรัตนตรัยเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งหลวงปู่ดู่ได้แนะนำสานุศิษย์ให้ถือท่านเป็นครูอาจารย์อีกท่านหนึ่งด้วย นั่นก็คือ หลวงปู่เกษม เขมโก แห่งสุสานไตรลักษณ์ จังหวัดลำปาง

หลวงปู่ดู่เคยสอนไว้ว่า เวลาทำบุญให้อธิษฐานสั้นๆไปเลยว่า "ขอให้ประสบแต่ความดี ปราศจากความทุกข์" เพราะคำว่า ความดี นั้นรวมครบหมด ทั้งรวย สุขภาพดี มียศตำแหน่ง มีคนรักเมตตา ฯลฯ ส่วนปราศจากความทุกข์ก็ตัดสิ่งไม่ดีหมดทุกอย่าง ไม่มีทุกข์ ไม่มีโรคภัย ไม่มีอุปสรรค ไม่มีศัตรู ฯลฯ

www.facebook.com/amatatum

ปลุกเสกพระ ปลุกเสกใจ

ช่วงที่ ๑

ในการปลุกเสกอธิษฐานของหลวงปู่แต่ละครั้ง จะไม่มีพิธีอะไรมาก บางครั้งท่านจะชุมนุมเทวดาก่อน แล้วจึงอธิษฐานปลุกเสกตามลำดับ ท่านบอกว่า "อาราธนามาหมด พระทั้งแสนโกฏิจักรวาล" พระพุทธเจ้าไม่ใช่มีแต่จักรวาลนี้ สมัยเมื่อพระโมคคัลลาน์ยังมีชีวิตอยู่ ท่านท่องไปในจักรวาลต่างๆ ไปจักรวาลไหนก็เอาเม็ดถั่วเขียวทิ้งไว้ ไปจนหลงกลับไม่ถูก ไปพบพระพุทธเจ้าอีกจักรวาลหนึ่ง ท่านเลยบอกให้นึกถึงพระพุทธเจ้าที่พระโมคคัลลาน์เป็นอัครสาวกอยู่ เมื่อนึกแล้ว พระโมคคัลลาน์จึงกลับมาได้ การเสกของคนคนเดียวน่ะขลังยาก ต้องอาศัยบารมีพระ บารมีพรหม เทวดาช่วย คนเราต้องไหวดี เอาตัวเองเก่งคนเดียวนั้นยาก พระโมคคัลลาน์ท่านเก่งทางฤทธิ์ แต่อย่างไรก็สู้ทางปัญญาไม่ได้ ดังเช่นคราวหนึ่ง พระพุทธเจ้าให้พระโมคคัลลาน์นับเม็ดฝนที่ตกในจักรวาล พระโมคคัลลาน์ใช้ฤทธิ์เหาะไปนับ แต่พระสารีบุตรไม่ไป อยู่กับที่ใช้ปัญญาถามพระพุทธเจ้า ผลออกมาเหมือนกัน แต่เหนื่อยผิดกัน

สำหรับคาถาที่ท่านใช้ปลุกเสกมีหลายบท แต่ท่านสรุปว่า "บรรดา มนต์ดลต่างๆ นั้น สู้บทสวดมนต์ไม่ได้ เพราะมีอานุภาพมากกว่ากัน บทไหนก็ใช้ได้ทั้งนั้น ดีทั้งนั้น เมื่อก่อนข้าเรียนมาหมด เวทมนต์คาถาว่าเละไปด้วยกัน เดี๋ยวนี้ทิ้งหมดแล้ว เอาคุณพระดีกว่า พุทธัง ธัมมัง สังฆัง น่ะยอดคาถาอยู่แล้ว แต่ไม่ว่าบทไหนก็ตาม จะต้องมีการปลุกเสกด้วยบท "มหาจักรพรรดิ์" ทั้งสิ้น พระที่ข้าทำน่ะ ข้าก็ว่าทำดีแล้ว แต่คนที่ไปใช้จะทำดีตามหรือเปล่า บางคนก็กลัวว่าไปรอดราวตากผ้า ไปทำไม่ดี พระจะเสื่อมหรือไม่ ของดีน่ะไม่มีเสื่อม ไอ้ที่เสื่อมน่ะ ใจคนเสื่อม"

ปลุกเสกพระ ปลุกเสกใจ

ช่วงที่ ๒

ที่หลวงปู่บอกว่า การสวดมนต์นั้นจะดีกว่าการใช้มนต์ดล การใช้มนต์ดลคือ คำหน้า ที่ใช้คำว่า "โอม" ก็ดี หรือคำที่ใช้คำกล่าวถึงเทพหรือฤๅษีต่างๆ นั้น หลวงปู่บอกว่าใน ๗ ตำนาน หรือ ๑๒ ตำนานนั้น เป็นการแสดงถึงบารมีของพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ บารมีเหล่านี้เป็นสิ่งที่ซึ่งแสดงออกมาได้ และเมื่อท่านผู้หนึ่งผู้ใด สำเร็จในพลังจิตแล้ว มีแต่การนำเอาบทสวดมนต์ใน ๗ ตำนาน มาสวดในการปลุกเสก โดยยังไม่ทันเข้าสมาธิ ก็สามารถทำให้วัตถุนั้น เกิดเป็นพลังงาน พลังจิตขึ้นมาได้ อย่างเช่นหลวงพ่อเนียม วัดน้อย ซึ่งเป็นพระอรหันต์องค์หนึ่ง เจ้าคุณนรรัตน์ ราชวานิต เวลาท่านปลุกเสกวัตถุมงคล ท่านจะสวดมนต์หลายบท ซึ่งมนต์หลายบทนั้นก็อยู่ใน ๗ ตำนาน หรือแม้แต่ สมเด็จพระพุฒาจารย์โต พรหมรังสี วัดระฆัง การปลุกเสกพระสมเด็จ ท่านก็ใช้คาถาชินบัญชร ซึ่งแสดงว่าพระที่ท่านมีพลังจิตแล้ว แม้ท่านจะกล่าวอะไรขึ้นมาก็ตาม ก็ย่อมเกิดเป็นพลังงานได้ง่าย สำหรับการปลุกเสกพระของหลวงพ่อวัดประดู่ทรงธรรมนั้น จะต้องมีธาตุทั้ง ๕ คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ และอากาศธาตุ อันนี้ก็หมายถึง ในคนเช่นมนุษย์ทั่วไป ก็จะมีธาตุเหล่านี้ประกอบอยู่ ดังนั้นวัตถุหรือรูปเปรียบ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ซึ่งยังไม่มีการปลุกเสกก็เสมือนเป็นตุ๊กตาหรือเป็นรูปธรรม แต่เมื่อมีการปลุกเสกหรือการอธิษฐาน

แล้ว ก็เป็นการเชิญพลังงานเหล่านี้ มาสถิตอยู่ในองค์พระเหมือนกับบรรจุลงไป เมื่อบรรจุลงไปแล้ว ก็จะทำให้วัตถุนั้นเป็นวัตถุที่มีพลังขึ้นมาได้ หรือแม้แต่หลวง พ่อคล้าย วัดจันทร์ดี การปลุกเสกของท่าน ท่านก็อธิษฐานเอาความว่างเปล่าลงไปไว้ในวัตถุเหล่านั้น ความว่างเปล่านั้น ไม่มีผู้หญิง ไม่มีผู้ชาย มีแต่ความบริสุทธิ์ เมื่อมีความว่างเปล่าไปบรรจุในวัตถุ วัตถุนั้นก็ย่อมมีพลานุภาพขึ้นมาได้ จึงมีทั้งรูปธรรมและนามธรรมเกิดขึ้นในวัตถุมงคลเหล่า

ปลุกเสกพระ ปลุกเสกใจ

ช่วงที่ ๓

ข้าพเจ้า "พระเครื่องที่ทำด้วยโลหะกับเนื้อผง เนื้อผงน่าจะแรงกว่าใช่ไหมครับ"

หลวงปู่ "ไม่จำเป็น ดูอย่างหลวงพ่อเกษม ท่านเสกก้านธูป คนเอาไปยิงไม่ออก อยู่ที่ผู้เสกหรือตัวอาจารย์นั่นแหละ"

ข้าพเจ้า "แล้วพระที่มีการจารด้วยเหล็กจาร กับไม่จารนั้นต่างกันหรือไม่"

หลวงปู่ "การจารนั้นก็คือ นำมาทำอีกครั้งหนึ่ง อธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง"

ข้าพเจ้า "การปลุกเสกพระด้วยคณาจารย์หลาย ๆ องค์ กับองค์เดียวทำ หรืออธิษฐานจากที่หนึ่ง ไปช่วยอีกที่หนึ่งนั้นเป็นไปได้ไหม"

หลวงปู่ "เป็นไปได้ อำนาจจิตน่ะเป็นของวิเศษ ไปได้เกินกว่าแสนโยชน์ แต่การที่เขาต้องมีพิธีปลุกเสก โดยให้มีคณาจารย์นั่งรวมกันหลาย ๆ องค์ ก็เพื่อประโยชน์ของผู้ที่จะนำไปใช้ คือเกิดกำลังใจดีกว่ากัน ที่จริงผลเหมือนกัน"

ข้าพเจ้า "แล้วการที่ปลุกเสกหลาย ๆ วัน กับปลุกเสกช่วงระยะเวลาเดี๋ยวเดียว อย่างหลวงปู่แหวนปลุกเสกไม่เกิน ๑๕ นาที หรือหลวงปู่เสก ก็เห็นเต็มหมดแล้วนี่ครับ"

หลวงปู่ "อยู่ที่เชื่อ หลวงพ่อเกษมท่านให้คนถือของหรือกล่องที่จะเสก เดินผ่านช่องกุฏิ ท่านเป่าพรวดเดียวก็ใช้ได้ การปลุกเสกนาน ๆ อย่างเช่น ในไตรมาส ก็เป็นการบังคับให้ต้องทำเสมอ เสกนานก็ทำให้เพิ่มเติมอะไรที่เห็นว่าขาดตกบกพร่อง ถ้าใครเชื่อข้า ข้าก็ไม่ต้องเสก หยิบให้แล้วนำไปใช้ได้เลย"

ข้าพเจ้า "พระอรหันต์ประเภท สุกขวิปัสสโก ท่านจะมีความสามารถในการเสกพระหรือไม่ครับ"

หลวงปู่ "สุกขวิปัสสโก ก็ประเภททำให้หมดทุกข์คนเดียว แต่แกเอ๋ย พระอรหันต์น่ะ ท่านทำอะไรก็ได้ เพียงแต่การอธิษฐานว่า ขอให้วัตถุเหล่านี้ จงศักดิ์สิทธิ์ ผู้นำไปใช้จงมีความสำเร็จ เช่นเดียวกับข้าพเจ้าก็ใช้ได้แล้ว"

ปลุกเสกพระ ปลุกเสกใจ

ช่วงที่ ๔

หลวงปู่ยังได้เล่าถึง วิธีการปลุกเสกพระ ตามแบบฉบับของ วัดประดู่ทรงธรรม จังหวัดอยุธยา

ดังนี้ "การปลุกเสกพระจริงๆ แล้ว จะต้องมีผู้ทำอย่างน้อย ๔ คน หมายถึง ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ โดยมีตัวอาจารย์เป็นผู้ควบคุม และหมายถึงอากาศธาตุ ต้องทำให้สว่าง เวลาจะลงเป็นอย่างไหนต้องรับรองได้ การนำไปใช้จึงสัมฤทธิผล สมัยโบราณเขาต้องมีการยิงปืน ตีดาบให้ได้ยินเสียง เพื่อเป็นการปลุกจิตปลุกใจเพื่อเสก เพื่อให้เกิดความขลังได้ง่าย"

ข้าพเจ้า "การที่หลวงปู่จะทำอะไรทุกครั้งเห็นต้องมีคนคุม คือคอยตรวจสอบดูว่าเป็นอย่างไรบ้าง ถ้าเกิดไม่มีเขาเหล่านั้น แล้วหลวงปู่จะทำอย่างไร"

หลวงปู่ "ไม่มีก็ไม่เป็นไร เพราะเราแน่ใจว่าเมื่อตั้งอธิษฐานอะไรแล้ว ต้องเป็นไปตามนั้น"

ข้าพเจ้า (ยกมือขึ้นสาธุ) "แสดงว่าหลวงปู่ต้องการให้ผู้ที่นั่งอยู่เกิดบุญ เพราะจะได้โมทนาในสิ่งที่ตนรู้เห็น เป็นการช่วยให้เขาได้บุญน่ะครับ"

หลวงปู่ท่านยิ้มอย่างมีเมตตา และทำให้ข้าพเจ้าทราบว่า หลวงปู่ท่านมีกุศโลบายในการที่จะทำให้คนได้บุญ และท่านยังเสริมอีกว่า "บุญนั้นหมั่นทำไว้ ปฏิบัติไว้ คนไหนที่เขาว่าทำได้ดีได้เห็นอะไรก็ตาม โมทนาไปเลยไม่มีเสีย มีแต่ได้ อย่าไปขัดเขา เวลา เดินผ่านไปไหนเห็นดอกไม้เขาปลูกอยู่ เราก็นึกถวายพระแทนเขา ของอะไรก็ตามนึกถวายพระพุทธเจ้าได้บุญทั้งนั้น เวลาจะเปิดไฟ ถ้าอยากได้บุญก็ว่า โอม อัคคีไฟฟ้า พุทธบูชา ธัมมบูชา สังฆบูชา ก็ได้แล้ว"

ข้าพเจ้า "ถ้าเราถวายแทนเขาโดยไม่ขออนุญาตนี้ จะผิดศีลข้อ ๒ หรือไม่ครับ"

หลวงปู่ "ก็แกแผ่เมตตาให้เจ้าของเขาหรือเปล่าล่ะ ถ้าแผ่เมตตาให้เขาก็ไม่บาป" (ผู้เขียนเข้าใจว่า ถ้าไม่แผ่เมตตาให้เจ้าของก็ไม่ผิดศีลข้อ ๒ แต่ที่หลวงปู่ว่าไม่บาป คงหมายถึงทำให้ใจเราไม่เศร้าหมอง)

ปลุกเสกพระ ปลุกเสกใจ

ช่วงที่ ๕

หลวงปู่ท่านยิ้ม แล้วตอบให้ศิษย์หายข้องใจ โดยท่านสรุปการปลุกเสกพระให้ขลังไว้ดังนี้

"เรื่องของคงกระพันชาตรีน่ะทำง่าย แค่ขนลุกก็เหนียวแล้ว แคล้วคลาดน่ะดีกว่า เพราะไม่เจ็บตัว การเสกพระทำน้ำมนต์ให้ดีให้ขลัง ต้องทำใจของเราให้มีเมตตา คือรักเขายิ่งชีวิตแล้วจะได้ผลดี การเสกพระให้มีพุทธคุณทางเมตตาน่ะ ทำยากที่สุด หมั่นปฏิบัติไปเถิด"

คำพูดของหลวงปู่ถือเป็นสัจธรรม หรืออมตธรรมที่ตรงกับพระพุทธภาษิตที่ว่า "โลโกปัตถัมภิกาเมตตา เมตตาเป็นธรรมค้ำจุนโลก" คือต้องทำตัวเราเองให้เป็นคนดีเสียก่อน จึงจะมีผลในการดำเนินชีวิต และทำให้คนใกล้ชิดได้รับความสุขไปด้วย

พวกติดคุกติดตะรางหรือไอ้เสือทั้งหลายเหล่านี้ มักจะมีความสามารถทางคงกระพันชาตรีแล้วเกิดฮึกเหิมขาดศีลธรรม ทำให้เขาต้องประพฤติตัวออกนอกลู่นอกทางไปในที่สุด บางคนไม่มีพระไม่มีคาถาอาคม ก็ยังสามารถรอดจากภยันตรายได้ เรื่องมีว่า มีคนเหนือไปทำงานแถบปราจีนบุรี ซึ่งมีพวกเขมรมาก และเกิดไปขัดใจกับพวกนั้น พวกเขมรนั้นเก่งทางทำของ ทำคุณไสย เขาก็ปล่อยมาให้เจ้าคนนี้ แต่ก็น่าแปลกใจที่ไม่สามารถทำอะไรได้ จนในที่สุดคนทำของเกิดความสงสัยจึงไปถาม เขาตอบ

ว่า “ไม่มีเครื่องรางของขลังอะไรเลย คาถาอาคมก็ไม่มี แต่ก่อนจะนอนทุกคืนต้องกราบหมอน ไหว้พ่อไหว้แม่ เป็นเช่นนี้มิได้ขาด” คนทำของจึงบอกว่า “คืนนี้แกอย่าไหว้พ่อ ไหว้แม่นะ ข้าจะปล่อยของแล้วจะแก้ให้” เขาก็ทำตาม ตอนนี้เป็นเพื่อนกันแล้ว คืนนั้นก็ปล่อยของเข้าตัวได้ แล้วเขาก็แก้ให้ นี่ขนาดไหว้พ่อ ไหว้แม่นะ ทำให้จริงยังสามารถป้องกันตัวได้ หลวงปู่สอนให้พวกเรามีความกตัญญูรู้คุณพ่อแม่ และผู้มีพระคุณทั้งหลาย ซึ่งถือเป็นคุณธรรมที่ควรประพฤติปฏิบัติ ดังพุทธภาษิตว่า “นิมิตตัง สาธุ รูปานัง กตัญญูกตเวทิตา” ความกตัญญูกตเวทิตา เป็นเครื่องหมายของคนดี

ที่มาบทความจาก: หนังสือกายสิทธิ์

www.watthummuangna.com

===

“หายใจยาวๆ ตั้งกัลยาณจิตไว้ที่ลิ้นปี่”
“จำนะที่ลิ้นปี่ เป็นการแฟ่เมตตา”
“จะอุทิศก็ยกจากลิ้นปี่สู่หน้าผาก เรียกว่า อุณาโลมา ปจชายเต.

สวดมนต์เป็นนิจ อธิษฐานจิตเป็นประจำ...........(ลิ้นปี่)
อโหสิกรรมเสียก่อนและเราก็แผ่เมตตา...........(ลิ้นปี่)
มีเมตตาดีแล้ว ได้กุศลแล้วเราก็อุทิศเลย.........(อุณาโลม)

พระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ)

=================================

“สวดมนต์บทไหนดี”

...ไม่มีอะไรดีเท่า พาหุงมหากา คนไม่สวดกันเอง สวดต้องการ

ให้มีสติดี สวดต้องการให้รำลึกเหตุการณ์ในชีวิตได้ สวดแล้วโรคภัยไข้เจ็บหาย ถ้าจำเป็นต้องตายก็จะได้ไม่ต้องทรมาน จะได้รู้ว่าเขาเอาวอช่อฟ้ามารับเราไปสวรรค์ เราจะได้รีบเดินทางไป ลูกเต้าจะได้ไม่กังวลกับพ่อแม่ที่ล้มหายตายจากไป เรื่องที่ถูกต้องเป็นอย่างนั้น ถ้าญาติโยมเข้าใจก็ได้ผลสมมาดปรารถนาทุกประการด้วย อันนี้มีความหมายให้ญาติโยมได้เข้าใจด้วย...

(หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม)

ในบรรดาพระเถรานุเถระที่"พุทธวงศ์"เคยได้นมัสการกราบไหว้มาทั้งหมดนั้น อาจที่จะกล่าวได้ว่า หลวงปู่ครูบาเจ้าเกษม เขมโก สุสานไตรลักษณ์ ลำปางเป็นหนึ่งในพระอริยเจ้าที่ทรงอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ให้ได้เป็นที่ประจักษ์มากที่สุดองค์หนึ่งก็ว่าได้ไม่ผิดคำทีเดียว แม้เคยจะได้กราบใกล้ๆ แต่หาได้สนทนาด้วยองค์ท่านอย่างตรง ๆแม้เพียงครั้งก็ตาม แต่ประสพการณ์ที่ได้เจอะเจอจากท่านแบบ"รีโมทคอนโทรล"นั้น ช่าง"จะ ๆ"และ"เต็ม ๆ"อย่างเหลือที่จะพรรณาให้ถูกถ้วนตามความที่เป็นจริงได้

เคยมี"ผู้ใหญ่"ท่านหนึ่งเล่าให้ฟังว่า อันหลวงปู่ครูบาเจ้าเกษมนั้น ท่านมีภารกิจต้องคอยใช้อำนาจจิตฤทธิ์อภิญญาของท่านคอยปกป้องคุ้มครองประเทศชาติอยู่ตลอดเวลา ท่านจึงไม่มีเวลาที่จะมาสนทนาด้วยคนทั้งหลายตามปกติให้ต้องเสียการใหญ่ใด ๆไปได้

ได้ทราบมานานแล้วว่า มีผู้นั่งสมาธิไปเห็นเป็น"ตาข่ายเพชร"ล้อมประเทศไทยทั้งหมดอยู่ จึงมาเล่าให้หลวงปู่ดู่ วัดสะแกฟัง หลวงปู่ดู่จึงกล่าวรับรองทันทีว่า "นั่นแหละ ตาข่ายเพชรนั้น เป็นของที่หลวงพ่อเกษมท่านทำเอาไว้ปกป้องประเทศไทยเองหรอกนะ..!!!!!" ชะรอย การคงจะเป็นด้วยเหตุนี้กระมัง หลวงปู่ครูบาเจ้าเกษมท่านจึง"พูดน้อย ภาวนามาก"เป็นนิจสินอย่างนี้

==================================

ความเกี่ยวข้องในหลวงปู่ดู่และหลวงพ่อเกษม เขมโก อีกเรื่องหนึ่ง
เป็นเรื่องยาวมาก ดังเนื้อความตามนี้

"...เรื่องนี้เกิดขึ้นในปี พ.ศ.2531 วันหนึ่งขณะที่ข้าพเจ้าแต่งหน้ากำลังจะไปรับลูกที่โรงเรียน ก็สังเกตเห็นว่าคอของตนเองบวมจึงไปโรงพยาบาลบำรุงราษฎร์เพื่อทำการตรวจ แพทย์พบว่ามีก้อนเนื้อขนาด เท่าลูกมะปรางอยู่ในคอ แพทย์บอกว่าอาจจะเป็นเนื้อร้ายต้องผ่ามาพิสูจน์ เมื่อรู้ดังนั้นข้าพเจ้าก็รีบเดินทางไปหาหลวงพ่อดู่ที่วัดสะแก พอไปถึงก็กราบเรียนท่าน ท่านพูดด้วยเสียงอันดังว่า "ไม่ปงไม่เป็นหรอกมะเร็ง"

แล้วท่านก็เล่าให้ฟังว่ามีชาวบ้านมาหาท่าน เขาเป็นมะเร็งในมดลูก ท่านทำมือให้ดูว่าก้อนเนื้อมีขนาดเท่าลูกส้มโอ หมอบอกว่าต้องผ่าตัด เขากลัวมากเลยมาหาท่าน ท่านก็เมตตาให้เขาดื่มน้ำมนต์และให้ภาวนาไปด้วย ชาวบ้านผู้นั้นก็ปฏิบัติตามคือดื่มน้ำมนต์และภาวนาพุทธัง ธัมมัง สังฆัง สรณังคัจฉามิ อย่างเคร่งครัดจนครบ 3เดือนก็ไปหาหมอตรวจดูปรากฏว่าก้อนเนื้อนั้นได้หายไปอย่างน่าอัศจรรย์

หลังจากที่ท่านเล่าให้ฟังแล้วท่านก็เมตตาอธิษฐานจิตดอกบัวให้ข้าพเจ้านำกลับไปต้มกับน้ำมนต์ ดื่มเป็นประจำทุกวันและให้ภาวนาไตรสรณคมน์ไปด้วย คืนหนึ่งข้าพเจ้านอนหลับฝันไปว่าข้าพเจ้ากับสามีนั่งอยู่ในเรือลำหนึ่งโดยนั่งข้างหน้าและมีคนนั่งอยู่กัน เต็มลำ เรือลำนี้มุ่งหน้าข้ามไปยังเกาะกลางทะเล บนเกาะมีคุณตาคุณยายนั่งอยู่ในกระท่อม

พอไปถึงคนทั้งหลายก็ขึ้นฝั่ง ไปให้ท่านทั้งสองรักษาโรคให้ด้วยการเป่า เมื่อท่านทั้งสองเป่ารักษาให้คนทั้งหลายก็หายจากโรคภัยไข้เจ็บในทันทีแล้วพา กันกลับลงเรือ ส่วนข้าพเจ้าเป็นคนสุดท้ายที่เข้าไปขอให้ท่านทั้งสองช่วยรักษา คุณตาคุณยายกลับบอกว่า "ข้าช่วยเอ็งไม่ได้" ได้ยินเพียงเท่านี้ข้าพเจ้าก็ร้องไห้อ้อนวอนขอให้ท่านทั้งสองช่วยด้วยเถิด และข้าพเจ้ายังตัดพ้อว่าคนอื่นเขามากันเต็มลำเรือท่านยังช่วยได้ทำไมเราคน เดียวท่านไม่ช่วย

อ้อนวอนทั้งน้ำตาอยู่นานก็ไม่เป็นผล ข้าพเจ้าจึงเดินร้องไห้กลับมาเพื่อจะลงเรือ ทันทีนั้นก็ได้ยินเสียงท่านเรียกแล้วพูดว่า "เอาอย่างนี้มีคนเดียวที่ช่วยได้" ข้าพเจ้ารีบถามว่าเป็นใคร ท่านก็บอกว่า "หลวงพ่อเกษม เขมโก ที่ลำปาง" ข้าพเจ้าจึงพูดว่าหลวงพ่อเกษม เขมโกท่านพบยาก ไปก็ลำบากไม่รู้จักใครที่จะพาไป ท่านบอกว่าให้ไปอยุธยาแล้วจะมีคนพาไป

เมื่อตื่นขึ้นมาข้าพเจ้าก็ รีบไปหาหลวงพ่อดู่ที่วัดสะแกทันที ตอนนั้นเป็นเวลาประมาณบ่าย 3โมงแล้วข้าพเจ้ากราบเรียนท่านให้ฟังถึงความฝัน ท่านก็เลยพานั่งสมาธิ กำหนดพาข้าพเจ้าไปกราบหลวงพ่อเกษม เขมโก ที่สุสานไตรลักษณ์แล้วนิมนต์หลวงพ่อเกษม เขมโกมาวัดสะแก

เป็นเรื่อง น่าอัศจรรย์ยิ่งนักที่ หลวงพ่อเกษม เขมโก ท่านมาให้เห็นเป็นกายเนื้อนั่งอยู่ด้านขวามือของหลวงพ่อดู่ แล้วข้าพเจ้าก็กราบเรียนท่าน หลวงพ่อเกษมท่านก็รักษาให้โดยการเป่า หลวงพ่อดู่ท่านยังเมตตาฝากข้าพเจ้ากับหลวงพ่อเกษมว่า วันข้างหน้าหากข้าพเจ้ามีอะไรติดขัดก็จะขอให้กราบเรียนหลวงพ่อเกษม เขมโก ซึ่งท่านก็พยักหน้ารับ ข้าพเจ้านึกรู้ทันทีว่าหลวงพ่อดู่จะต้องละสังขารก่อนหลวงพ่อเกษม แน่นอน

พอกลับ มาบ้านอาการที่เป็นอยู่ก็ไม่ทรุดโทรมแต่ค่อยๆ ดีขึ้น ทว่าหลังจากที่หลวงพ่อดู่ท่านละสังขาร ข้าพเจ้างานยุ่งมากทำให้จิตไม่ค่อยมั่น ภาวนาบ้างไม่ภาวนาบ้าง แล้วก็เชื่อผู้อื่นที่หวังดีแนะนำไปหาหมอหลายหมอ จิตจึงไม่นิ่งนั่งสมาธิไม่ค่อยดี ร่างกายจึงเริ่มทรุดโทรมต้องเข้าโรงพยาบาลผ่าตัด เมื่อผ่าตัดเสร็จและฟื้นขึ้นมา ข้าพเจ้าได้เห็นวิญญาณของผู้ชายคนหนึ่งกลายเป็นไก่ตัวผู้ตัวใหญ่มากยืนอยู่ เห็นเหนียงที่คอยาวจนเกือบถึงพื้น เขาบอกว่าข้าพเจ้าเคยช่วยแม่จับขาเขาทำร้ายเขาถึงชีวิต ไปทำเขาไว้เขาโกรธก็เลยตามมาจะแก้แค้น รอโอกาสที่จะแก้แค้นข้าพเจ้ามานานจนกระทั่งตัวเขาแก่มากเหนียงยาวเกือบถึงพื้น หลังจากผ่าตัด 6 เดือนหมอก็ให้กลืนน้ำแร่ฆ่าเชื้อและป้องกันมะเร็งที่คอ 7 วัน วันแรกประมาณบ่าย 3 โมง กลืนน้ำแร่หยดเล็ก ๆ พอบ่าย 5โมงคอเริ่มบวมแดงไปหมดกลืนน้ำลายกลืนน้ำไม่ได้ ต้องนอนอยู่ในห้องสี่เหลี่ยม เตียงที่นอนล้อมรอบด้วยแผ่นตะกั่วกันรังสีอยู่คนเดียวห้ามเยี่ยมหมอและพยาบาลจะเข้ามาต้องใส่ชุดกันรังสี ข้าพเจ้าเกิดอาการแพ้มากจึงกดออดเรียกหมอบอกหมอถึงอาการ แต่หมอก็ไม่เชื่อคงเพราะกรรมมาบังไว้ ตอนทุ่มครึ่งพยาบาลนำยานอนหลับมาให้ทานก็แอบเอาไว้ไม่ยอมทาน

ข้าพเจ้าสวด มนต์ไหว้พระ-รับศีลเพื่อเตรียมตัวตาย เพราะจำได้ว่าหลวงพ่อดู่ท่านสั่งแล้วสั่งอีกเป็นสิบ ๆ ครั้งก่อนที่ท่านจะละสังขารว่า.. "ก่อนตายสำคัญมากต้องมีสติภาวนารักษาศีล"และเนื่องจากข้าพเจ้าเคยอ่านหนังสือของหลวงพ่อฤๅษีลิงดำท่านเขียนไว้ว่า ก่อนตายให้นึกถึงพระนิพพานและให้ภาวนาว่า "นิพพานัง ปรมัง สุขัง" ข้าพเจ้าจึงได้ทำตามแล้วก็นอนทำสมาธิภาวนาไปเรื่อยๆ จิตก็ดี

พอภาวนาไปได้พักหนึ่งจิตก็หวนคิดถึงลูกคนเล็กซึ่งมีอายุเพียงขวบกว่าๆ เกิดความคิดว่าเมื่อตายแล้วหากไปนิพพานก็จะไม่ได้กลับมาเห็นลูกอีก เลยเปลี่ยนคำภาวนาเป็น พุทธัง สรณัง คัจฉามิ ธัมมัง สรณัง คัจฉามิ สังฆัง สรณัง คัจฉามิ จิตก็รวมดี

ไม่นานนัก ข้าพเจ้าก็เห็นตัวเองสวมชุดขาวออกเดินไปในทุ่งอันกว้างใหญ่ มีต้นข้าวเขียวขจีอ่อนพลิ้วไปตามกระแสลม ทันใดนั้น ข้าพเจ้าก็เห็นดวงสว่างปรากฏขึ้นและเห็นหลวงพ่อดู่ท่านมา จึงรีบตรงเข้าไปกราบท่าน ท่านก็พาไปยังกุฏิที่ท่านอยู่ ซึ่งหน้ากุฏิท่านนั้นมีลำธารเป็นแก้วใส และมีต้นโพธิ์ทองแก้วเป็นแก้วใส 2 ต้นสูงประมาณ 2 เมตรอยู่ด้านหน้ากุฏิ

ท่านนั่งห้อยขาอยู่บนกุฏิ ซึ่งเป็นทองสวยอร่ามมาก ข้าพเจ้าก็เข้าไปกราบท่านแล้วบอกว่าจะขออยู่กับท่านตลอดไปไม่กลับ ท่านก็บอกว่า "อยู่ไม่ได้บุญยังไม่พอ" ข้าพเจ้าร้องไห้ทวงสัญญาว่าหลวงพ่อเคยรับปากลูกว่าจะให้ลูกเกาะชายผ้าเหลือง ไปทุกภพทุกชาติลูกจะไม่ขอกลับไปแล้ว ท่านจึงพูดว่า "เอาอย่างนี้ก็แล้วกันลงไปทำความดีอีก 10 ปี...แล้วค่อยว่ากันใหม่" ก็เลยตกใจตื่นขึ้นมา ดูนาฬิกาเป็นเวลาเกือบตี 4 และเป็นที่น่าอัศจรรย์ยิ่งนัก เพราะอาการที่ป่วยอยู่ทุกอย่างได้เริ่มหายเป็นปกติ ข้าพเจ้าอยู่โรงพยาบาลครบ 7วัน ก็ได้กลับบ้าน และหายจากโรคร้ายอย่างเด็ดขาดไม่มีอาการเจ็บป่วยอีกเลย

ข้าพเจ้าได้แต่กราบแทบเท้าหลวงพ่อทั้งสองเพื่อขอบพระคุณที่ท่านมีเมตตาอนุเคราะห์ให้ความช่วยเหลือข้าพเจ้าและครอบครัวในทุก ๆ เรื่องตลอดมากระทั่งทุกวันนี้..."

หลวงปู่เกษม พระอริยเจ้าที่หลวงปู่ดู่ให้ความเคารพมาก กล่าวกับลูกศิษย์ว่า "อยากฟังธรรมะให้ไปหาท่านพุทธทาส อยากไหว้พระปฏิบัติดี ให้ไปไหว้หลวงพ่อดู่ วัดสะแก"

==

หลวงพ่อเกษม สนทนากับพ่อหนานติ๊บ

พ่อหนานติ๊บ นามคุณา อายุ81ปี เกิดเดือน กรกฎาคม ปีมะเส็ง พ.ศ.2448 (เสียชีวิตแล้ว) เป็นอาจารย์ประจำวัดศรีล้อม

ประวัติ –ท่านเคยติดตามอุปฐากครูบาศรีวิชัยสมัยบวชเป็นสามเณร พ่อหนานเคยเข้าพบ

หลวงพ่อเกษมที่ประตูม้าหลายครั้ง ทุกครั้งที่เข้าพบท่านก็จะขอร้องให้พ่อหนานนอนด้วยกันที่ป่าช้า ซึ่งพ่อหนานก็ปฏิบัติตามด้วยทุกครั้ง เพราะถ้าไม่นอนด้วยหลวงพ่อเกษมบอกว่า..ไม่ต้องมาอีก.. .. สิ่งเหล่านี้คือคำสนทนาที่มีค่าและเป็นประวัติศาสตร์ที่สำคัญ

พ่อหนานติ๊บ : หลวงปู่ครับ สมัยผมเป็นสามเณร พระครูบาเจ้าศรีวิชัยมาสร้างพระวิหารหลวงที่วัดพระแก้วดอนเต้า พระครูบาเคยบอกกับผมว่า 'เณร วันหน้าต๋นบุญสู จะมาเกิดในเมืองเวียงละกอน(ลำปาง)บ่าเดี่ยว(เวลานี้)ยังน้อยยอยู่

หลวงปู่ : หนานนี้ไปเที่ยวฮู้ บ่อจ้อง บ่อใจ้น่อ ต๋นบง ต๋นบุญ

พ่อหนานติ๊บ : หลวงปู่ ผมนี้เกิดมาชาตินี้ ผมเป็นคนบาปหรีบุญ

หลวงปู่ : บุญ บุญ อายุยืนตวย

พ่อหนานติ๊บ : หลวงปู่รู้ได้อย่างไรว่าผมอายุยืน

หลวงปู่ : (นิ่งไม่ตอบ) มือชี้ไปที่หน้าผาก

พ่อหนานติ๊บ : หน้าผากหัวล้านหรือหลวงปู่

หลวงปู่ : นิ่งไม่ตอบ.....แล้วก็เล่าเรื่องให้หนานฟัง

หนานเฮาจะเล่าสมัยวัดบุญยืน วันหนึ่งนั่งภาวนาในวิหารมีนิมิตเกิดขึ้นว่า "มีบุคคลสูงใหญ่อกกว้าง สวมหมวกทหาร เดินต้มๆๆ เฮาก็ภาวนาสวด ..สุขีโนวา เขมิโน โหตุ.. มันก็หายไป

พ่อหนานติ๊บ : ผีป่าช้า เคยมีเห็นหยังผ้อง

หลวงปู่ : ตี้ป่าช้าบ้านโทกหัวช้าง ขณะภาวนา งูเห่าเท่าขา เลื้อยมาปาดที่ขา เฮาก็ภาวนา .สุขีโนวา เขมิโน โหตุ..แม้เหม็นกลิ่นงูตึ้งๆ เฮาบ่อยอมมัน ภาวนาติ๊กๆ มันก็เลื้อยหนี ไป ....เอ้อ หนาน ที่ป่าช้าศาลาวังทาน ขณะที่เฮาภาวนา มีนกเก้าแมวมาเลงหัน ตอนใกล้รุ่ง พอแจ้งมา(สว่าง) เฮาก็นำเรื่องนี้ไปบอกให้เจ้าคุณพระอินทวิชยาจารย์ (วัดคะตึกเชียงมั่น)ฟัง เจ้าคุณตอบว่า ..มีของดีมาลองเกษมละก๊า หนานเห็นว่าเป็นหยัง ไม่ใช่เทวดา

พ่อหนานติ๊บ : ผมว่าเป็นกรรมฐาน(ตอนนั้นถ้ากรรมฐานแตกก็เป็นบ้าเลยละ) เขาเรียกเสือสมิงหรือเสือเย็น

หลวงปู่ : ที่ศาลาวังทานแหมเตื้อ เป็นคนสองคน เดินเข้ามาหาโยกตัวไปมา ตังหน้าคนหลังคนมาโยกเฮา คนตังหน้ายู้ไปหลัง คนตังหลังยู้ไปหน้า เป็นจะอื้อยู่เมิน เฮาก็ภาวนาหลับตา ผลที่สุดมันก็ก้านเฮา ฮ่อ

พ่อหนานติ๊บ : พระอินทร์มาทดลอง

หลวงปู่ : แหมเตื้อที่ศาลาวังทาน เป็นช้างมาหักกิ่งไผ่ถมเฮา จะไล่หื้อเฮาไป หื้อฌอาหนี เฮาบ่อหนี จ้างมันก็ก้าน

พ่อหนานติ๊บ: ถ้าจะเป็นจ้างพระอิศวร แปลงกายมาลองหลวงปู่

หลวงปู่ : ที่ศาลาป่าช้าพิชัย เป็นเสือมาฮ้อง โฮก โฮก เดินแวดเฮาหลายรอบแล้วก็ไป เสือหนีไป เฮาก็ภาวนาติ๊กๆ สุขี โนวา นั่นแหละ ที่ป่าช้าประตูม้า เป็นทหารใส่เกือกมางำหัว แล้วก็เดินมาที่ประตู แล้วหายไป

พ่อหนานติ๊บ : แปลก หันทหารหมั่นน้อ หลวงปู่

หลวงปู่ : เป็นแม่ยิง อุ้มลูกน้อยมานั่งศาลา ตัวเป็นแม่ก็บอกว่า "ไหว้ตุ๊เจ้า ลูก" ไหว้แล้วก็หายไป

พ่อหนานติ๊บ: หลวงปู่ไปมาหลายแห่ง หลายป่าช้า แล้วจะไปไหนแหม

หลวงปู่ : เรามาสำเร็จที่ป่าช้าประตูม้า สำเร็จที่นี่ ไม่ไปไหนอีกแล้ว ประจำอยู่นี่ งดนิมนต์ทั้งหมด ตั้งแต่เฮาสำเร็จ

.........หนานติ๊บพูดไป ว่า สาบานว่าเฮาบ่อได้โม้ แต่หลวงปู่เล่าให้ฟังจริงๆ "เป็นสัจจะ" หลวงพ่อจะคุยกับเราเท่านั้น เฮาอยู่ได้ทุกวันเพราะบุญเก่าอย่างหลวงพ่อพูดไว้จริงๆ

หลวงปู่ถามหนานว่า : หนานๆ เจ้าคุณพระเทพวิสุทธิโสภณ วัดเชียงราย ไปอินเดีย โดยทางเครื่องบิน กับเฮาไผถึงก่อน

หนานติ๊บ : หลวงปู่ถึงก่อนน้อ (หายตัวไป)

หลวงปู่ : ท่านนิ่งเฉย(ใคร่หัว)ไม่ตอบว่าอะไร

ท่านผู้อ่านจะเห็นว่าหลวงพ่อเกษม ท่านได้ผ่านการทดสอบมาอย่างหนักหน่วง ทั้งจากทางเทวดา ภูติผีปิศาจ และคนด้วยกัน กว่าท่านจะสำเร็จนั้น ท่านต้องใช้ความพากเพียรและอดทน เกินกว่ามนุษย์ธรรมดาอย่างเราจะทำได้ ดังนั้นหากแม้นท่านพบเจออุปสรรค ไม่ว่าจะยากลำบากเพียงใด ก็ขอให้ท่านตั้งสติให้มั่นแล้วระลึกถึงหลวงพ่อเกษม เอาท่านเป็นตัวอย่าง ท่านลำบากกว่าเรามากมายนัก เพราะฉะนั้นเราจักต้องผ่านอุปสรรคเหล่านี้ไปได้อย่างแน่นอนด้วยความมุ่งมั่น ดังเช่นที่หลวงพ่อเกษมท่านได้ผ่านมาแล้ว

====================================

พระใจเพชร กับ คนตาเพชร

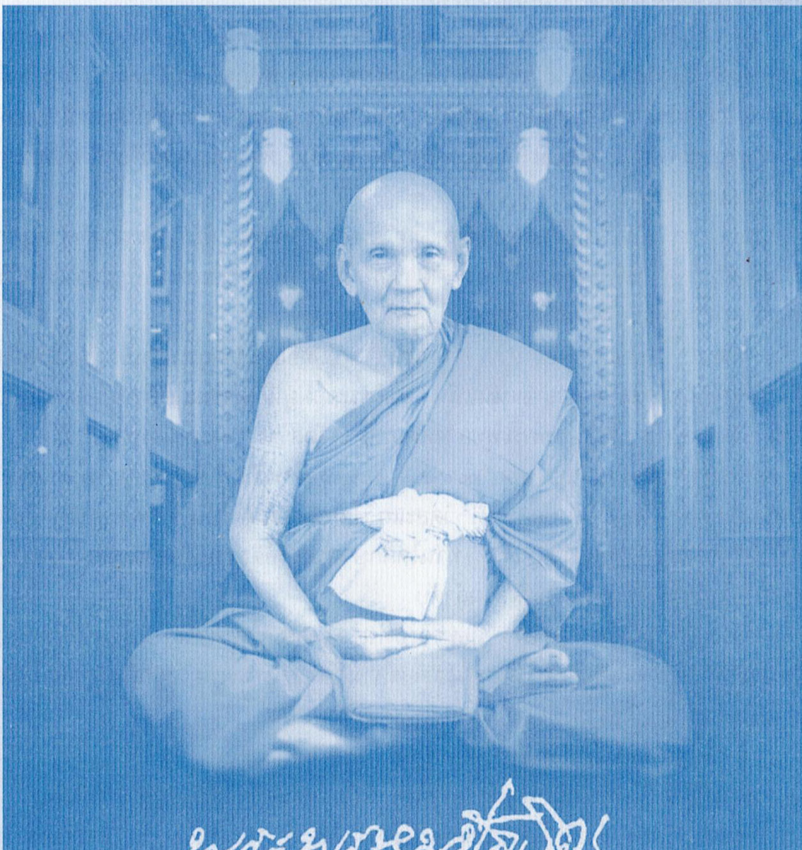
มิตรภาพแห่งความเป็นเพื่อนนั้น ได้ก่อให้เกิดเหตุการณ์อันน่าซาบซึ้งประทับใจ และความสำเร็จในสรรพสิ่งอันพึงปราถนาในทุกระดับชั้นมามากกว่ามากแล้วโดยครบ ถ้วนทั้งโลกียชน และโลกุตรชนไม่มีข้อยกเว้น ไม่ว่าจะเป็นกรณีของพระสมณโคดมพุทธเจ้ากับฆฏิการมหาพรหม, พระโมคคัลลานกับพระสารีบุตร, หลวงปู่ขาว กับหลวงปู่ชอบ, หลวงปู่บุดดากับหลวงปู่สิม(ก่อนที่หลวงปู่สิมจะละสังขารเพียงไม่กี่ชั่วโมง หลวงปู่บุดดาได้ไปถึงเชิงเขาถ้ำผาปล่องเพื่อเตรียม “ส่ง” เพื่อนคู่ใจไป “นิพพาน” ด้วย “ญาณ เป็นการส่วนองค์โดยเฉพาะที่สุด ซึ่งนับเป็นเรื่องลับสุดยอด ที่น้อยคนนักจักล่วงรู้และคาดถึงได้เรื่องหนึ่งเลยทีเดียว) ฯลฯ และที่เห็นได้ชัดเจนอีกหนึ่งก็คือ มิตรภาพอันไร้พรมแดนที่จำกัดระหว่างพระคุณเจ้าหลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ กับ หลวงปู่เกษม แห่งสำนักสุสานไตรลักษณ์ นั่นเอง

ความผูกพันระหว่าง หลวงปู่ดู่ กับ หลวงปู่เกษม นั้นเป็นมิตรภาพในทางธรรมอันน่าอัศจรรย์โดยแท้ เพราะไม่เคยปรากฏเลยว่า หลวงปู่ทั้งสองจะเคยสนทนาวิสาสะกันด้วย “กายเนื้อ” แม้เพียงครั้งจะมีแต่การมักคุ้นกันด้วย “ญาณวิถี” ล้วนๆเท่านั้น ซึ่งต่างฝ่ายต่างก็ได้ยกย่องในคุณธรรมซึ่งกันและกันเป็นอย่างดียิ่งตลอดมาจนเป็นที่รู้กันดีระหว่างคณะศิษยานุศิษย์ของหลวงปู่ ทั้งสองโดยทั่วไป

ครั้งหนึ่ง มีผู้ไปเล่าเรื่อง “แมวตาเพชร” ให้หลวงปู่ดู่ ฟัง ซึ่งหลวงปู่ท่านก็มิได้อัศจรรย์อะไรนักพลางกล่าวเสริมอีกด้วยว่า “...มีคนมาหาเพชรตาแมว ข้าบอกว่าถ้าอยากหาคนตาเพชร ก็หลวงพ่อเกษมนั่นไง!!...” และเมื่อคำพูดนี้ได้ยินไปถึงหลวงปู่เกษม ท่านครูบาเจ้าผู้เป็นตนบุญแห่งลำปาง ก็กล่าวสวนออกมาเลยทีเดียวว่า “...หลวงพ่อดู่ นั่นแหละที่เป็นพระใจเพชร...” ก็การที่หลวงปู่เกษม ท่านยกย่องหลวงปู่ดู่ ว่าเป็น “พระใจเพชร” นั่นย่อมนับเป็นการชอบด้วยเหตุและผลยิ่งแล้ว เพราะหลวงปู่ดู่นั้นท่านเป็น “พระโพธิสัตว์ผู้ปรารถนาพุทธภูมิ” ซึ่งถ้าบุคคลนั้น จิตใจไม่แข็งแกร่งเป็นเพชรจริงๆแล้ว ก็มิอาจจะบรรลุดังความปรารถนาได้เป็นอันเด็ดขาด ซึ่งการดังนี้ พระคุณเจ้าหลวงปู่บุดดา พระอริยเจ้ารูปสำคัญยิ่ง

แห่งยุคได้เคยกล่าวพยากรณ์รับรองหลวงปู่ดู่ไว้ครั้ง หนึ่งว่า “ที่คุณปรารถนานั้นนะ...สำเร็จแน่...ต่อไป คุณจะได้เป็นพระพุทธเจ้า!!!!...” ซึ่งด้วยเหตุอันนี้ ความเป็นพระใจเพชรของหลวงปู่ดู่ จึงหาได้เกินเลยต่อความเป็นจริงแต่ประการใดอย่างแท้จริงเลย...

ก็หากว่าเพื่อนท่านหนึ่งซึ่งเป็นพระ โพธิสัตว์เจ้า ซึ่งเป็นพระใจเพชร เพื่อนอีกท่านซึ่งเป็นพระอรหันต์เจ้าซึ่งเป็นพระตาเพชร มาจับมือผนึกพลังอธิษฐานฤทธิ์ในมงคลวัตถุใด ๆแล้ว อนุภาพอย่างพิเศษที่เปี่ยมล้นไปด้วยความผูกพันทางใจระหว่างเพื่อนรู้ใจด้วย กันอย่างนี้ จักทรงกฤษดาภินิหารอันแกร่งกล้าน่าประทับใจสักเพียงใดกันละหนอ....

หลวงปู่ดู่ ท่านย้ำเสมอว่า
บางคนแม้แขวนพระที่ผู้ทรงคุณวิเศษอธิษฐานจิตให้
ก็ใช่ว่าจะรอดปลอดภัย อยู่ดีมีสุข

เพราะทุกคนไม่อาจหลีกหนีวิบากกรรมที่ได้สร้างไว้ ธรรมทั้งหลายที่ท่านพร่ำสอน เปรียบได้กับการเพาะเมล็ดพันธุ์แห่งความดีงามบนดวงใจของศิษย์ ที่ท่านทุ่มเทให้ทั้งชีวิต ด้วยเมตตาธรรมยิ่ง

ปัจจุบันวัตถุมงคลประเภทพระเครื่องและเครื่องรางของขลังของหลวงปู่ดู่ ได้รับความนิยมอย่างมากในหมู่ลูกศิษย์ลูกหาและนักสะสม โดยเฉพาะ "พระเหนือพรหม" ซึ่งเป็นพระที่มีลักษณะที่แตกต่างกว่าพระเครื่องหรือวัตถุมงคลที่พบโดยทั่วไป

มูลเหตุและแรงจูงใจในการสร้างพระเหนือพรหมของหลวงปู่ดู่ นั้น มาจากบทพระพุทธมนต์ "พาหุงมหากา" ในบทที่ 8 กล่าวไว้ว่า ทุคคาหะ ทิฏฐิภุชะเคนะ สุทัฏฐะหัตถัง พรหมัง วิสุทธิชุติมิทธิพะกาภิธานัง ญาณาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ เอตาปิ พุทธะชะยะมังคะละอัฏฐะคาถาโย วาจะโน ทินะทิเน สะระเต มะตันที หิตวานะเนกะวิวิธานิ จุปัททะวานิ โมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะ

แปลได้ว่า เป็นเรื่องที่พระพุทธเจ้าทรงเอาชนะ ผกาพรหม ผู้มีทิฏฐิแรงกล้าสำคัญว่าตนเป็นผู้ที่มีความสำคัญที่สุด แต่พระพุทธเจ้าก็ทรงสามารถทำให้ผกาพรหมยอมละทิ้งทิฏฐิมานะ และยอมว่าพระพุทธเจ้าสูงกว่า จึงถือเป็นบทที่ใช้เอาชนะทิฏฐิมานะของตน

"พรหม" หมายถึงผู้มีนามว่า "ท้าวผกา" มีฤทธิ์และสำคัญตนว่าเป็นผู้รุ่งเรืองด้วยคุณอันบริสุทธิ์ มีทิฏฐิที่ถือผิดรัดรึงอยู่อย่างแน่นแฟ้น องค์พระจอมมุนีก็เอาชนะได้ด้วยวิธีเทศนาญาณ ด้วยเดชะอันนี้ ซึ่งหลวงปู่ดู่ซาบซึ้งในบทพระพุทธ มนต์บทนี้ จึงจัดสร้าง "พระเหนือพรหม" ขึ้น

หลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ (พ.ศ. ๒๔๔๗ – ๒๕๓๓) ท่านเกิดที่ อ. อุทัย จ. พระนครศรีอยุธยา ท่านกำพร้าแต่ยังเด็ก ต่อมาได้อุปสมบทที่ วัดสะแก โดยมีหลวงพ่อกลั่น วัดพระญาติการามเป็นพระอุปัชฌาย์ รับฉายาว่า "พรหมปัญโญ" ท่านได้ศึกษาพระปริยัติธรรมที่วัดประดู่ทรงธรรม, วัดกลางคลองสระบัว, และวัดนิเวศธรรมประวัติตามลำดับ

หลวงปู่ดู่ท่านมีความเคารพนับถือหลวงปู่ทวด เหยียบน้ำทะเลจืดเป็นพิเศษ ว่าหลวงปู่ทวดท่านเป็นพระโพธิสัตว์ที่จะได้มาตรัสรู้ในอนาคต และท่านก็ได้สร้างพระเพื่อให้ลูกศิษย์ลูกหาได้ยึดเหนี่ยวไว้เป็นกำลังในการ ปฏิบัติธรรม หลวงปู่ดู่ท่านเคยพูดว่า

"ติดวัตถุมงคลยังดีกว่าที่จะไปให้ติดวัตถุอัปมงคล"

หลวงปู่ดู่ท่านได้ทิ้งมรดกทางธรรมที่สั้นๆ เข้าใจง่าย แต่ลึกซึ้งไว้มากมายอาทิเช่น

"พุทธัง ธัมมัง สังฆัง ไตรสรณคมน์นี่แหละ พระดี, คนเรานี่ก็แปลก ข้าให้ของจริงกลับไม่เอา จะเอาของปลอม"

"เอางานคือการปฏิบัติธรรมเป็นงานหลักของชีวิต เป็นการงานที่แท้จริงของชีวิต"

"ตราบใดก็ตามที่แกยังไม่เห็นความดีในตัว ก็ไม่นับว่าแกรู้จักข้าแต่ถ้าเมื่อใดที่เริ่มเห็นความดีในตัวเองแล้วเมื่อ นั้นข้าว่าแกรู้จักข้าดีขึ้นแล้ว"

"ขอให้ลงมือทำทันที ข้ารับรองว่าต้องสำเร็จ ส่วนจะช้าหรือเร็วนั้น อยู่ที่ความเพียรของผู้ปฏิบัติ"

"สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่เหนือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็คือ กรรม"

"คนดีน่ะเขาไม่ตีใคร"

"ของดีอยู่ที่ตัวเราหมั่นทำ (ปฏิบัติ) เข้าไว้"

"ให้หมั่นดูจิตรักษาจิต"

"ให้หมั่นพิจารณา อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา"

"ที่แกปฏิบัติอยู่ ให้รู้ไว้ว่าไม่ใช่เพื่อข้า แต่เพื่อตัวแกเอง"

"ความสำเร็จนั้น มิใช่อยู่ที่การอ้อนวอนพระเจ้ามาประทานให้ หากแต่ต้องลงมือทำด้วยตนเอง ถ้าตั้งใจทำตามแบบแล้ว ทุกอย่างต้องสำเร็จ ไม่ใช่จะสำเร็จ, พระพุทธเจ้าท่านวางแบบเอาไว้แล้ว ครูบาอาจารย์ทุกองค์มีพระพุทธเจ้าเป็นที่ สุด ก็ได้ทำตามแบบ เป็นตัวอย่างให้เราดูอัฐิท่านก็กลายเป็นพระธาตุกันหมด, เมื่อได้ไตร่ตรองพิจารณาให้รอบคอบแล้วขอให้ลงมือทำทันที ข้ารับรองว่า ต้องสำเร็จ ส่วนจะช้าหรือเร็วนั้นอยู่ที่ความเพียรของผู้ปฏิบัติ"

บ่อยครั้งที่มีผู้ถามปัญหากับหลวงปู่ โดยมักจะนำเอาเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับหน้าที่การงาน สามี ภรรยา ลูกเต้า ญาติมิตรหรือคนอื่น ๆ มาปรารภให้หลวงปู่ฟังอยู่เสมอ, ครั้งหนึ่งท่านได้ให้คติเตือนใจว่า

"โลกเท่าแผ่นดิน ธรรมเท่าปลายเข็ม" ซึ่งต่อมาท่านได้ให้ความหมายว่า

เรื่องโลกมีแต่เรื่องยุ่งของคนอื่นทั้งนั้น ไม่มีที่สิ้นสุด เราไปแก้ไขเขาไม่ได้ ส่วนเรื่องธรรมนั้นมีที่สุด มาจบที่ตัวเรา ให้มาไล่ดูตัวเอง แก้ไขที่ตัวเราเอง ตนของตนเตือนตนด้วยตนเอง, ถ้าคิดสิ่งที่เป็นธรรมแล้ว ต้องกลับเข้ามาหาตัวเองถ้าเป็นโลกแล้วจะมีแต่ส่งออกไปข้างนอกตลอดเวลา ธรรมแท้ ๆ ย่อมเกิดจากในตัวเรานี้ทั้งนั้น"

และสอนเรื่องการทำบุญ แบบประหยัดว่า

"บุญนั้น หมั่นทำเข้าไว้คนไหนที่เขาทำดีอะไรก็ตาม โมทนาไปเลย ไม่มีเสีย มีแต่ได้ อย่าไปขัดเขา, เวลาเดินผ่านไปไหน เห็นดอกไม้เราก็นึกถวายพระ ของอะไรก็ตามนึกถวายพระได้บุญทั้งนั้น, เวลาจะเปิดไฟ ถ้าอยากได้บุญก็ว่า โอม อัคคีไฟฟ้า พุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา ก็ได้แล้ว"

ส่วนเรื่องวัตถุมงคลของท่านนั้นหลวงปู่ดู่ท่านยืนยันว่า

"ข้าว่า ของ ๆ ข้า ไม่เป็นรองใครในแผ่นดิน อยู่ที่คนนำไปใช้ว่าถึงหรือเปล่า ถ้าถึงจริง ๆ แล้วก็ไปนิพพานได้" (หมายถึงช่วยเป็นกำลังใจในการปฏิบัติได้เป็นอย่างดี นั่นเอง) แม้แต่หลวงพ่อเกษม ท่านก็ยังเคยแนะนำให้ลูกศิษย์ท่านไปกราบหลวงปู่ดู่ และหาพระเปิดโลกของหลวงปู่ดู่มาบูชา ท่านว่าพระรุ่นนี้กันนิวเคลียร์ได้ ทั้ง ๆ ที่ท่านไม่เคยไปมาหาสู่กับหลวงปู่ดู่เลย

หลวงปู่ดู่ท่านปฏิบัติในแนวของพระโพธิสัตว์ญาณเช่นเดียวกับหลวงปู่ทวด ท่านจึงเปี่ยมไปด้วยความเมตตาต่อสรรพสัตว์ไปโดยไม่มีประมาณ จะเห็นได้จากท่านได้งดกิจนิมนต์เป็นเวลาถึง ๔๓ ปี นับแต่ปี พ.ศ. ๒๔๙๐ ตราบจนวันที่ท่านละสังขาร โดยทุกวันนับแต่ตี ๕ จนถึงดึกดื่น ท่านก็ได้ออกมาสั่งสอนลูกศิษย์ที่เดินทางมาจากทุกสารทิศโดยไม่เลือกที่รัก มักที่ชัง ท่านก็มีความเมตตาอย่างเสมอภาคเท่าเทียมกันหมด ผู้ที่มีความทุกข์ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดมาหาท่าน หลวงปู่ดู่ท่านก็อนุเคราะห์ สงเคราะห์ไปตามเหตุปัจจัย

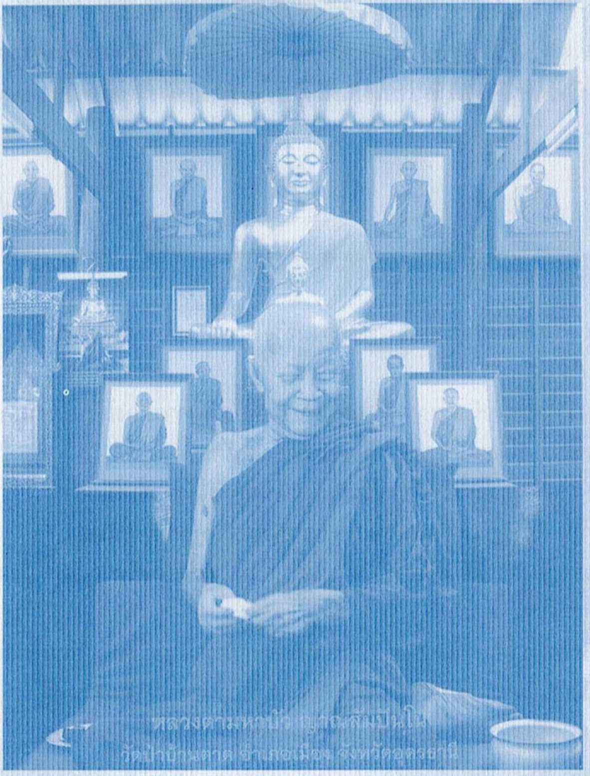
ด้วยอานิสงค์แห่งความเมตตาและความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงปู่ดู่ ทำให้แม้ท่านจะละสังขารไปแล้ว ลูกศิษย์ลูกหาของท่านกลับไม่ได้ลดลงเลย มีแต่จะเพิ่มขึ้น ดังมีคำสอนของท่านประโยคหนึ่งที่กล่าวไว้ว่า

***** "ผู้ใดที่เคยสร้างบุญสร้างกุศลมากับข้า เคยเป็นศิษย์เป็นอาจารย์เป็นลูกเป็นหลานสร้างบุญกุศลมากับข้ามา แม้ในชาตินี้ไม่ได้พบสังขารธรรมของข้า แต่พอพบเห็นหลักธรรมคำสั่งสอนของข้า แล้วเกิดศรัทธาคนผู้นั้นแหละเคยสร้างบุญสร้างกุศลมากับข้าเคยเป็นศิษย์เป็น อาจารย์เป็นลูกเป็นหลานของข้า ขอให้ตั้งใจปฏิบัติธรรมะภาวนาไตรสรณคมน์ พุทธัง สรณัง คัจฉามิ ธัมมัง สรณัง คัจฉามิสังฆัง สรณัง คัจฉามิ เวลาเหลืออีกไม่มากแล้วรีบพากันปฏิบัติ เพื่อจะได้ไว้เป็นที่พึ่งในภายหน้าข้าจะคอยช่วย ศรัทธาข้าจริงนับถือข้าจริง แกคิดถึงข้า ข้าก็คิดถึงแก แกไม่คิดถึงข้าข้าก็คิดถึงแก ข้าอยู่ใกล้ๆ แกจำไว้" *****

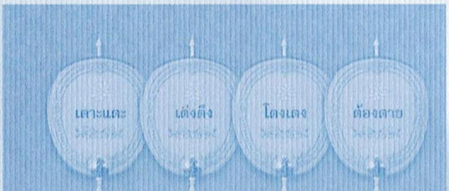
==

วันหนึ่ง คืนหนึ่ง ให้ไหว้พระสวดมนต์ การไหว้พระสวดมนต์นี้เป็นจิตเป็นใจ เป็นสารคุณมหาคุณต่อจิตใจของเราจริงๆ การระลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ ซึ่งเป็นธรรมชาติอันเลิศเลอเมื่อน้อมเข้ามาสู่จิต จิตจะกลายเป็นจิตที่เลิศเลอไปตามกัน การสวดมนต์ให้อยู่กับบทสวดด้วยสติ ให้สติกับคำสวดมนต์ติดแนบกันไปนั้นแล คือการบำเพ็ญธรรมอยู่ในนั้น และขอให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายได้นำธรรมนี้เป็นที่ระลึกไหว้พระสวดมนต์ จากนั้นให้พากันทำความสงบใจ จึงสมชื่อว่าเป็นชาวพุทธ

โอวาทธรรม หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน

หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน
วัดป่าบ้านตาด อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี

“สวดมนต์กันทุกวันน่ะดีแล้ว ภาวนาทุกวันทำให้ตัวเองเป็นพระ ทำให้บ้านเป็นวัดให้ได้จะได้มีความสุขความเจริญกัน ทำด้วยตัวเราเองนี่แหละดีที่สุด ไม่ต้องไปนิมนต์พระที่ไหนมาสวดก็ได้สวดกันเองนี่แหละดีที่สุด ความเป็นสิริมงคลเกิดได้ด้วยตัวของเราเองปฏิบัติเอง”

หลวงพ่อพุธ ฐานิโย

===

...ชนเหล่าใดก็ตาม เมื่อมองเห็นความจริงในทางพระพุทธศาสนา ของสังขารธรรมทั้งหลายด้วยใจ...

...โดยความเป็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ย่อมบังเกิดการมองโลก... ตามความเป็นจริง เรียกว่า “ ยถาภูตญาณทัสนะ “ (โดยความเป็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา)

...ชนทั้งหลายเหล่านั้น...ย่อมเป็นผู้มองเห็นกฎที่มีอำนาจเหนือสิ่ง ทั้งปวงในโลกธาตุนี้ (ยกเว้นพระนิพพาน) คือ กฏแห่งไตรลักษณ์ หรือ อนิจจตา ทุกขตา อนัตตา...

*ครั้นมองเห็นความจริงเยี่ยงนี้...ด้วยใจ ย่อมบังเกิดนิพพิทาญาณ ในสังขารธรรมทั้งหลาย (เบื่อหน่ายในสังขารธรรมทั้งหลาย)

*ย่อมบังเกิดวิราคญาณในสังขารธรรมทั้งหลาย (ความไม่กำหนัด ยินดีในสังขารธรรมทั้งหลาย)

*ย่อมบังเกิดวิมุติญาณทัสนะ คือ หลุดพ้นจากอำนาจของไตรลักษณ์

*ย่อมบรรลุนิโรธญาณ หรือพระนิพพาน เพราะความไม่ยึดมั่นถือมั่น

ในสังขารธรรมทั้งหลาย...เพราะความดับแห่งภพ...เพราะความดับ แห่งชาติ...เพราะความดับลง แห่งอาสวะทั้งหลาย

*เป็นผู้บริบูรณ์ด้วยวิโมกข์ ๓ คือ

...๑. อนิมิตตวิโมกข์ (เห็นอนิจจัง)

...๒. อัปปณิหิตวิโมกข์ (เห็นทุกขัง)

...๓. สุญญตวิโมกข์ (เห็นอนัตตา)

:-

พุทธสาวิกา แห่งจิต :*:

พ่อหลวงทรงสอนว่า....

“...คนเราจะอยู่สุขสบายแต่คนเดียวไม่ได้ ถ้าคนที่อยู่ล้อมรอบมีความทุกข์ยาก ควรต้องแบ่งเบาความทุกข์ยากของเขาบ้าง ตามกำลังและความสามารถเท่าที่จะทำได้...”

อีกหนึ่งกระแสพระราชดำรัสตอบของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ขอพระองค์ทรงพระพลานามัยที่ดีและแข็งแรง ทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อมขอเดชะ....

===

พระอาจารย์เล็ก เล่าเรื่อง "คาถาเงินล้าน"

วันก่อนมีโยมอยู่ท่านหนึ่ง บอกว่าตอนนี้เศรษฐกิจส่วนตัวกำลังแย่ถึงขนาดต้องอาศัยคนอื่น พยายามปฏิบัติอย่างที่ท่านว่ามาแล้วแต่ไม่เกิดผล ควรจะทำอย่างไรต่อไป อาตมาก็เลยบอกไปว่า ที่ทำแล้วไม่เกิดผลแสดงว่าทำไม่จริง ถ้าทำจริงต้องเห็นผล อย่างเรื่องของคาถาเงินล้าน ถ้าตั้งใจภาวนาจริง ๆ ภาวนาทำต่อเนื่องกันได้สัก ๒ เดือนผลจะเกิดทันที เพราะว่าทำมาด้วยตัวเองแล้ว มารู้ทีหลังว่าที่เขาทำแล้วเห็นผลช้า เพราะไปภาวนาแล้วอยากรวย กว่าสมาธิจะทรงตัว ลืมเรื่องอยากไปได้นาน

หากทุกคนสามารถวางกำลังใจไว้ได้ว่า คาถาเงินล้านเป็นของดีที่สุด เหมือนกับสมบัติวิเศษที่พ่อให้มา หน้าที่ของเราก็คือรักษาไว้ด้วยการภาวนา แล้วก็ทำของเราไปเรื่อย จะรวยไม่รวยก็ช่าง..เราจะทำ ถ้าวางกำลังใจแบบนี้ได้ผลจะเกิดเร็ว เขาถามว่าต้องทำมากเท่าไร อาตมาบอกว่าถ้าอยากให้สมาธิทรงตัวจริง ๆ ก็เอาวันละ ๑๐๘ จบไปเลย แล้วให้ทำแบบมีคุณภาพไม่ใช่ตั้งใจจ้ำ ๆ ให้จบ ๆ ไป ใช้เป็นคำภาวนา จับลมหายใจเข้าออกพร้อมกับภาวนาคาถาไปเลย

เก็บตกบ้านวิริยบารมีเดือนธันวาคม ๒๕๕๕

ที่มา : เว็บวัดท่าขนุนดอทคอม

=====================================

เหตุการณ์หลวงปู่แหวน กับ หลวงปู่ตื้อ

น่าขนพองสยองเกล้า

ในเช้าวันหนึ่ง หลวงปู่แหวน กับ หลวงปู่ตื้อ ได้อาศัยบิณฑบาตที่หมู่บ้านชาวป่า มี 4-5 หลังคาเรือน ชาวบ้านพากันมาใส่บาตรด้วยความดีใจ เพราะนานๆ จึงจะมีพระธุดงค์มาโปรดสักที

ชาวบ้านถามว่า พระคุณเจ้าทั้งสองจะไปไหน หลวงปู่บอกว่าจะมุ่งไปทางเทือกเขาที่มองเห็นแล้วจะลงไปทางสุวรรณเขต (อยู่ตรงข้ามกับมุกดาหาร) ชาวบ้านแสดงอาการตกใจ พร้อมทั้งทัดทานว่าอย่าไปทางโน้นเลย เพราะมียักษ์ปีศาจดุร้ายสิงอยู่ คอยทำร้ายคนและสัตว์ที่ผ่านไปทางนั้น

หลวงปู่ทั้งสอง กล่าวขอบใจในความหวังดี และบอกว่าท่านทั้งสองได้มอบกายถวายชีวิตให้พระศาสนาแล้ว ขออย่าได้ห่วงตัวท่านเลย แล้วท่านก็ออกเดินทางไปในทิศทางดังกล่าว

หลวงปู่ออกเดินทางโดยข้ามลำน้ำสองแห่ง แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า ป่าแถบนั้นเงียบกริบ ไม่ได้ยินเสียงสัตว์ต่างๆ เลย แม้แต่นกก็ไม่มี ดูผิดประหลาดมาก

พอใกล้ค่ำหลวงปู่ทั้งสองก็มาถึงยอดเขาสูงที่มีลักษณะประหลาดมาก คือยอดเป็นสีดำคล้ายถูกไฟเผา รูปลักษณะดูตะปุ่มตะป่ำคล้ายหัวคนบ้าง หัวตะโหนกช้างบ้าง แปลกไปจากเขาลูกอื่นๆ

หลวงปู่ทั้งสอง เลือกปักกลดค้างคืนข้างลำธารที่มีน้ำใสไหลผ่านอยู่ที่เชิงเขาลูกนั้น ปักกลดห่างกันประมาณ 10 เมตร เมื่อสรงน้ำพอสดชื่นแล้วต่างองค์ก็นั่งสงบภายในกลดของตน ทั้งสององค์ตระหนักในความประหลาดของสถานที่นั้น ไม่ได้พูดอะไรกันเพียงแค่นั่งสงบอยู่ภายในกลด

ประมาณ 5 ทุ่ม หลวงปู่แหวนก็ออกจากกลดเตรียมจะเดินจงกรม

หลวงปู่ตื้อออกมาตาม และพูดว่า

"ผมรู้สึกว่าที่นี่วิเวกผิดสังเกตนะ"

หลวงปู่แหวนตอบ

"ผมก็รู้สึกอย่างนั้นเหมือนกัน"

พูดกันแค่นี้แล้วต่างองค์ต่างก็เดินจงกรมในทางของตน ต่อจากนั้นไม่นานก็มีเสียงกรีดแหลมเยือกเย็นดังลงมาจากยอดเขารูปประหลาดนั้น เสียงนั้นแหลมลึกบีบเค้นประสาทจนรู้สึกเสียวลงไปถึงรากฟันทีเดียว

หลวงปู่ตื้อถามพอได้ยินว่า

"ท่านแหวนได้ยินแล้วใช่ไหม"

หลวงปู่แหวนตอบด้วยเสียงเรียบๆ ว่า

"ผมกำลังฟังอยู่"

เสียงกรีดร้องนั้นใกล้เข้ามาทุกที ฟังแล้วน่าขนพองสยองเกล้า ทั้งสององค์คงเดินจงกรมอยู่เงียบๆ ตามปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ป่านั้นเงียบสงัดจริงๆ เสียงนกเสียงแมลงก็ไม่มี ครั้นแล้วเกิดพายุปั่นป่วนมาอย่างกระทันหันชนิดไม่มีเค้ามาก่อนเลย ต้นไม้โยกไหวรุนแรงราวกับจะถอนรากออกมา อากาศพลันหนาวเย็นวิปริตขึ้นมาทันที พลันปรากฏร่างประหลาดขึ้นร่างหนึ่ง ตัวดำมะเมื่อม สูงราว 7 ศอก มีขนยาวรุงรังคล้ายลิงยักษ์แต่หน้าคล้ายวัวควาย ตาโปน มือสองข้างยาวลากดิน มันก้าวเข้ามาอยู่ห่างจากหลวงปู่ทั้งสองประมาณ 10 เมตรเห็นจะได้

สัตว์ประหลาดนั้นส่งเสียงร้องโหยหวนขึ้น พลันพายุนั้นก็สงบลง แสดงว่ามันมีอำนาจเหนือธรรมชาติ สัตว์นั้นส่งกลิ่นเหม็นรุนแรงร้ายกาจเหมือนกลิ่นศพที่กำลังขึ้นอืด มันกระทืบเท้าสนั่นจนแผ่นดินสะเทือน

หลวงปู่แหวนเล่าในภายหลังว่า ท่านไม่รู้สึกกลัว แต่ขนลุกซู่ซ่าไปหมด เพราะไม่เคยเห็นสัตว์ประหลาดอย่างนั้นมาก่อน ยังไม่รู้ว่าเป็นปีศาจหรือสัตว์อะไรแน่ ท่านได้กำหนดสติไม่ให้ใจคอวอกแวก ทอดสายตาไปยังสัตว์ประหลาดนั้น กำหนดจิตแผ่เมตตาไปยังร่างนั้น สัตว์ร่างยักษ์นั้นหยุดร้อง หยุดส่งกลิ่นเหม็น แสดงว่ารับกระแสเมตตาได้ มันค่อยๆ ทรุดร่างลงนั่งยองๆ เอามือยันพื้นไว้ ทำท่าแสดง

ความนอบน้อมต่อท่าน

หลวงปู่ตื้อพูดพอได้ยินว่า

"ท่านแหวนทำดีมาก"

พร้อมทั้งเดินมาสมทบ แล้วพูดว่า

"เขาแบกหามบาปหาบทุกข์อันมหันต์ เขามาหาเรา เพื่อให้ช่วยปลดทุกข์ให้เขานะ เขาสร้างกรรมไว้มาก เมื่อตายจากมนุษย์แล้วต้องมาเป็นปีศาจอสุรกาย ทนทุกข์ทรมานอยู่ที่นี่"

หลวงปู่แหวนได้กำหนดจิตถามดู ก็ได้ความว่า สมัยเป็นมนุษย์เขามีการกระทำที่มากล้นด้วยตัณหา และความโลภ คือ ละเมิดศีลข้อ 2 และข้อ 3 อยู่เสมอ จึงต้องมาเป็นปีศาจอสุรกาย รับทุกข์อยู่ที่นั่นมากว่าร้อยปีแล้ว

ปีศาจอสุรกายนั้นดูท่าทางอ่อนลงมาก มันร้องไห้คร่ำครวญน่าสงสาร ขอความเมตตาจากพระคุณเจ้าทั้งสองให้เขาได้พ้นทุกข์ทรมานนั้นด้วยเถิด

หลวงปู่แหวนได้พิจารณาเห็นว่า เขาสร้างกรรมซับซ้อนเหลือเกินใครจะช่วยเขาได้ พลันหลวงปู่ตื้อตอบมาในสมาธิว่า

"กรรมเป็นเรื่องสลับซับซ้อนลึกซึ้งอยู่ก็จริง บางทีพระผู้มีศีลบริสุทธิ์และมีบารมีเช่นท่านแหวนก็อาจจะช่วยให้เขาพ้นทุกข์ได้ ลองอ่านพระคาถาหรือเทศนาธรรมให้เขาฟังดูสิ"

หลวงปู่แหวนได้กำหนดจิตว่าพระคาถา แล้วเทศนาให้เขาสำนึกบาปบุญคุณโทษ เขาค่อยๆ คลายความกังวลลง ก้มลงกราบด้วยความซาบซึ้ง

"พระคุณเจ้า ข้าพเจ้าได้กำหนดจิตพิจารณาตามกระแสธรรมของท่านแล้ว เกิดแสงสว่างกับข้าพเจ้าอย่างมหัศจรรย์ และข้าพเจ้าได้เห็นสภาวธรรม คือ ชาติ ชรา มรณะ อันเป็นทุกข์เป็นธรรมดาของสรรพสัตว์ทั้งหลายแล้วพระคุณเจ้า"

สีหน้าเขาดูสดชื่นขึ้น ก้มลงกราบหลวงปู่ทั้งสององค์ แล้วร่างนั้นก็หายไป

ที่มา :: หนังสือ "หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ"
วัดดอยแม่ปั๋ง อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่
(โครงการหนังสือบูรพาจารย์ เล่ม 3)

=====================================

"วิชาคชศาสตร์"

...เทวดารักษาช้างนั้นสำคัญที่สุด ช้างบางตัวก็มีเทวดารักษา บางตัวก็ไม่มีต้องกำหนดจิตให้เห็น จึงจะสามารถแผ่เมตตาให้ กับเทวดารักษาช้างนั้นได้ ถ้าไม่เมตตาให้เทวดาแล้วละก็เป็น อันตรายอย่างยิ่ง เมื่อได้เข้าป่าไปผจญช้างตกมัน หรือช้างป่า ที่ดุร้ายหมายเอาชีวิต ต้องเจริญกสิณให้จิตหยั่งลึกประมาณ

แปดสิบเปอร์เซ็นต์ให้จงได้ แล้วเพ่งดูเทวดาที่รักษาช้าง เมื่อเห็นแล้วก็ให้กำหนดจิตแผ่เมตตาออกไปให้เต็มที่ เพื่อให้เทวดารักษาช้างได้รับและจัดการกำราบช้าง บทที่ใช้แผ่ออกไป ก็จะว่า "เมตฺตญฺจ สพฺพโลกสฺมิง มานสมฺภาวเย อปริมาณํ"

...ในจังหวะเดียวกันก็แผ่กระแสแห่งเมตตาธรรม ออกไปให้ กว้างใหญ่ไพศาลไร้ขอบเขต เหมือนคำบาลีที่แผ่ออกไปว่า เมตฺตญฺจ อปริมาณํ อันหมายความว่า เมตตานั้นไร้ขอบเขตจำกัด สรรพสัตว์ตลอดจน อินทร์ พรหม ยม ยักษ์ ย่อมได้รับแกระแส แห่งความเมตตานี้โดยทั่วกัน กสิณคุมเอาไว้ให้มั่น นั่นแหละ คือ กำราบช้าง...

(หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม)

===

"กูดีใจที่เกิดมาเป็นคนจน เพราะได้สร้างทานบารมี
ถ้ากูเกิดมาเป็นคนรวยป่านนี้ คำว่า บุญ ก็ไม่รู้จักกัน"

หลวงพ่อคูณ ปริสุทโธ

===

"..จะเป็นคนดี ปฏิบัติข้อเดียวคือ ละความชั่ว
ละความชั่วไม่ได้ ดีไม่ได้แน่นอน.........."

หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม
วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

===

เรื่องของสังฆทาน

ตอนนี้มาคุยกันเรื่องของผีดีกว่านะ เรื่องของผีก็มีอยู่ว่า เรื่อง "สังฆทาน" สังฆทานที่จัดให้มีพระพุทธรูป ผ้าไตร ของที่มีอาหารบ้างเล็กน้อย ก็เหตุมาจากผี

คือว่าสมัยก่อนผีขอ ขณะที่ผีตะกละมาขอ แกขอแบบนี้ ขอพระพุทธรูปหนึ่งองค์ หน้าตักไม่น้อยกว่า ๔ นิ้ว ให้เกิน ๔ นิ้วขึ้นไป ผ้าหนึ่งผืนหรือผ้าไตร ผ้าหนึ่งผืนก็ได้ และก็มีอาหารเล็กน้อย อาหารแห้ง อาหารสดก็ได้ทั้งนั้นนะ ต่อมาหลายปีเข้าทุกหน่วยที่มาขอ ขอเหมือนกันหมด มาขอแปลกอยู่คนเดียว ขอให้บวชเณร คนที่ขอบวชเณรนี่เป็นเทวดาสวรรค์ชั้น ดาวดึงส์ แกจะให้บวชเณร บอก "ฉันจะบวชพระให้เอาไหม?"

แกบอกว่า "ไม่เอา"

ถามว่า "ทำไม?"

แกบอกว่า "อานิสงส์บวชพระของผมมีแล้ว ผมขาดอานิสงส์บวชเณร"

ถามว่า "อยู่ที่ไหน?"

แกพาไปบ้านแก สวยแจ๋วเลย

ถามว่า "แกมีวิมานสวยขนาดนี้ จะขออะไรอีกบวชเณร?"

เขาก็ชี้ให้ดูวิมานข้างๆ วิมานข้างๆ วิมานสวยกว่าของแก "ของที่นั้นเขามีอานิสงส์บวชพระ บวชเณร สังฆทานเสร็จ ผมขาดอานิสงส์บวชเณรสู้เขาไม่ได้"

อ้อ..เห็นไหม เทวดายังเอาเลยนะ ไอ้ที่ขอน่ะไม่ใช่ขอแต่ผีที่ยากจนเสมอไป ไอ้ที่มีวิมานแพรวพราวยังเอาอีก ฉันก็เลยจัดการบวชเณรให้ คราวนี้เรื่องการขอ มีพระพุทธรูป มีผ้า มีอาหาร ต่อมาประมาณผ่านมา ๑๐ ปีกว่า มันขอเกินเรียกว่าหลายพันคน ขอเหมือนกันหมด ใครมาขอก็ขอเหมือนกัน ฉันก็ทำเรื่อยมา หนักเข้าตอนหนึ่งฉันไป จังหวัดอุทัยธานี กำลังจะไปฉันเพลเขา ผีมันมาขออีก ไม่ได้หลับนะ ไม่ต้องหลับ ฉันนั่งๆ ผียังมา

ถามว่า "เธอต้องการอะไร?"

เขาบอก ต้องการพระพุทธรูป ต้องการผ้า อาหารเล็กน้อย วันนั้นมันมีเวลามันว่างอยู่ เลยถามว่า "ไหนลองบอกอานิสงส์ซิ! ฉันเห็นว่าขอแบบนี้มาเกินสองสามพันคนแล้ว ฉันก็ทำให้มามาก ฉันก็ไม่ทราบถึงอานิสงส์?" ผีนั้นแกเลยบอกว่า

"การได้อาหารนิดหนึ่งเป็นเหตุให้ผมได้ร่างกายเป็นทิพย์ การได้ผ้าเป็นเหตุให้ผมได้เครื่องประดับเป็นทิพย์" ที่มีพระพุทธรูป เทวดากับพรหม นางฟ้าก็ตาม เขาถือว่า องค์ไหนมีแสงสว่างมาก องค์นั้นมีบุญมากที่สุด เขาถือว่ามีแสงสว่างมาก

แกเลยบอกว่า "การได้พระพุทธรูปไปมีอานิสงส์ทำให้ร่างกายแกมีแสงสว่างมาก" เห็นไหม ฉะนั้นเทวดาก็ดี พรหมก็ดี นางฟ้าก็ตาม เขาไม่ถือเครื่องแต่งตัว เขาถือแสงสว่างเป็นสำคัญ

การถวายสังฆทานนี่ถึงแม้จะมีของน้อย มีอานิสงส์มาก ก็ดูตัวอย่าง พระสารีบุตร ถวายสังฆทานให้แม่ของท่าน แม่คนละชาตินะ แม่ชาตินี้ของท่านก่อนที่ท่านจะนิพพาน ท่านแนะนำให้แม่ของท่านเป็นพระโสดาบัน แต่ถอยหลังไปอีกร้อยชาติมีแม่อีกคนหนึ่ง คนละชาติ อีกร้อยชาติที่ผ่านมาถือเป็นร้อยชาตินะ แม่ชาติโน้นเป็นเปรตอยู่ในแดนนรก

วันหนึ่ง พระสารีบุตร ท่านเจริญพระกรรมฐานแล้วท่านก็ไปเที่ยวแดนนรก ออกจากแดนนรกท่านเข้าสู่แดนเปรต เข้าใจว่าท่านรู้ไม่รู้ท่านไม่ไป ก็เดินผ่านคณะเปรตมา มาถึงเปรตผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่ ก็มีผ้าดึงไปดึงมาดึงผ้าไม่หยุด หยุดดึงไม่ได้ไฟไหม้ตัว แล้วท่านก็หยุดยืนข้างๆ หญิงคนนั้นก็มองหน้าท่าน พระอยู่ใกล้ไฟก็ไม่ไหม้ เมื่อท่านมองหน้า เธอมองหน้า พระสารีบุตร หญิงเปรตก็ถามว่า

"ท่าน! จำฉันได้ไหม?"

พระสารีบุตร ความจริงรู้ไม่ใช่ไม่รู้ แต่ลีลาของพระทุกองค์เหมือนกัน รู้แล้วต้องทำเป็นไม่รู้ ไอ้นี่มันเป็นปกติของพระ พระสารีบุตร ถามว่า "เธอกับฉันเคยรู้จักกันมาหรือ?"

เธอก็บอกว่า "เมื่อร้อยชาติ (หมายความเว้นร้อยชาติ) ชาติโน้นที่ผ่านมาฉันเคยเป็นแม่ท่าน ท่านเป็นคนมีเมตตา ใจบุญสุนทานชอบทำบุญชอบให้ทาน แต่ฉันเป็นแม่ เป็นคนที่มีใจร้าย มีความตระหนี่มาก ไม่ทำบุญไม่ให้ทาน เป็นคนโหดร้าย ท่านตายจากความเป็นคนท่านก็เกิดเป็นเทวดาบ้าง เป็นพรหมบ้าง ฉันต้องมาเป็นเปรตถึงชาตินี้ ตั้งแต่เวลานั้นถึงเวลานี้ฉันยังไม่พ้นจากความเป็นเปรต"

พระสารีบุตร เกิดมาร้อยชาติแล้วนะ

พระสารีบุตร ก็ถามว่า

"เธอต้องการให้ช่วยอะไรบ้าง?"

หญิงเปรตก็บอกว่า "ถ้าท่านจะช่วยฉัน ขอให้ท่านถวายสังฆทานกับพระสงฆ์ที่เป็นสาวกของพระสมณโคดม"

พระสารีบุตร ก็รับว่าจะทำ ท่านก็ขึ้นมาตอนเช้าท่านไปบิณฑบาตเสร็จ เวลานั้นท่านอยู่ป่า มีลูกศิษย์อยู่ประมาณ ๕๐๐ รูป ท่านฉันนอกวง คือท่านฉันองค์เดียว พระคณะของท่านฉันรวมกัน ก่อนที่พระจะฉันท่านก็นำข้าวหยิบมือเท่าที่บิณฑบาตมาได้เล็กน้อย แบ่งไปหยิบมือหนึ่งใส่ใบไม้แล้วก็ส่งไปให้พระ และก็เอาน้ำส่งให้พระ กับนิดหนึ่งใส่ใบไม้ส่งให้พระ กับผ้ากว้างคืบยาวคืบส่งให้พระ ผ้ากว้างคืบยาวคืบ ในพระพุทธศาสนาถือว่าเป็นจีวร เป็นผ้าที่มีความสำคัญ หลังจากนั้น ก็อุทิศส่วนกุศลให้แก่มารดาของท่านในร้อยชาติที่ผ่านมา ที่พบเมื่อตอนกลางคืน

พอตอนสายท่านก็ไปพบ พระโมคคัลลาน์ พระอานนท์ พระอนุรุทธ ท่านก็บอกว่า "เมื่อคืนนี้ผมไปพบมารดาของผมในร้อยชาติที่ผ่านมา กำลังเป็นเปรต วันนี้ผมถวายสังฆทานไปแล้ว (จะเห็นได้ว่า พระสารีบุตร ถวายสังฆทานไม่ได้ว่าอะไรนะ ก็เป็นอันว่ารู้กันว่าถวายทั้งคณะก็เป็นสังฆทาน) ผมถวายสังฆทานให้แล้ว ก็ต้องการให้มารดามีวิมานเป็นที่อยู่ ให้ชวนกัน ๔ องค์ สร้างศาลาคนละหลัง" ๔ องค์ก็ตัดสินใจร่วมกัน สร้างศาลาคนละหลัง ทำเป็นเพิงหมาแหงน เสา ๔ เสาไม้พาดเอาใบไม้วางข้างบน อุทิศให้เป็นของสงฆ์ แค่นั้นก็เป็น "วิหารทาน" และพอเวลากลางคืน เวลาที่พระเจริญกรรมฐาน พระโมคคัลลาน์ กำลังเจริญกรรมฐานอยู่ ตามธรรมดา พระโมคคัลลาน์ นี่ต้องไปสวรรค์ไปนรกทุกคืน คืนนั้นกำลังรวบรวมกำลังใจให้จิตเป็นสุขก่อน ไม่ใช่เป็นสุขเต็มที่แล้วค่อยไป ทีนี้เวลารวบรวมกำลังใจไม่ทันจะเคลื่อนจากที่ ปรากฏมีนางฟ้าคนหนึ่ง มีภาพนางฟ้าปรากฏขึ้นสวยงามมาก มีเครื่องประดับประดาสวยมาก แสงสว่างทั่วจักรวาล แถมมีวิมานตามมาด้วย มีสระโบกขรณีตามมาด้วย พระโมคคัลลาน์ท่านรู้จักเทวดา นางฟ้าทั้งหมด เพราะท่านไปทุกคืนเกิดใหม่จุติใหม่ท่านรู้หมด

ท่านเห็นท่านก็แปลกใจ "เอ๊ะ! นางฟ้าองค์นี้มาจากไหน ทุกวันเราไปไม่เห็นพบ"

จึงถามว่า "ภคนิ ดูก่อนน้องหญิง เธอเป็นนางฟ้าตั้งแต่เมื่อไร?"

นางฟ้าองค์นั้นก็ตอบว่า "ฉันคือมารดา พระสารีบุตร เมื่อร้อยชาติที่ผ่านมา"

พระโมคคัลลาน์ ก็ถามว่า "ที่เธอเป็นนางฟ้าได้ก็ดี มีเครื่องประดับประดาสวยสดงดงามก็ดี มีวิมานทองคำสวยก็ดี มีสระโบกขรณีก็ดี มันได้บุญมาจากไหน?"

เธอก็บอกให้ฟังบอกว่า "เมื่อตอนเช้า พระสารีบุตร ได้ถวายสังฆทานกับพระ มีข้าวหยิบมือหนึ่ง มีอาหารหน่อยหนึ่ง ใส่ใบไม้ถวายพระเป็นสังฆทาน เป็นเหตุให้ฉันได้ร่างกายอันเป็นทิพย์

และประการที่ ๒ พระสารีบุตร ได้ถวายผ้ากว้างหนึ่งคืบยาวหนึ่งคืบแก่พระ เป็นเหตุให้ฉันได้เครื่องประดับอันเป็นทิพย์ พระสารีบุตร เอาน้ำใส่ฝาบาตรหนึ่งฝาบาตรถวายพระเป็นสังฆทาน เป็นเหตุให้ฉันได้สระโบกขรณีอันเป็นทิพย์ แล้วที่ได้วิมานสวยสดงดงามเพราะพระคุณเจ้าทั้ง ๔ สร้างศาลาเพิงหมาแหงนนะให้ถวายแก่สงฆ์ เป็นเหตุให้ฉันได้วิมาน"

นี่เห็นไหม รวมความว่า การถวายสังฆทานแม้จะเป็นของเล็กน้อย แต่อานิสงส์มากเหลือเกิน แต่ถ้ามีพระพุทธรูปด้วย แสดงว่าจะมีร่างกายสว่างมาก ผีบอก แต่เรื่องผีบอกนี่ตรงมากกว่าคนเดา เพราะผีได้รับอานิสงส์อย่าง ถวายสังฆทาน ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า

"ถวายทานแก่พระอรหันต์เอง ๑๐๐ ครั้ง ก็มีผลไม่เท่ากับถวายทานกับพระปัจเจกพุทธเจ้า ๑ ครั้ง ถวายทานกับพระปัจเจกพุทธเจ้า ๑๐๐ ครั้ง ก็มีผลไม่เท่ากับถวายทานกับสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๑ ครั้ง ถวายทานแด่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๑๐๐ ครั้ง ก็มีผลไม่เท่ากับถวายสังฆทาน ๑ ครั้ง อานิสงส์มาก" ก็เป็นอันว่า วัตถุทานจริงๆ ที่มีอานิสงส์มากคือ ถวายสังฆทาน แต่มีทานอีกอย่างหนึ่งคือ วัตถุทาน ท่านบอกว่า "ถวายสังฆทาน ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายวิหารทาน ๑ ครั้ง" ก็รวมความว่า วัตถุทานอันดับสองคือ สังฆทาน วิหารทาน เป็นอันดับหนึ่ง

==

เรื่องสามีไม่พอใจเมียทำบุญ

หลวงพ่อพระราชพรหมยานตอบปัญหาธรรม

ผู้ถาม :- "สามีภรรยาคู่หนึ่ง....."

หลวงพ่อ :- "สามี แปลว่าอะไร...?"

ผู้ถาม :- "แปลง่ายๆ ว่าผัวก็แล้วกัน"

หลวงพ่อ :- "สามีแปลว่าผัวไม่ถูก แปลว่าเจ้าของ ถ้าผัว ศัพท์บาลีเขาว่า "ปติ" เอ้า...ว่าต่อไป"

ผู้ถาม :- "เมียก็ทำบุญใส่บาตร สามีก็บอกกับลูกว่า "แม่เอ็งจะบ้าแล้ว" เมียได้ยินไม่สบอารมณ์ แต่ว่าทำเรื่อยๆ ไป จนกระทั่งได้ข่าวคราวหลวงพ่อว่ามาสายลม ถ้าบอกสามีตรงๆ ก็บอกไม่ได้ สามีจะต้องโกรธและจะต้องด่า จะต้องโกหกว่าไปธุระ แล้วก็เอาเสื้อผ้าดีๆ ไว้ข้างล่าง ไอ้สิ่งไม่ดีไว้ข้างบน แล้วก็มาทำบุญกับหลวงพ่อ อย่างนี้จะได้บุญไหมค่ะ...?"

หลวงพ่อ :- "ก็ได้มาก..เพราะเขาต่อสู้อุปสรรคอย่างหนัก กำลังใจสูงมาก ถ้ากำลังใจไม่หนักแน่นจริงๆ มาไม่ได้ อย่างนี้ ถือว่าเป็น "วิริยะบารมี" ไงล่ะ"

ผู้ถาม :- "แล้วหลวงพ่อพอจะรู้ไหมคะว่า...คนนั้นคือใคร?"

หลวงพ่อ :- "(หัวเราะ) ถามเสียแทบตายไอ้ขี้หมา...นึกว่าพระแก่ไม่รู้ อันนี้มันเข้าในอิทธิบาท ข้อที่ ๒ คือ วิริยะ พระพุทธเจ้าบอกว่า "ถ้าอิทธิบาท ๔ มีครบถ้วนแก่บุคคลใด ปรารถนานิพพานก็ได้

ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าก็ได้ เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้าก็ได้ ปรารถนาเป็นอัครสาวกก็ได้ หรือปรารถนาเป็นมหาเศรษฐีก็ได้

อิทธิบาท ๔ คือ

๑. ฉันทะ มีความพอใจ นี่เขามีความพอใจในการทำบุญ

๒. วิริยะ การทำบุญหรือทำงานทุกอย่างต้องมีอุปสรรค์ ต้องมีความเพียรต่อสู้ นี่เขาเก่งนะ

๓. จิตตะ เอาใจจดจ่อในการทำบุญทำกุศล ตั้งใจแท้

๔. วิมังสา ต้องมีปัญญา จึงมีวิริยะ จึงมีความพอใจ การหลีกเลี่ยงออกมาแบบนั้น เพื่อไม่ให้กลุ้ม บอกไปว่าธุระ คำว่าธุระ มันไม่มีการจำกัด ของที่แต่งตัวดีหน่อยก็ซ่อนไว้ ถ้าคนไม่มีปัญญาทำไม่ได้ และไม่มีความเพียรจริงๆ ทำไม่ได้ ไอ้นี่อานิสงส์สูงมาก กำลังใจสูงมากนะ”

"เพี้ยงดี เพี้ยงดี"

....หลวงพ่อเดิมท่านกำลังเป่าหัวศิษย์ว่า "เพี้ยงดี เพี้ยงดี" ไม่เห็นท่านท่องคาถาสักบท อาตมาก็คิดว่า เอาละเป็นไงเป็นกัน ให้เราท่องคาถาเสียยืดยาว แต่พอถึงคราวท่านเองกลับไม่ท่อง ใช้ปากเป่าเพี้ยง ๆ เท่านั้นเอง ก็เลยต้องถามท่านว่า... "หลวงพ่อให้คาถากระผมไปท่องมากมาย ผมก็ท่องกะว่าจะดีให้ได้ แต่พอเห็นหลวงพ่อเป่า เพี้ยงดี เพี้ยงดีให้กับคนอื่นไม่เห็นหลวงพ่อ ท่องคาถาอะไรเลย แค่จับหัวแล้วก็เป่าเพี้ยงดี เพี้ยงดี อย่างนี้ผมไม่ท่องเสียเวลาเปล่าหรือครับ"...

...หลวงพ่อเดิมท่านมีเมตตา สั่งสอนให้อาตมาหูตาสว่างกันตอนนั้นเอง ท่านบอกว่า "คาถาน่ะไม่ขลังหรอก เขาเอาไว้ท่อง เอาไว้เป็นองค์ภาวนาเพื่อให้จิตเป็นหนึ่งเดียว จิตเป็นสมาธิต่างหาก เหมือนเราจะเดินข้ามแม่น้ำที่ไหลเชี่ยวเปรียบเหมือนกำลังจิตที่ไม่เป็นระเบียบ ไม่เป็นอำนาจอันมหาศาล ต้องอาศัยการภาวนาคาถา เพื่อให้จิตเป็นหนึ่ง ใช้คาถานั่นแหละเป็นองค์ภาวนาต่างสะพานข้ามฟากไป แต่พอจิตข้ามฟากไปถึงจุดมุ่งหมายปลายทาง คือ เป็นหนึ่งเดียวเป็นพลังอันมหาศาลแล้ว ก็รื้อสะพานคือคาถาที่ภาวนาทิ้งไปเลย จิตที่เป็นหนึ่งเป็นพลังมหาศาลแล้ว เขาเรียกว่า จิตตานุภาพ ฉันจึงไม่ต้องท่องคาถาแต่ใช้เจริญจิตให้เป็นหนึ่ง แล้วเป่าลมปราณ อธิษฐานให้สมหวังว่า เพี้ยงดี ๆ เขาใจหรือยังล่ะ ไปท่องต่อไป ท่องให้จิตมันข้ามฟากให้ได้"

...จากนั้นท่านอธิบายต่อว่า "ตอนแรกก็ยังยกระดับจิตขั้นประถมก่อน แล้วภาวนาขึ้นถึงมัธยม แล้วก็เจริญให้เป็นเอกัคตาเป็นการเจริญภาวนา เจริญจิตให้เป็นเอกัคตา เมื่อเจริญบริสุทธิ์ปราศจากกิเลสทั้งหยาบและละเอียดแล้ว จะต้องการอะไรก็ได้ทุกประการ คิดเป็นเงิน คิดเป็นทอง แต่หลวงพ่อคิดแต่เมตตาให้เขา ขอให้เขาพ้นเคราะห์ ขอให้รวย ขอให้ดี ขอให้เขามีปัญญา แล้วก็เป่าเขาไป ดังนั้นคุณจงท่องต่อไปเถอะ ทำจิตให้เป็นเอกัคตาให้ได้ แล้วก็จะรู้เองว่า เพี้ยงดีของหลวงพ่อเป็นอย่างไร"...

(หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม)

ภาวนาคาถาชินบัญชรจนได้อภิญญา
(พระครูวิลาศกาญจนธรรม)

ถาม: ได้สมาธิอยู่ค่ะ เวลาสวดมนต์เราน้อมจิตสวด...ถูกไหมคะ ? มีบทพาหุงฯ มงคลจักรวาฬน้อย ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก แต่จะดูหนังสือด้วย จะสวดยาวโดยไม่ดูหนังสือไม่ได้ บทที่จำได้มีแค่ชินบัญชร

ตอบ : จ้ะ...เอาให้ได้ก็แล้วกัน ครูของอาตมาภาวนาคาถาชินบัญชรวันละ ๕๐๐ จบ ท่านเป็นครูสอนอาวุธศึกษาให้กับอาตมาสมัยเป็นฆราวาส มีอยู่ช่วงหนึ่งท่านหมดลมไปแล้วและไปเจอพระ คือ

หลวงพ่อโต วัดระฆัง

หลวงพ่อโตท่านถามว่า "ต้องการให้ช่วยอะไร"

ครูก็เลยบอกว่า "เขียนนิยายเรื่องยาวยังไม่จบ (ท่านเขียนเรื่องเพชรพระอุมา) ถ้าหากว่าหลวงปู่ช่วยให้มีชีวิตอยู่จนเขียนนิยายจบได้ ตั้งแต่ฟื้นขึ้นไป จะภาวนาคาถาชินบัญชรถวายวันละ ๕๐๐ จบ"

แล้วครูก็ฟื้นกลับมาจริง ๆ ตั้งแต่นั้นมาท่านก็ภาวนาคาถาชินบัญชรทุกวัน ๆ ละ ๕๐๐ จบ จะไปทำงานทำอะไร สติจะอยู่กับการภาวนาตลอด เวลาท่านขับรถไปทำงาน ไปสำนักพิมพ์ หรือไม่ก็ออกไปทดสอบอาวุธตามสนามอาวุธต่าง ๆ หรือหน่วยทหาร ไปถึงตรงไหนภาวนาได้กี่จบท่านจะรู้ตลอด ท่านมีสมาธิขนาดนั้น คราวนี้ผลไปเกิดตรงที่ว่า พอสมาธิขนาดนั้นก็เกิดอภิญญาขึ้นมาเอง เพราะว่าตอนเด็กท่านมีพื้นฐานเรื่องคาถาจากปู่ จากพ่อแล้วก็ครูพรานสอนมาอยู่แล้ว ก็พลอยทำให้ได้ผลมากขึ้น

ครั้งหนึ่งฝรั่งเขาเอากระจกกันกระสุนมาให้ลอง จะเป็นแบบติดรถยนต์สำหรับผู้นำประเทศ เขายิงด้วยเอ็ม. ๑๖ จ่อยิงแล้วไม่เข้า ครูเขาบอกว่า ใครเขาทดสอบแบบนั้น ยิงแบบนี้ไม่เข้าแน่นอนเพราะไปจ่อยิง ปืนจะมีขีปนวิถี คือระดับความเร็วของกระสุน หากทรงตัวได้ระดับ ถึงจะแสดงอานุภาพออกมาเต็มที่

ครูเขาถอยออกมาประมาณ ๑๐ เมตร ยิงทะลุฉลุยไปเลย ฝรั่ง (บริษัทการ์เดียน) เขาไม่ยอมกลับไปผลิตมาใหม่หนา ๒ นิ้ว คราวนี้ใช้ปืนอะไรก็ยิงไม่ทะลุ กระทั่งปืนไรเฟิลยิงช้าง ขนาด .๔๕๘ แม็กนั่ม ก็ยิงไม่ทะลุ ยิงไปก็แค่ร้าวเป็นรอยแบบใยแมงมุมเท่านั้น เขาลองยิงจนกระทั่งมั่นใจว่าปืนสั้นปืนยาวกี่ชนิดยิงไม่ทะลุแน่ครูเขาว่าขอลองอีกที แล้วก็หยิบกระสุนขึ้นมาหนึ่งนัด เป็นกระสุนเล็ก ๆ ขนาด .๓๐๘ วินเชสเตอร์แม็กนั่มแค่นั้น เป่าพ่วง..! แล้วยิงทะลุฉลุยเลย ฝรั่งยืนงง..! ครูเขาบอกว่าไม่ต้องกลัวเรื่องแบบนี้ในประเทศไทยมีคนทำได้ไม่มากนัก..!

เมื่อท่านยอมทุ่มเทภาวนาคาถาชินบัญชรวันละ ๕๐๐ จบทุกวัน จึงเกิดฤทธิ์เกิดอภิญญาขึ้นมาเอง ฉะนั้น..เรื่องของคนที่เคยทำ มีของเก่าเอาไว้ ถึงวาระ ถึงเวลา สมาธิถึงเมื่อไร ก็ขนของเก่ากลับมาใช้ได้หมดเลย

สนทนากับพระอาจารย์เล็ก สุธมฺมปญฺโญ

==

พระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

36 แผนที่ชีวิตพ่อ

1. ขอบคุณข้าวทุกเม็ด น้ำทุกหยด อาหารทุกจานอย่างจริงใจ
2. อย่าสวดมนต์เพื่อขอสิ่งใด นอกจาก ปัญญา และความกล้าหาญ
3. เพื่อนใหม่ คือของขวัญที่ให้กับตัวเอง ส่วนเพื่อนเก่า หรือ มิตร คืออัญมณีที่นับ วันจะเพิ่มคุณค่า

4. อ่านหนังสือธรรมะปีละเล่ม
5. ปฏิบัติต่อคนอื่น เช่นเดียวกับที่ต้องการให้ผู้อื่นปฏิบัติต่อเรา
6. พูดคำว่า ขอบคุณ ให้มากๆ
7. รักษา ความลับ ให้เป็น
8. ประเมินคุณค่าของการให้ อภัย ให้สูง
9. ฟังให้มาก แล้วจะได้คู่สนทนาที่ดี
10. ยอมรับความผิดพลาดของตัวเอง หากมีใครตำหนิ และรู้แก่ใจว่า เป็นจริง
11.หากล้มลง จงอย่ากลัวกับการลุกขึ้นใหม่
12. เมื่อเผชิญหน้ากับงานหนัก คิดเสมอว่า เป็นไปไม่ได้ที่จะล้มเหลว
13. อย่าถกเถียงธุรกิจภายในลิฟต์
14. ใช้บัตรเครดิตเพื่อความสะดวก อย่าใช้เพื่อก่อหนี้สิน
15. อย่าหยิ่งหากจะกล่าวว่า ขอโทษ
16. อย่าอายหากจะบอกใครว่า ไม่รู้
17 ระยะทางนับพันกิโลเมตร แน่นอนมันไม่ราบรื่นตลอดทาง
18. เมื่อไม่มีใครเกิดมาแล้ววิ่งได้ จึงควรทำสิ่งต่างๆอย่างค่อยเป็นค่อยไป
19 การประหยัดเป็นบ่อเกิดแห่งความร่ำรวย เป็นต้นทางแห่งความไม่ประมาท
20. คนไม่รักเงิน คือคนไม่รักชีวิต ไม่รักอนาคต
21. ยามทะเลาะกัน ผู้ที่เงียบก่อน คือผู้ที่มีการอบรมสั่งสอนที่ดี
22. ชีวิตนี้ฉันไม่เคยได้ทำงานเลยสักวัน ทุกวันเป็นวันสนุกหมด
23. จงใช้จุดแข็ง อย่าเอาชนะจุดอ่อน
24. เป็นหน้าที่ของเราที่จะพูดให้คนอื่นเข้าใจ ไม่ใช่หน้าที่ของคนอื่นที่จะทำความเข้าใจสิ่งที่เราพูด
25. เหรียญเดียวมีสองหน้า ความสำเร็จกับล้มเหลว
26. อย่าตามใจตัวเอง เรื่องยุ่งๆเกิดขึ้นล้วนตามใจตัวเองทั้งสิ้น
27. ฟันร่วงเพราะมันแข็ง ส่วนลิ้นยังอยู่เพราะมันอ่อน
28. อย่าดึงต้นกล้าให้โตไวๆ (อย่าใจร้อน)
29. ระลึกถึงความตายวันละ 3 ครั้ง ชีวิตจะมีสุข มีอภัย มีให้
30. ถ้าติดกระดุมเม็ดแรกผิด กระดุมเม็ดต่อๆไปก็ผิดหมด
31. ทุกชิ้นงานจะต้องกำหนดวันเวลาแล้วเสร็จ
32. จงเป็นน้ำครึ่งแก้วตลอดชีวิต เพื่อเรียนรู้เพิ่มเติมได้ตลอด
33. ดาวและเดือนที่อยู่สูง อยากได้ต้องปีน บันไดสูง
34. มนุษย์ทุกคนมีชิ้นงานมากมายในชีวิต จงทำชิ้นงานที่สำคัญที่สุดก่อนเสมอ
35. หนังสือเป็นศูนย์รวมปัญญาของโลก จงอ่านหนังสือเดือนละเล่ม
36. ระเบียบวินัย คือคุณสมบัติ ที่สำคัญในการดำเนินชีวิต

"หมาเกิดเป็นเทวดา"

หลวงพ่อฤๅษีลิงดำท่านเล่าว่า เมื่อมาอยู่วัดท่าซุงใหม่ ๆ ไม่มีหมาสักตัว พักเดียวเท่านั้น มาซะ ๒๐ กว่าตัว ท่านบอกว่า "ดูลักษณะแล้วเป็นหมาดีทั้งนั้น..." วิธีดูลักษณะหมาดูอย่างนี้...

"ให้ดูตรงตุ่มใต้คาง จะมีขนแข็ง ๆ ขึ้นอยู่ที่ตุ่มนั้น ถ้าขน ๒ – ๓ เส้น ส่วนใหญ่เป็นหมาที่เกิดจากเทวดาหรือพรหม ถ้าขนเส้นเดียวเป็นราชาหมา ไปไหนหมาอื่นจะกลัวเกรง ส่วนใหญ่มาสูง ถ้าเจ้าของมาต่ำกว่าเขาจะไม่อยู่ด้วย จะหนีไปหาผู้ที่มาเสมอกัน หรือผู้ที่มาสูงกว่า ถ้าขน ๔ เส้นขึ้นไปจะเป็นหมาดื้อ เลี้ยงยาก พูดกันไม่รู้เรื่อง..."

อาตมาเองเข้ากรุงเทพฯ ใหม่ ๆ ไม่มีหมาสักตัว อยู่ไปจนก่อนบวชมีซะ ๑๑ ตัว หมาคนอื่นหนีมาอยู่ด้วยทั้งนั้น เจ้าของมาลากตัวกลับไปก็ไปพักเดียว เดี๋ยวหนีมาอีกแล้ว มาบวชอยู่วัดท่าซุงก็เหมือนกัน หมาคนอื่นเขาเลี้ยงแท้ ๆ อาตมาไม่ได้เลี้ยงมันสักนิด มาอยู่ด้วยซะ ๘ ตัว ถึงเวลากลับไปกินที่เจ้าของเดิม อิ่มแล้วมาออกันเต็มหน้ากุฏิเลย...

หมาของวัดท่าซุงส่วนใหญ่ประเภทขน ๒ – ๓ เส้นทั้งนั้น เคยเจอขนเส้นเดียวแค่ ๒ ตัว คือ "เจ้ามะดัน" เจ้านี่อายุไม่เต็มสองเดือนก็ป่วยตาย มันแน่ขนาดกัดตัวโตกว่าเพื่อแย่งอาหาร...อีกรายก็ "เจ้าตี๋น้อย" รายนี้ตามออกบิณฑบาตทีไร ทำเอาหมาเจ้าถิ่นเสียฟอร์มทุกที วิ่งมาจะรุมฟัด กลายเป็นโดนเจ้าตี๋น้อยไล่กระเจิงทุกทีไป...

หมาที่วัดท่าซุงมีอยู่มาก แต่ประเภทเด่น ๆ ควรแก่การจดจำมีไม่กี่ราย รายแรกก็ "เจ้าใหม่" เจ้านี่แสบมาก ทำสถิติกัดคนมานับไม่ถ้วน กระทั่งพระก็ไม่ละเว้น กัดจนหลวงพี่วิรัช (พระครูปลัดวิรัช โอภาโส) กลัวมันยิ่งกว่าเสือ ขนาดถือไม้มาเตรียมป้องกันตัวเต็มที่ เจ้าใหม่คำรามแฮ่เดียว มืออ่อนตีนอ่อนร่วงไปให้มันกัดแต่โดยดี...! อาตมาเองเป็นคนเดียวที่กล้าจับมันทายาแก้ขี้เรื้อน ขนาดนั้นก็ตาม พอมันไม่พอใจขึ้นมา มันฟัดจนอาตมามือแปไปเกือบสี่เดือน ซึ่งก็พอกันกับเวลามันไล่กัดคนอื่น ก็จะถูกอาตมายิงกบาลด้วยหนังสติ๊กเป็นประจำ กลายเป็นคู่กัดไปโดยปริยาย

วันหนึ่ง...เจ้าตัวแสบหายสาบสูญไป ปกติมันต้องวิ่งนำหน้ารถหลวงพ่อทุกวัน ถ้าใครขวางหรือเข้าใกล้หลวงพ่อตอนนั้นกระจุยแน่ มันหายไปสองวัน พวกเราตามหากันให้ควั่ก หาเท่าไรก็ไม่เจอ คืนนั้นเอง...มันก็ไปหาอาตมาถึงบนกุฏิ...

มันตายแล้วไปเกิดเป็นเทวดา กลัวอาตมาจะจำมันไม่ได้ มาหาทั้งทีแบกเอาหน้าหมามาอย่างเดิม บอกว่า "ผมตายแล้วครับ..." พลางทำภาพให้ดู เสือกทะลึ่งไปดึงผักตบชวาเล่น พลัดตกน้ำจมตายขึ้นอืด กลิ่นเหม็นหึ่งไปทั่วห้องเลย... เล่นสีกลิ่นรสพร้อมแบบนี้ไม่ค่อยโสภาว่ะ มีอะไรก็ว่ามา...ไอ้ท่านใหม่ขอส่วนกุศลนะซิ...เจริญนะเอ็งนะ...ขอใครไม่ขอ มาขอคู่กัดเลย อุทิศให้ไปแล้วพร้อมสัญญาว่า จะถวายสังฆทานให้ด้วย รุ่งขึ้นก็แจ้งเรื่องกับเพื่อนพระและตำรวจ...

ตำรวจวัดไม่มีปัญหา เขาเชื่อง่าย ๆ แต่พระซิ จ้องจับผิดกันจัง ไปรายงานหลวงพ่อเพื่อขอคำยืนยัน หลวงพ่อบอกว่า "ท่านใหม่เขาไปเป็นเทวดาจริง ๆ ตอนนี้อยู่ชั้นดาวดึงส์ ปกติเขาต้องอยู่ดุสิตเพราะเป็นพระโพธิสัตว์ ถามเขาดูแล้วว่าทำไมไม่ไปอยู่ดุสิต เขาตอบว่า ไม่อยากถูกนิมนต์มาเทศน์ที่เทวสภาตอนวันพระ เลยหลบมาแค่ดาวดึงส์..."

อีกรายก็ "เจ้าทหาร" รายนี้ตามไปทำวัตรนั่งกรรมฐานทุกวัน พอรถออกจากหน้าโบสถ์ไปวิหาร ๑๐๐ เมตร เจ้าทหารต้องปร๋ออยู่บนรถก่อนแล้ว เวลาพระนั่งลงตามลำดับเพื่อทำวัตร ตรงไหนว่างเจ้าทหารจะไปเกาขี้เรื้อนประจานพระรูปนั้น ว่าเอาเข้าจริงแล้ว ขี้เกียจกว่าหมาอย่างมันซะอีก...!

พระขึ้นโยโส ภควา...เจ้าทหารหมอบลงปั๊บ จิตทรงฌานนิ่งเลยนะ...พอจบทำวัตรกราบพระ เจ้าทหารจะคลายจิตออกมา สะบัดเนื้อสะบัดตัว วิ่งไปหาที่เตรียมทำกรรมฐานต่อ พอเริ่มสมาทานมันก็เข้าฌานปั๊บเลย อุทิศส่วนกุศลเสร็จก็สะบัดตัวพรืด วิ่งไปขึ้นรถเตรียมกลับ มันแน่ขนาดทรงฌานตั้งเวลาได้เป๊ะเชียวล่ะ...! พอเจ้าทหารตาย หลวงพ่อบอกว่า "ไปเป็นพรหม เนื่องจากอานิสงส์ทรงฌาน...!" เป็นอย่างไร...? อาตมานี้อายหมาแทบแย่...!

๕ ตุลาคม ๒๕๓๕
หลวงพ่อเล็ก สุธมฺมปญฺโญ

==

"หลวงพ่อเทศน์ เรื่อง วัวเขาอ่อน"

ขอเล่าเรื่องท่านให้จบไปเลย เวลากาลผ่านไปกลาง พ.ศ. ๒๔๘๑ ตอนเย็นวันหนึ่งเวลาประมาณ ๑๕ น. หลวงพ่อปานกำลังรับแขกอยู่

มีชายคนหนึ่งไปหาหลวงพ่อ ขึ้นจากเรือเดินประจำทาง กรุงเทพฯ – ผักไห่ เมื่อขึ้นไปหาท่านก็ถามว่า จำผมได้ไหมครับ หลวงพ่อปานก็เอามือป้องหน้าตามแบบฉบับของคนแก่ที่ตาไม่ใคร่ดีอย่างฉันอย่างนี้แหละ แต่ทว่าท่านไม่ดีแต่ตา ฉันไม่ดีมากกว่าท่านหน่อยที่ตาก็ไม่ดีแถมหัวล้านเสียด้วย หัวที่ล้านมันเป็นอนัตตามีประโยชน์ เอาอีกแล้วเกิดมาอวดคุณภาพหัวล้านเสียอีกแล้ว ขอผ่านไป ฉันมันจัญไรเสียจริง ๆ ทีคนอื่นเขาหัวล้านเขาถนอมศักดิ์ศรีไม่ยอมให้ใครมาเลียบเคียง มันอดโชว์หัวล้านไม่ได้ รู้สึกว่ามันโก้ๆ ชอบกล

เล่าเรื่องของท่านต่อไป เมื่อหลวงพ่อปานจ้อง ท่านก็บอกว่าผมคือพระที่ถ้ำที่ท่านไปพักแล้วแกงบอนให้ฉันอย่างไรเล่า เมื่อท่านกล่าวประวัติ หลวงพ่อก็นึกออก ถามว่านี่ทำไมนุ่งกางเกงเสียเล่าพ่อคุณ

ท่านบอกว่าถูกวัวเขาอ่อนมันขวิดเอา หลวงพ่อปานหัวเราะชอบใจ ถามว่าไปทำอย่างไรจึงเสียท่ามันเล่า ท่านบอกว่า เมื่อท่านจากไปแล้วมีคนเดินป่าไปพบท่านเข้า เขาคงคิดว่าท่านเป็นผู้ประเสริฐขนาดไต้๋อ๋องหรือไท้แป๊ะกิมแชกระมัง ที่ว่ามานี้ไม่รู้เรื่องเลยว่าไต้๋อ๋องหรือไท้แป๊ะกิมแชเขามีความหมายว่าอะไร

เมื่อมีคนไปพบและเข้าใจว่าท่านวิเศษ ความจริงก็น่าจะเห็นว่าท่านวิเศษ เอาอะไรท่านก็ใช้อภิญญาช่วย ผัวหาย เมียหาย เป็นโรคภัยไข้เจ็บ ช่วยได้ ที่จะต้องตายก็บอกก่อนว่าจะต้องตาย ค้าขายไม่

ดีก็ช่วยได้ หนักเข้าพวกชาวนครก็เข้าไป คราวนี้แต่ละวันมีคนไม่ขาด ข้างถ้ำกลายเป็นที่พักคนด้วย สมัยนั้นต้องใช้เดินหรือเกวียน เมื่อมีคนมามากเข้าก็มีงานสังสรรค์มาก

ในที่สุดอารมณ์ฌานก็ทรุด คือ ใกล้จะพัง และก็พอดีพบสาวคู่ปรับอายุ ๑๘ ผิวขาวอวบอัด เชื้อเจ๊กผสมจีนมีไทยปน ไปมาหาสู่จากกรุงเทพ ฯ ไม่หยุด เมื่อไปก็ค้างหลาย ๆ คืน ในที่สุดก็คงจะไปวอบ ๆ แวม ๆ เข้ากระมัง

ท่านก็เลยแสดงปาฏิหาริย์ขอแต่งงานด้วย คุณหนูไม่ยอมปฏิเสธหรืออิดเอื้อนเลย ท่านบอกว่าไม่มีผ้านุ่งห่ม คุณหนูบอกว่าเตรียมมาให้พร้อมแล้ว เมื่ออุปกรณ์ครบ มีงานทำ ไม่ใช่งานรับจ้างหรืองานราชการ มีงาน มีเมีย เมื่อครบก็ลาสิกขาตามระเบียบ ไม่ใช่แต่งงานก่อนสึก เมื่อสึกแล้วเธอก็พาไปอยู่กรุงเทพ ฯ เมื่ออยู่กับเมียรักที่มีวัยต่างกันประมาณ ๒๐ ปี ด้วยเจ้าสาวอายุ ๑๘ ปี ตัวท่านเองประมาณ ๔๐ ปี อาจมีเศษนิดหน่อยโดยประมาณ

เมื่อครบ ๖ เดือน ท่านบอกว่ารู้สึกเบื่อรสสัมผัส พยายามจัดหาเงินด้วยอำนาจฌานที่พอจะรวบรวมได้ คือ ทำให้คนเห็นเป็นอัศจรรย์ เขาก็ให้ค่าน้ำมนต์ ค่าพยากรณ์ เมื่อรวบรวมเงินได้ประมาณหมื่นบาทเศษก็มอบให้เจ้าสาวหมื่นบาท เหลือนอกนั้นขอเอามาทำทุนบวช เจ้าสาวก็อนุญาต

ท่านเล่าให้ฟังแล้วก็ขอให้หลวงพ่อปานเป็นเจ้าภาพบวชให้ หลวงพ่อปานท่านก็ไม่ขัดข้อง จัดการบวชวันรุ่งขึ้นเลย มีท่านพระครูรัตนาภิรมย์ วัดบ้านแพน เป็นพระอุปัชฌาย์ ท่านบวชแล้วได้ ๗ วัน ก็ไม่ฉันข้าวตามเดิม หลวงพ่อปานบอกว่าเขารวบรวมกำลังฌานของเขาเข้าระดับเดิมได้ตามปกติ เมื่อออกพรรษาแล้วท่านก็อำลา

ท่านบอกว่าคราวนี้ที่ไหนมีคน ที่นั่นไม่ยอมอยู่ จะเอาดีให้ได้ อ้ายเนื้อสดที่เขาสนใจกันว่าดีไม่เห็นมันดีตามเขาว่าเลย เรื่องของท่านก็จบเท่านี้

ลูกหลานคงสงสัยว่า ทำไมท่านที่ทรงอภิญญาขนาดนั้นยังมีอารมณ์แพ้แก่กามคุณ ขอตอบง่าย ๆ ว่า ก็อภิญญาโลกีย์ยังไม่พ้นวิสัยกามคุณจะบังคับบัญชา เผลอเมื่อไรเป็นจอดอย่างท่านองค์ที่กล่าวมา

ฉะนั้น เมื่อได้ฌานแล้วท่านที่ไม่ประมาทจึงพยายามเร่งรัดตนเองให้ตัดสังโยชน์ให้ถึง ๕ ให้ได้ ถ้าตัดสังโยชน์ได้ยังไม่ถึง ๕ ข้อ จะทรงอภิญญาขนาดไหน แก่ขนาดไหน ก็ยังมีอารมณ์หอมหวาน ถ้าตัดสังโยชน์ได้ ๕ ข้อแล้วไว้ใจได้ ไปวางไว้ในฝูงกินรียังไม่มีความรู้สึกอะไรเลย การถูกต้องสัมผัสไม่มีอะไรทำให้มีความรู้สึกทางเพศ จับคนก็มีความรู้สึกไม่ต่างอะไรกับจับซากศพ สังโยชน์ ๕ ข้อมีดังนี้ จะบอกไว้จะได้ไม่สงสัย

๑. สักกายทิฏฐิ เห็นว่าขันธ์ ๕ (ร่างกาย) เป็นเรา เป็นของเรา เรามีในร่างกาย

๒. วิจิกิจฉา สงสัยในคำสอนของพระพุทธเจ้าว่าจะมีจริงหรือ

๓. สีลัพพตปรามาส ไม่รักษาศีลจริงจัง สักแต่ว่าสมาทานส่งเดชตามเขาไปอย่างนั้นเอง เป็นพระเป็นเณรก็สักแต่ว่าเป็น ไม่มีศีลดีตามที่ควร เรียกว่า ลูบคลำศีล

๓ ข้อนี้ ถ้าใครแก้ความรู้สึกให้มีลักษณะตรงข้าม คือ เห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาที่มีในร่างกาย ไม่เมากาย ไม่สงสัยในคำสอนของพระพุทธเจ้า เห็นจริงด้วยปัญญาที่มองเห็น รักษาศีลบริสุทธิ์ไม่บกพร่อง ท่านเรียกว่า พระโสดาบันหรือพระสกิทาคามี เป็นพระอริยเจ้า ๓ ข้อนี้ พระที่บวชจริง ไม่บวช

เล่นและหลอกชาวบ้านทำได้ไม่ยาก อีก ๒ ข้อมีดังนี้

๔. กามราคะ เมาในรูปสวย เสียงเพราะ กลิ่นหอม รสอร่อย สัมผัสซาบซ่าน

๕. มีอารมณ์โกรธและผูกโกรธไว้ คือ จองล้างจองผลาญเรื่อยไป

ถ้าแก้อารมณ์ให้เห็นด้วยปัญญาว่า รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ไม่น่ารักเพราะมีอสุภสัญญา มีเมตตาแทนความโกรธ เท่านี้อารมณ์เลวก็หายไป หมดรัก หมดกำหนัด มีแต่เมตตาและอุเบกขา เรื่องจะสึกก็หมดไป ไม่มีอะไรยากถ้าบวชกันจริง ๆ วันนี้เหนื่อยมากแล้ว ขอพักตรงนี้นะ วันหน้าฟังใหม่ สวัสดี

วันนี้ตรงกับวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๑๔ เป็นวันธรรมสวนะ คือ วันพระขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือนอ้าย ฉันมีเวลาว่างนิดหน่อย แต่เมื่อว่างจากคุยกับพวกรักษาอุโบสถแล้วเห็นว่าเวลายังไม่ค่ำ พอมีเวลาบ้างก็หาโอกาสคุยกับลูกหลาน จะมีเวลาคุยสัก ๒ - ๓ นาทีก็ตาม ดีกว่าปล่อยให้ชีวิตฉันเปล่าประโยชน์ ไหน ๆ ก็จะตายแล้ว มีอะไรบ้างที่พอจะขยายให้ฟังได้ก็จะขยายให้ฟังเสียให้หมด ที่เกินวิสัยที่จะรับฟังก็ต้องขอสงวนไว้บ้าง แต่ว่าคงไม่มากนักที่จะสงวน ก็เกรงว่าผู้รับฟังจะตกนรก มันเป็นภัยใหญ่ที่แก้ไขไม่ได้ เอากันแต่ที่เห็นว่าพอรับฟังได้ก็แล้วกัน แต่ทว่าก็ดูเหมือนว่ามันหนักสมองคนและพระสมัยใหม่ไม่น้อยเลย จะอย่างไรก็ตาม จะพยายามให้ฟังตามสัญญา และตามที่เห็นว่าไม่หนักเกินไป

เมื่อวานนี้เล่าเรื่องวัวเขาอ่อน ลูกหลานพอเข้าใจหรือยังว่าวัวเขาอ่อนคือใคร ถ้าไม่เข้าใจก็จะบอกให้เสียเลยว่า

เจ้าวัวเขาอ่อนคือลูกสาวเจ๊กหลานจีนคนนั้นเอง มีเขาที่อกและเขาก็ไม่แข็งเหมือนวัวที่ใช้งาน เจ้าเขาอ่อน ๆ อย่างนี้แหละมันขวิดพรานตายมาไม่รู้เท่าไรแล้ว นักบวชที่มีความทะนงคิดว่าฉันมีความรู้มาก มีราชทินนามว่า มหา พระครู เจ้าคุณ ฯลฯ ต้องพ่ายแพ้แม่กระทิงเปลี่ยวมามากต่อมาก

บางรายรับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะไม่กี่วันก็ต้องลอกคราบทิ้ง บางท่านเป็นอาจารย์สมถวิปัสสนาก็ต้องถลกหนังทิ้ง

เป็นอันว่าวัวเขาอ่อนมีอานุภาพมากกว่าวัวเขาแข็ง ฉันเองสมัยที่เนื้อหนังยังดี หัวไม่ล้านเหมือนขณะที่กำลังพูดอยู่นี่ เคยพบวัวเขาอ่อนตั้งท่าจะขวิดหลายที แต่ฉันเคยปราบวัวประเภทนี้มามากสมัยที่กำลังเมามัน ยังขวิดฉันไม่อยู่เลย เมื่อมาสวมเขี้ยวแก้วเข้าแล้วจะขวิดกันอย่างไร

เมื่อตั้งท่ามาฉันสำรากเสียไม่กี่คำพากันวิ่งอู้เข้าคอกไป แต่ไม่เคยประมาท ต้องลับศรจ่อหลังวัวไว้เสมอ ศรศิลป์ที่พอจะรบกับวัวพวกนี้ได้

ที่พระพุทธเจ้าทรงประทานแก่พระที่บวชทุกองค์ก็คือ อสุภกรรมฐาน กายคตานุสสติกรรมฐาน มรณานุสสติกรรมฐาน และเพิ่มวิปัสสนาอีกนิดก็ได้ แก้สักกายทิฏฐิภาวนา มีไว้เท่านี้ และไม่ลืมลับไม่ลืมเล็งศรให้ตรงเป้าหมาย ไปนอนในคอกวัว วัวก็ไม่กล้าแสดงเดชเลย แม้แต่เบิ่งก็ไม่มี

รู้จักคำว่าเบิ่งไหม เป็นภาษาชาวบ้านใช้กับวัวควาย เห็นจะติดมากับภาษาต้นตระกูล ฉะนั้น เบิ่ง คำนี้จึงแปลว่า ดู คือ ดูอย่างจะทำลายหรือลอกหนัง ท่านองค์นั้นท่านเล่นอภิญญา คือ กสิณ เพลินไป

เรื่องของกสิณมีอานุภาพมากจริง แต่ไม่ได้มองหาความจริงจากร่างกาย มุ่งเล่นฤทธิ์เดชเดชาศักดานุภาพเกินไป เข้าทำนองนักมวยที่เก่งบนเวที คอยแต่จะหาทางปราบศัตรูในด้านชก แต่ลืมพิจารณาเสียงที่ประโลมใจ

เมื่อไม่ระวังศัตรูมาแนวใหม่ แทนที่จะชวนชกกลับเอาสตรีรูปงาม เสียงเพราะ กลิ่นหอม รสสัมผัสนิ่มนวล โดนเข้าแบบนี้ตายทุกราย ท่านมหาเถระผู้ใดก็ตาม เมื่อบวชแล้วไม่ได้ใช้ศรศิลป์ของพระพุทธเจ้ากี่ราย ก็ตาม โดนแม่วัวขวิดเมื่อไรก็หงายท้องเมื่อนั้น ถ้าเธอไม่มีอานุภาพจริง คงไม่มีข่าวพระทรงสมณศักดิ์สึก แต่สมัยนี้ข่าวพระทรงสมณศักดิ์มีข่าวสึกทุกปี เห็นจะเป็นเรื่องวัวเขาอ่อนนี่กระมัง ช่วยกันสืบสวนทวนความให้ดีด้วย

ถ้าสึกแล้วท่านไปอยู่คนเดียวไม่แต่งงานก็แสดงว่าท่านสึกเพราะหิวข้าวตอนเวลาเย็น ถ้าสึกแล้วแต่งงานก็แสดงว่าท่านหิวคน คือ วัวเขาอ่อน เรื่องพระสึกจะโทษวัวเขาอ่อนเกินไปก็ไม่ได้ บางรายวัวไม่ไปอาละวาด ท่านเองก็วิ่งไปให้วัวขวิดเสียไม่น้อย เป็นว่าพอกัน วัวก็ร้าย ควายก็เลว ไม่รู้จักฐานะของตัว

นักบวชแบบนี้เมื่อยังไม่สึกท่าทางดี มีอาการสำรวมน่ารัก เพราะต้องปกปิดกลิ่นชั่ว สีหมอง ไม่เหมือนพระอริยเจ้า ไม่เห็นท่านปิดชั่ว ตรงกันข้าม มักจะทำให้ชาวบ้านเห็นว่าชั่ว คือ ไม่ค่อยจะสำรวม ถามท่านแล้ว ท่านบอกว่า เราสบายแล้ว ไม่อยากทำตนให้ลำบาก เมื่อเขาไม่ชอบเราที่ไม่สำรวม เขาก็ไม่มากวนเรา ๆ ก็สบาย เราไม่บรรลุเพราะสำรวมหลอกลวง เราได้ผลเพราะอาการเปิด เมื่อเปิดดีกว่าปิด ผลปรากฏเพราะเปิด เมื่อมีผลแล้วเราจะปิดทำไม มีเลวเท่าไรงัดออกอวดให้หมด ชาวบ้านจะได้เห็นจริง

เขาจะเอาเลวจากเราคือ ปฏิปทา หรือเอาดีจากธรรมก็ตามใจชาวบ้าน เราหมดหนี้แล้ว จะต้องหาหนี้มาชำระอีกหรือ ท่านหมายว่าท่านสบายแล้วจะต้องไปเอาใจชาวบ้านด้วยทำท่าสำรวมให้เขาเห็นว่าเคร่งเขาจะได้ไปมาหาสู่ อาการอย่างนั้นเป็นอาการของทาสกิเลสตัณหา ท่านพวกนี้ไม่ยอมก้มหัวให้แน่

ในชีวิตฉันเคยพบพระอริยะหลายแบบ บางแบบก็ทำตนเหมือนคนบ้า เที่ยวได้เดินกลางทุ่งกลางนา นอนกลางดินกินกลางทุ่ง บางรายก็ทำท่าสงบเสงี่ยมเสียจนน่าเกลียดเกินพอดี เมื่อทักท้วงเข้าก็ออกฤทธิ์ทางปากว่ามันเรื่องของข้า ชาวบ้านไม่ต้องเสือก ปล่อยลายเสือออกมาให้ปรากฏ ใครว่าก็ทำหูทวนลมหรือหูกระทะเสีย หูกระทะฟังอะไรไม่ได้ยิน เพราะไม่ได้มีไว้ฟัง มีไว้ถือหรือแขวน มีหลายรายที่เมื่อไปถึงท่านจัดแจงสถานที่พักไว้ให้เรียบร้อย แต่พอถามธรรมเข้าทำท่าเหมือนตาวัวตาควาย พูดแบบคนไม่รู้เรื่องอะไรเลยก็มี บางรายก็ออกแบบเหมือนคนปากคลองสานเฉพาะในเขตหลังคาแดง นุ่งผ้าผืนเดียวลอยชายพูดกับหมูกับหมาเพลิน พอพวกเราเข้าไปหาก็ทำท่าเอะอะโวยวาย ไวม่รู้เรื่องรู้ราว ดีไม่ดีด่าพ่อล่อแม่เสียเต็มอัตราศึก เมื่อพวกเรานิ่งและเห็นท่าว่าเหนื่อย พวกเราก็พูดกันเองว่า

อ้ายคนไม่บ้ามันทำบ้าอย่างนี้ควรให้กิเลสตัณหาถลกหนังหัวเสียใหม่ พอเห็นว่ารู้ทันบางรายลงนั่งขอขมา บางรายหัวเราะลั่นฟ้าชอบใจ แล้วตอบว่า เมื่อรู้แล้วมากวนกันทำไมเพื่อน

ท่านที่ทำแบบนี้ส่วนใหญ่เป็นพระทรงวิชชา ๓ หรือ อภิญญา และปฏิสัมภิทาญาณ สำหรับพระทรงวิชชา ๓ ถ้าไม่เก่งจริง ๆ ไม่ค่อยออกฤทธิ์นัก แต่ก็เอาพระวินัยเป็นใหญ่

ระเบียบใหม่ ๆ ที่พวกกิเลสหนาออกกฎไม่สู้สนใจนัก และมีการระมัดระวังตัว คือ ไม่ใคร่อยากพูดกับคนที่ไม่ควรเปิด ท่านถือว่าท่านสบายแล้ว จะอย่างไรก็ช่าง เมื่อรับฉันให้ แต่ถ้าอวดดี เมื่อเห็นว่ามีดีแล้วก็เลยไม่ให้อะไรเลย แม้แต่ว่าเขาจะมีดีผิด ๆ ก็ตาม ถ้ารู้ตัวว่าดี ท่านพวกนี้ปล่อยให้ดีไปตามอารมณ์ ไม่ใช่ท่านจะไม่เมตตา ที่ทำอย่างนั้นเพราะท่านเมตตา ด้วยคนที่มีกิเลสหนาเมื่อเห็นตัวว่าดี

ก็มักไม่ฟังเหตุผลของใคร ต้องปล่อยให้หมดดีจึงจะฟังเสียงคนตักเตือน

สำหรับท่านสุกขวิปัสสโก ท่านพวกนี้ไม่มีฤทธิ์ เพราะท่านไม่มีอะไรพิเศษ ท่านคงรักษาอารมณ์และอาการตามปกติ

ส่วนท่าน ๒ พวกคือ ฉฬภิญโญกับปฏิสัมภิทัปปัตโต ฤทธิ์แสดงออกนอกรีตนอกรอยมากเหลือเกิน พบท่านยาก ต้องยี่ห้อคล้ายคลึงกันก็พบไม่ยากเหมือนกัน เพราะเมาเท่า ๆ กัน เมื่อพบแล้วหมดฤทธิ์แล้วก็จะพบฤทธิ์พระธรรมที่หวานสดชื่นบอกไม่ถูกเลย ท่านพูดให้ฟัง ดูเหมือนเราจะบรรลุไปด้วย

ลูกหลานที่รัก ฉันฟุ้งเลยธงไปอีกแล้วตามแบบฉบับของฤๅษีหัวล้าน และมีเผ่าพันธุ์ลิงเป็นสรณะ จะคุยต่อไปเรื่องของธุดงค์ เมื่อออกจากสำนักท่านวัวเขาอ่อนแล้วก็มุ่งเข้าสู่เขาวงพระจันทร์ ที่เขาวงพระจันทร์นี้มีเรื่องประกอบหลายรายการ จะเล่าแต่ย่อ ๆ เรื่องแรกก็คือนางสาวพระจันทร์เป็นลูกสาวท้าวกกขนากที่พระรามแผลงศรทำด้วยอะไรไม่ทราบปักอกนอนอยู่ในถ้ำ นางสาวพระจันทร์หรือชีจันทร์ก็ไม่ทราบ เธอเป็นลูกสาว ทอผ้าคอยถวายพระศรีอาริย์ อายุแกมากแล้ว ตั้งแต่สมัยพระรามรบยักษ์ มันเมื่อไรฉันก็ไม่รู้ ถ้าเป็นสาวก็คงสาวแก่เต็มทน ความเป็นสาวมิยานโทกเทกไปหมดเสียแล้วก็ไม่รู้ เมื่อเขาว่าอย่างนั้นก็ว่าไป พอถึงที่ตั้งวัดเขาสะพานนาค เดิมไม่มีวัด หลวงพ่อปานท่านมาสร้างไว้ เพราะคนจะเข้าเขตเขาวงพระจันทร์ต้องเข้าทางนี้ ท่านจึงบัญชาการให้นายห้างขายยาตราใบโพธิ์ ท่าเตียน พระนคร คือ นายประยงค์ ตั้งตรงจิตร ออกทุนสองหมื่นบาทสร้างกุฎี หอสวดมนต์ ศาลาการเปรียญเสร็จ แถมเริ่มอุโบสถเข้าไปเกือบเสร็จ ตอนนั้นฉันก็ไปเป็นช่างแบกช่างยกกับเขาเหมือนกัน แบกไม้ขึ้นหลังคา ช่างที่ทำส่วนใหญ่เป็นพระวัดบางนมโค บางท่านเกือบจะมาเป็นเจ้าของตลาดหนองเต่าเสียก็มี เพราะถ้าต้องการอาหารต้องเดินมาซื้อที่ตลาดหนองเต่า หรือจะเดินทางมาเดินทางกลับต้องเดินไปขึ้นรถที่สถานีหนองเต่า เมื่อไปมาหลายวาระเข้าก็เจอวัวเขาอ่อนเข้า วัวก็ร้ายควายก็แรงมันก็ต้องขวิดกัน ใครจะสู้ใครได้ เขาไม่ตั้งให้เป็นกรรมการเลยไม่ทราบว่าใครแพ้ใครชนะ วัวที่มีกำลังส่วนใหญ่เป็นวัวพันธุ์เมืองจีน

ขั้นแรกหลวงพ่อท่านตั้งใจจะสร้างเป็นศาลาที่พักคนเดินทาง ด้วยคนมาเขาวงพระจันทร์เมื่อถึงตรงนี้ (วัดเขาสะพานนาค) ต่างก็หยุดพัก ท่านจึงสร้างศาลาหลังเดียวก่อน และต่อมาสร้างเป็นวัด เพียง ๒ ปี ก็มีสถานที่สมบูรณ์ ด้วยช่างหาง่าย ช่างท่านใดถูกขวิดก็ไปเก็บซากมาทำงานตามเดิม ที่ทนทานวัวขวิดไม่ไหว มีหลายรายที่ต้มวัวเสียสุก คือ บอกว่าถ้าวัดเสร็จก็จะตกลงขึ้นเวทีขวิดกันเป็นทางการ แม่วัวตัวสวยตกหลุมพรางส่งข้าวส่งน้ำ พองานเสร็จงวดคือไม่เสร็จหมด หลวงพ่อท่านก็เปลี่ยนช่าง เจ้าควายเลยไปไม่กลับ พวกรุ่นใหม่มาก็รับฟ้องจากแม่วัว ว่าแล้วก็โอ๋กันต่อไป เมื่อได้รุ่นแรกฉันก็ต้องจัดการกับรุ่นนี้ให้ได้ ข่าวนี้เข้าหูบ่อย ๆ บางรายก็ได้จริง ๆ แต่บางรายก็เสียเหยื่อเป็นวาระที่ ๒ ที่ ๓ เพราะเจ้าควายไม่ยอมสู้ ยิ่งพวกควายที่สงบเสงี่ยม เขาคิดว่าเขามาทำบุญไม่สุงสิงสนใจ แม่วัวตัวร้ายก็ยิ่งสนใจเป็นพิเศษ เป็นเรื่องของกิเลสเป็นเรื่องธรรมดา

==

ประสบการณ์เกี่ยวกับลูกแก้วสารพัดนึก

เมื่อสร้างลูกแก้วสารพัดนึก รุ่นแรกได้ 1,250 องค์เท่ากับจำนวนพระอรหันต์ ที่เดินทางมาพบพระพุทธเจ้าโดยไม่นัดหมายในวันมาฆบูชา และเป็นกำเนิดของการแสดงโอวาทปาฏิโมกข์ ซึ่งหลวงพ่อบอกว่า พระอรหันต์เหล่านี้ได้ภูติพระเจ้าจึงส่งจิตถึงกันได้ หลวงพ่อได้อธิษฐานจิต ลักษณะเป็นสีดำเพราะทาสีและเขียนอักษรว่า พ หมายถึง พรหมปัญโญ หลวงพ่อแจกฟรีแก่ทุกๆคนที่มานมัสการท่านโดย ท่านกำชับว่าเป็นของศักดิ์สิทธิ์ ให้ภาวนา รักษาศีล คุณพระจะได้รักษา

หลวงพ่อดูเล่าให้ฟังว่า ลูกแก้วนี้แสดงปฏิหาริย์แล้วล่ะแก มีเด็กมันตกน้ำไม่จม ตัวเองลอยแม่เขาเอาลูกแก้วคล้องคอให้

ผู้เขียนฟังท่านแต่ไม่คิดจะมาประสบกับตัวเอง คือผู้เขียนได้เดินทางไปพร้อมกับเพื่อนๆ เพื่อจะไปงานบวชของเพื่อนคนหนึ่งที่อ.หล่มสักเป็นทางคดเคี้ยวมากเมื่อผ่านด่านตรวจของทหารพราน ขณะมีขับมา เพื่อนของผู้เขียนที่เป็นคนขับ บังคับรถไม่อยู่เพราะทางโค้งมาก ได้แต่เพียงบอกว่า รถจะพลิกแล้ว ทุกคนตกตะลึงในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รถพลิกคว่ำเลื่อนมาตามถนน ซึ่งเป็นเหวข้างทาง ผู้เขียนเริ่มนึกถึงพระ นึกถึงหลวงพ่อและการปฏิบัติ ตัดสินใจว่าจะเป็นอะไรก็ตามเราควรปฏิบัติ จึงเริ่มภาวนา สักพักจิตก็เป็นสมาธิเห็นแสงสว่างรอบตัวรถใจสบาย ตอนแรกกลัวตายตอนนี้เฉยๆ รถเลี้ยวมาประมาณ 500 เมตร หยุดนิ่ง ทุกคนไม่เป็นอันตรายแต่รถนั้นพังยับเยิน เศษกระจกติดตามตัวของทุกคน เสียงทหารที่ฐานเดินมาตามทางได้ยินเสียงพูดว่า สงสัยจะตายหมด วันก่อนตายไปตั้ง 27 ศพ บางคนบอกว่าคงเหลือ สักคนหนึ่ง เมื่อมาถึงแล้วเห็นพวกเราปลอดภัย คำแรกที่เขาถามคือ คุณห้อยพระอะไร โค้งนี้คนตายมามากแล้ว ผู้เขียนให้ดูลูกแก้วในคอส่วนเพื่อนอีกสองคนนั้น ก่อนจะขึ้นรถผู้เขียนได้ฝากพระหลวงพ่อให้เขาไว้คนละองค์

กลับมาที่อยุธยา ผู้เขียนรีบไปนมัสหลวงพ่อเพื่อจะเล่าเหตุการณ์ให้ท่านฟัง หลวงพ่อพูดขึ้นก่อนว่า แกเชื่อหรือยังว่าพระข้าศักดิ์สิทธิ์ ข้าไม่ได้เสกเอง พระพุทธเจ้าเป็นคนเสก ผู้เขียนเลยรีบบอกว่าเชื่อแล้วครับ ผมไม่ต้องลองของอีกแล้วนะหลวงพ่อ

โดยปกติผู้เขียนสอนวิชาวิทยาศาสตร์การอาหาร วันหนึ่งได้สอนวิชาการถนอมอาหารเกี่ยวกับการทำอาหารกระป๋องให้แก่นักศึกษาวิทยาลัยการอาชีวะศึกษา โดยนำแห้วมาอัดกระป๋องซึ่งต้องใช้หม้อนึ่งอัดความดัน หลังจากผ่านกระบวนการผลิต จนสุดท้ายเป็นการถนอมอาหารโดยใช้ความร้อน ซึ่งต้องใช้ความดัน 15 ปอนด์ ต่อตา

รางนิ้วเป็นเวลา 15 นาที ผู้เขียนคุมนักศึกษาคนเดียวดูแลไม่ทั่วถึง มีนักศึกษากลุ่มหนึ่งดูมาตรวัดความดันผิด รีบเปิดฝาเลยทำให้ฝาหม้อกระเด็นขึ้นมาอย่างแรง น้ำร้อนในหม้ออัดความดันกระจายออกมาเต็มห้อง ผู้เขียนอยู่ใกล้ที่สุดจึงโดนน้ำร้อน แบบอาบน้ำ นึกในใจว่าคราวนี้สุกแน่ แต่อัศจรรย์น้ำร้อน เป็นเพียงแต่น้ำอุ่นๆที่ราดตัว มีนักศึกษาคนหนึ่งโดนสะเก็ดของน้ำร้อนเข้าไปที่หน้าเกิดการเห่อแดงขึ้นแต่ไม่เป็นอันตรายมาก ผู้เขียนทราบได้ว่าเป็นอำนาจของพระพุทธคุณ เมื่อไปเล่าให้หลวงพ่อฟัง ท่านพูดว่า

ก็รีบเปิดฝา ไม่ดูว่าความดันเท่ากับศูนย์หรือยัง เออข้านี่จะเป็นนักวิทยาศาสตร์ไปกับเขาเสียแล้ว หลวงพ่อหัวเราะอย่างอารมณ์ดี

==

...เทศนาธรรม...

"มรรคผล ไม่หมดเวลา"

..ผู้ไม่มีสติพินิจพิจารณาใคร่ครวญ ก็หลงไปตามอำนาจฝ่ายต่ำไปหละ ก็ถือว่าหมดครั้ง หมดคราว หมดมรรค หมดผล หมดระยะไปแล้ว ทุกวันนี้ เข้าป่าเข้าดง ภาวนา ก็ไม่ได้อะไรหรอก หมดระยะแล้ว หมดไปแต่นานแล้ว ..มันจะหมดไปได้ยังไง พวกนั้นก็คน พวกเราก็คนเหมือนกัน ว่าแต่มีการกระทำเกิดขึ้นเวลาไหน ผลมันก็มีเวลานั้นหละ ไอ้เรื่องว่าหมดเวล่ำ เวลา หมดครั้ง หมดคราว อันนี้ มันเรื่องของกิเลสมันล้อเลียนไว้หรอก เขาหลอกใช้อยู่ตลอด เราไม่รู้จักเรื่องก็หลงไปหละ..

หลวงปู่ศรี มหาวีโร
เทศนา เรื่อง นิวรณ์ธรรม ๕

==

ธรรมะของหลวงปู่ บุดดา ถาวโร

"ถุงเท้า เสื้อผ้า ที่ใช้แล้ว ยังไม่ได้ซัก เหม็นไหม?"
ศิษย์ : "เหม็นค่ะ"

หลวงปู่บุดดา : "แล้วขี้ เยี่ยว เหม็นไหม?"
ศิษย์ : "เหม็นค่ะ"

หลวงปู่บุดดา : "เสื้อผ้าที่ยังไม่ได้ซัก กับ ขี้เยี่ยวที่อยู่ข้างใน อันไหนเหม็นกว่ากัน?"
ศิษย์ : "ข้างในเหม็นกว่าค่ะ"

หลวงปู่บุดดา : "แล้วไอ้ขี้ที่อยู่ข้างนอก ตั้งแต่หัวจดเท้าลงมา เหม็นไหม แล้วซักได้ไหม?"
ศิษย์ : "ซักได้ชั่วคราวค่ะ"

หลวงปู่บุดดา : "แล้วร่างกาย มันมีดีตรงไหน! ... ในเมื่อกายไม่ดี เหม็นขี้ทั้งตัว โดยอาศัยความโง่ ที่เราไปหลงเกาะติดกาย ทำให้เกิดมา เป็นตัวเป็นตน ทุกข์ของกายอย่างนี้ แก้ไขให้หายเด็ดขาดไม่ได้ จนกว่า กายจะตายไป ...

... ถ้าเอ็งหมั่นชำระจิต ให้หายเหม็น วาจาก็หายเหม็นได้ ส่วนกายนั้นแก้ไม่ได้ มีแต่ขี้ทั้งนั้น! จิตนั้นแก้ได้ต้องแก้ที่จิต ทุกข์สุข เกิดดับ ต้องแก้ที่ตรงจิตนี้ สิ้นทุกข์สุข รู้เกิดดับเมื่อไหร่ ... จิตก็หายเหม็น เมื่อนั้น"

==

พระนันทะพุทธอนุชา เป็นผู้มีราคะจริต หลงใหลในความงาม ของนางชนบทกัลยาณีคู่หมั้น เมื่อครั้งยังเป็นฆราวาส ได้จัดพิธีหมั้น และนิมนต์พระพุทธเจ้าไปฉันภัตราหาร

พระพุทธองค์เล็งญาณเห็นว่านันทะกุมาร มีบุญวาสนาที่จะสำเร็จอรหันต์ได้ จึงแกล้งทำอุบายให้นันทะกุมารอุ้มบาตรส่งเสด็จกลับแม้ระยะทางจะล่วงไปไกลแล้วพระพุทธองค์ก็หารับบาตรคืนไม่ ทำให้นันทะกุมารกระสับกระส่ายเพราะคิดถึงคู่หมั้น

ในระหว่างทางพระพุทธเจ้าได้ชี้ให้ดูนางลิงตัวหนึ่งที่มีหูวิ่นหางขาด เขาผูกล่ามโซ่ไว้กับตอไม้ข้างทาง นันทะกุมารก็มองดูแล้วก็รู้สึกเฉยเพราะครุ่นคิดถึงนางชนบทกัลยาณีคู่หมั้น

หลังจากมาถึงที่ประทับของพระพุทธเจ้าแล้วจึงให้นันทะกุมารบวช ด้วยความเกรงพระทัยญาติผู้ใหญ่จึ่งแกล้งบวชด้วยคิดเสมอว่าจะต้องสึกไปหานางเร็ววัน

เมื่อบวชแล้วพระนันทะก็ไม่เป็นอันบำเพ็ญเพียรมีแต่คิดถึงนางชนบทกัลยาณีอย่างเดียว พระพุทธองค์ได้พานันทะกุมารขึ้นไปบนสรวงสวรรค์เที่ยวชมนางฟ้านางสวรรค์ที่มีความสวยงามยิ่ง นันทะกุมารก็พอใจกับความงามของนางฟ้านางสวรรค์ไม่มีที่สิ้นสุด พระพุทธเจ้าได้เปิดโลกให้นันทะกุมารมองเห็นนางชนบทกัลยาณี นางลิงหูวิ่นหางขาด และนางฟ้านางสวรรค์

พระพุทธเจ้าทรงถามว่า

"นันทะนางชนบทกัลยาณี กับนางฟ้านางสวรรค์ต่าง ๆ นั้นใครจะงามกว่ากัน"

นันทะทูลตอบว่า

"นางฟ้านางสวรรค์เหล่านั้นงามกว่า นางชนบทกัลยาณีไม่ต่างจากนางลิงหูวิ่นหางขาดนั่นเลย"

ในที่สุดพระนันทะได้สติ พิจารณาเห็นความไม่เที่ยงแท้แน่นอน ในทำนองว่า "ยศศักดิ์เหมือนความฝัน รูปโฉมโนมพรรณเหมือนดอกไม้ ชีวิตเหมือนฟ้าแลบ" เกิดความเบื่อหน่ายในนางชนบทกัลยาณี ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรม จนได้บรรลุอรหัตตผล

นี้เป็นเพียงตัวอย่างหนึ่ง ของการสอนให้เหมาะกับจริตของคน ความจริงการที่พระพุทธเจ้าทรงจำแนกคนเป็น 6 ประเภท ตามจริตนั้น เป็นการจำแนกอย่างกว้าง ๆ เมื่อทรงสอนจริง ๆ ทรงคำนึงถึงผู้ฟังแต่ละคนว่าผู้นั้นเป็นใคร มีความรู้เพียงใด เคยนับถือศาสนาอะไร อยู่ในท้องถิ่นไหน มีอาชีพอะไร สภาพครอบครัวเป็นอย่างไร เป็นต้น แล้วทรงสอนให้เหมาะสมกับบุคคลนั้น ๆ

หลักการศึกษาปัจจุบัน ก็เน้นหนักถึงความแตกต่าง ระหว่างบุคคล ครูจะต้องทราบถึง ความแตกต่างระหว่างบุคคล ครูจะต้องทราบถึงสภาพของเด็ก แต่ละคนให้มากที่สุด เช่น สภาพทางกาย ระดับสติปัญญา เศรษฐกิจทางครอบครัว ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว เป็นต้น เพื่อจะช่วยให้เด็กแต่ละคน ได้พัฒนาไปเต็มความสามารถของเขา การจะหวังให้เด็กทุกคน มีความรู้เสมอกันหมดย่อมเป็นไปไม่ได้ อีกประการหนึ่ง การที่เด็กเรียนไม่รู้เรื่อง ไม่ทำการบ้าน ขาดเรียน หนีโรงเรียน ประพฤติเกเร เป็นต้น อาจเนื่องมาจากปัจจัยต่างๆ กันหลายอย่าง ครูจะด่วนคิดว่าเด็กเกียจคร้าน หรือนิสัยเสีย แล้วลงโทษตะพึดตะพือไป ย่อมไม่ชอบด้วยเหตุผล ทางที่ถูกที่ควรจะค้นหาสาเหตุ ของแต่ละคนให้พบ แล้วแก้ไขให้ถูกจุด.

==

- ผู้สนใจธรรม สู้ผู้รู้ธรรมไม่ได้
  ผู้รู้ธรรม สู้ผู้ปฏิบัติธรรมไม่ได้
  ผู้ปฏิบัติธรรม สู้ผู้ที่เข้าถึงธรรมไม่ได้
- ไม่ว่าเรื่องที่ทำยากเพียงใด ขอเพียง...
  มีความเชื่อมั่นในตนเอง
  มีเจตนาแรงกล้าที่จะทำ
  นั่นเท่ากับว่าสำเร็จไปครึ่งหนึ่งแล้ว
- ไม่มีใครชอบคำติเตียน ไม่มีใครชอบคำนินทา
  ไม่มีใครชอบคำด่า
  แต่ทั้งหมดนั้นทำให้คนได้ดีมามากต่อมากแล้ว

==

ค่าของคน มิได้นับ เพราะทรัพย์มาก
หรือนับจาก รูปลักษณ์ สูงศักดิ์ศรี
หากเกิดแต่ คุณงาม และความดี
ผลงานที่ จรรโลงไว้ ให้ไพบูลย์

==

ยอดพุทธมนต์ "มัน เกิดขึ้น -ตั้งอยู่- แล้วดับไป"

นี้เป็นมนต์ บทใหญ่ ใช้เมื่อ "ได้"
ซึ่งลาภ ยศ สรรเสริญ สุขใจกาย
ไม่เมามาย ลืมตัว หรืองัวเงีย

"มันเกิดขึ้น -ตั้งอยู่- แล้วดับไป"
ก็เป็น มนต์ บทใหญ่ ใช้เมื่อ "เสีย"
ซึ่งลาภ ยศ สรรเสริญสุข แม้ลูกเมีย
ไม่อ่อนเปลี้ย สับสน หรือวุ่นวาย

"มัน เกิดขึ้น -ตั้งอยู่- แล้วดับไป"
ใช้เป็นมนต์ บทใหญ่ ครั้ง "สุดท้าย"
เป็น อาวุธ สัประยุทธ์ กับความตาย
แสน สบาย เพราะก้าวล่วง จากบ่วงมารฯ

พุทธทาสภิกขุ

==

กรรมเก่าไม่มีใครลบได้ กรรมปัจจุบันจะช่วยเจ้าเอง จงจำไว้ลูกเอ๋ย กรรมที่ทำด้วยเจตนาไม่ว่าดีหรือชั่ว ย่อมมีผลต่อผู้กระทำทั้งสิ้น ไม่มีพรหมเทพองค์ใดช่วยเจ้าลบล้างกรรมนั้นได้ เจ้าต้องช่วยเหลือตนเอง ด้วยการสวดมนต์ ภาวนา แผ่เมตตา ผลแห่งบุญอันเป็นกรรมปัจจุบันนี้จะช่วยเจ้าเอง
สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พฺรหฺมรํสี)

==

เรื่องพระพุทธชินราช
จาก หนังสือ หลวงพ่อตอบปัญหา เล่ม ๔

ตามที่หลวงพ่อท่านได้สร้าง "พระพุทธชินราช" ประดิษฐานเป็นพระประธานไว้ที่วิหาร 100 เมตร เพื่อไว้สักการะบูชาของบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย พระพุทธรูปองค์นี้สร้างได้สวยสดงดงามมาก นอกจากญาติโยมทั้งหลายจะได้อานิสงส์ในการร่วมสร้างกันแล้ว หลวงพ่อท่านได้บอกว่า พระพุทธชินาชองค์นี้ ถ้าเกิดฝนแล้งจะอธิษฐานขอฝนก็ได้

ในโอกาสนี้จึงขอนำเรื่องราวของพระพุทธชินราช ที่หลวงพ่อเคยประสบเหตุการณ์มาแล้ว มาเล่าสู่กันฟัง... เนื่องจากมีผู้หญิงคนหนึ่งนำพระพุทธชินราชมาให้หลวงพ่อปลุกเสก เมื่อหลวงพ่อปลุกเสกแล้ว บอกว่า "เอาพระพุทธชินรารมาให้เสก ไม่รู้ฉันจะเสกบทไหน...กลัวท่านจะเสกหัวฉันเข้าน่ะซิ" พอยกมือขึ้นอาราธนาบารมีท่าน...ท่านบอก "มันก็ยี่ห้อเดียวกับแก แกก็ติดชินราช"

ถูกของท่าน ที่ว่าถูกของท่านคือว่า พระพุทธรูปที่นำมาถวาย ถ้าหากว่ามันไม่เกินวิสัยจริงๆ ฉันต้องทำเรือนแก้วให้ได้ เพราะว่าฉันชอบชินราช เพราะอะไร... "ชินราข" เขาแปลว่า "ชนะ"

เหตุเกิดที่จังหวัดสุพรรณบุรี

เรื่องพระพุทธชินราช เริ่มต้นมันมีอยู่คราวหนึ่ง คือว่าไม่ได้ตั้งใจ แต่คิดว่าจะสร้างพระพุทธชินราช คืนหนึ่งก็เข้านอน ตอนหนุ่มๆนะ เป็นพระ ตื่นขึ้นมาตีสอง ตะเกียงมันก็ไม่ได้จุด มันมืดตื้อ เห็นขาวๆหน้าประตูด้านใน เหนือประตูขึ้นไป

ถามว่า "ใคร?" บอกว่า "ฉัน...พระพุทธชินราช"

ถามว่า "มายังไงครับ?" บอกว่า "จะมาอยู่ด้วย"

เราก็นึก เอ....ท่านจะอยู่ยังไง...พอคิดว่าท่านจะอยู่ยังไง...แล้วท่านก็หายไป แต่จิตเรารักพระพุทธชินราชอยู่ตลอดเวลาเพราะท่านสวย ดูแล้วดูไม่อิ่ม

แล้วก็ปีนั้นต่อมาอีก ๒ เดือน ฉันก็ไปอำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี แล้วก็จะไปเข้าที่อำเภออู่ทอง ตอนนั้นป่ามันมีเยอะ เราก็จะไปซื้อไม้ที่มันถูกต้องตามกฎหมาย คือว่าต้นไม้ออกจากโรงเรื่อยนี่มันถูก คือออกจากที่นี่มันถูก พอไปก็เอาเรือไปจอดที่ตลาดบางลี่ ก็มีเรือเรี่ยไรอยู่ลำ เขาจอดอยู่ทางด้านโน้น

พอเรือเราไปจอด ปรากฏว่าพวกผู้หญิง จีนบ้าง ไทยบ้าง แบกโตก แบกขันแตก แบกเครื่องทองเหลือง ลงไปเป็นแถวสัก 20 ราย ขนาดแบกไปเลยนะ

ไปถึงแวะไปทางเรือก็ถาม "ทำไมโยม...?"

บอก "เอาเครื่องทองเหลือง ทองขาวทำบุญ"

"อ้าว...ก็ลำโน้นเขาโฆษณาจะสร้างรอยพระพุทธบาท" ไอ้เราเครื่องขยายเสียงก็ไม่มี จะไปซื้อไม้ เครื่องขยายเสียงจะมีได้ยังไงเล่า เขาถามว่า "จะสร้างอะไร?"

บอก "ไม่ได้สร้างล่ะ จะมาซื้อไม้"

คนอื่นเขาก็กลับไปหมด ก็เหลือผู้หญิงจีนอยู่คนหนึ่ง แกไม่ยอมไป แกก็พูดอยู่อย่างนั้นแหละ ถาม"ไม่สร้างอะไรรึ?"

พูดไป พูดมา พูดมาพูดไป ก็นึกขึ้นมาได้ว่า เราคิดว่าจะสร้างพระพุทธชินราช แต่ว่ากำหนดไว้อีก ๓ ปีจึงจะสร้าง ไม่ได้สร้างปีนั้นเพราะเห็นว่าท่านมาคงจะเป็นสัญญลักษณ์ แกถามขึ้นมาก็เลยนึกขึ้นมาได้"ฉันจะสร้างเมือนกันแหละโยม...แต่อีก ๓ ปี"

แกบอก "เอางี้ก็แล้วกัน ๓ ปี ฉันจะฝากไปด้วย"

ได้เรื่องเลย...ขันลงหินแกสวยมาก เราเห็นยังนึกเสียดายของเก่า แต่ว่าของเก่าหรือไม่เก่าเราเสียดายไม่ได้ เวลาสร้างต้องทุบกันแน่ ฝากไปด้วย ๓ ปี ก็ไม่เป็นไร เลยบอกว่า

"เอางี้ดีกว่าโยม เวลาที่ฉันจะสร้าง ฉันจะมาใหม่"

แกบอก "ไม่ได้หรอก ดีไม่ดีฉันจะตายเสียก่อน"

แกก็ให้สตางค์ ๑๐ บาทเป็นค่าแรงงาน ให้ค่าบำเหน็จแล้วแกก็เดินกลับบ้านไป แกกลับขึ้นไปมือเปล่านี่ พวกนั้นก็ถามว่า

"ขันแกไปไหนล่ะ?"

"ลำนั้นเขาสร้างเหมือนกันนะ แต่สร้างพระพุทธชินราช"

แกพูดเท่านั้นแหละ ยายพวกนั้นแบกลงมาอีกแล้ว

"ท่านทำไมโกหกฉันล่ะ?"

แล้วกัน แหม..ชวยเลย เราเสียยี่ห้อ บอก "ทำไมเล่า?"

"ก็ท่านจะสร้างพระพุทธชินราช ทำไมท่านไม่รับของล่ะ" ก็บอกว่า "อีก ๓ ปีนะโยม"

"อ้าว...ถ้ายังงั้นฉันก็ฝากบ้างสิ" แกก็เลยฝากไว้

ปรากฏว่า แกถือของลงมา ต่างคนต่างฝาก ก็ไม่ต้องนอนกันละ ปรากฏว่าเรือไม่มีที่นอน ทำยังไงล่ะ...มันชักจะยุ่งเสียแล้ว ก็คิดว่าเรื่องมันใหญ่ไปมากแล้ว เลยต้องตกบันไดพลอยโจน เช้าต้องจอดอยู่อีก เช่าเรือต่อเขาอีกลำ ของมันอยู่ในเรือยนต์เต็ม ก็เช่าเรือเขา เขาถามว่า "เช่าทำไม?" บอก "ใส่ของ"

เจ้าของเรือเขาก็ดี บอกว่า

"ไม่ต้องเช่า..วัดนี้ ถ้าวัดอื่นอาจจะต้องเช่า"

"เสียเวลานะโยม หลายวันนะ"

"เสียเวลาก็ไม่เป็นไร เรือไม่ได้ใช้"

เขาก็มาคุมเรือให้เอง เอาของใส่จอดอยู่ที่นั่น รุ่งขึ้นมึงมา กูมา ผลที่สุดเห็นท่ามันจะเต็มลำอยู่แล้ว ทองเหลืองทองขาวนะ ก็จะลากลับ กลับไม่ได้อีกแล้ว เรือวิ่งมาจะออกปากคลอง มึงเรียก กูเรียก ร้องไห้จะตาย ไม่มีที่ใส่ ก็นึกว่า เออ..ตกลงไม้เม้ย..ไม่ต้องหากันละ ไอ้เราอุตส่าห์ไม่เรี่ยไร วิ่งไปเรียบๆ มึงกวักกูกวัก กวักผ้าก็ต้องแวะ ต้องกลับมานอนที่เดิมใหม่ ผลที่สุดก็เลยขึ้นไปที่เทศบาล ถามว่า "มีเครื่องขยายเสียงไหม..ขอเช่า"

ปลัดเทศบาลก็แปลกเหมือนกัน บอกว่า "ถ้าวัดอื่นต้องเช่า แต่วัดนี้ไม่ต้องเช่า ผมให้พนักงานไปเสร็จ"

"เออ...ก็ดีเหมือนกัน มีคนร่วมมมือได้ด้วยดี...เสร็จ"

เป็นอันว่ากว่าจะถึงวัด ทองเหลืองทองขาวเต็มทั้งเรือต่อเรือยนต์ สมัยนั้นเงินมันยังแพงอยู่นะ ยังได้เงินมาอีก ๒ หมื่นบาท มันเป็นการบังคับว่าต้องทำแหงๆ ไม่ทำไม่ได้ ใช่ไหม..

ฝนตกตั้งแต่เริ่มสร้าง

เมื่อมาหาช่างก็รู้สึกว่ามันพอไปหมด เขาเรียกว่า "พอหมด" ทองก็พอเงินก็พอ ไปถามเขาว่าจะเอาเท่าไร...ก็พออีก ยังขาดเงินอีกอย่างเดียว คือการจัดงาน อันนี้ไม่ใช่ของแปลก เป็นอันว่าของท่านครบเสร็จ เวลาจัดงานก็มาตกลงกับช่าง ช่างบอกว่า

"พอเริ่มปั้นหุ่น ฝนตกหนัก ปั้นหุ่นเสร็จ เอาสีผึ้งใส่ ฝนตกอีก เอาดินทรายทับ ฝนตกอีก"

เขาลากหุ่นไปจากกรุงเทพฯ ไปที่วัดบางนมโค พอไปถึง ฝนตกใหญ่ ทีนี้ก็มาถึงวันหล่อ ตามธรรมดาวันหล่อพระ ฝนต้องตกปรอยๆ ตกหยิมๆ จึงจะดี ใช่ไหม...วันนั้นไม่หยิมละ ล่อเม็ดโป้งๆเลย พอเทเสร็จฝนก็ลงจั๊กๆ น้ำนอง พอเลิกแล้วหุ่นเย็นก็ให้ช่างทุบ ช่างไม่ยอมทุบหุ่น บอกว่า

"ลักษณะอย่างนี้ พระเสียหมด หมายความว่าจะยกหุ่นมากรุงเทพฯเลย แล้วก็มาแต่ง ถ้าเสียหายก็ต้องทำกันใหม่เลย"

ก็เลยบอกว่า "ไม่ได้หรอก งานมันยังมีอยู่ พิธีกรรมฉันเป็นคนทำนะ พิธีกรรมเป็นเรื่องใหญ่ ถ้าหากว่าผลเสียหายเกิดขึ้น ก็แสดงว่าคนที่ทำพิธีกรรมน่ะทำไม่ถูก"

ช่างแกเกิดไม่ยอมทุบ ก็เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อปาน ผลที่สุดก็ตัดสินใจ เสียเป็นเสีย ลักษณะฝนตกแบบนี้เขาต้องเสีย พอทุบหุ่นออกมาแล้ว เรียบร้อยเกือบไม่ต้องแต่ง อีตาช่างน้ำตาไหล บอกว่า "ผมไม่เคยเจอะเลย"เพราะยังไงๆก็ต้องมาแต่งที่กรุงเทพฯให้เรียบร้อย เอาตะไบขัดให้ดี ใช่ไหม...แล้วก็ปิดทองเสร็จ เขาก็เอาไป

พอดีฝนมันแล้งจัด ชาวบ้านเขาจะไปเล่นนางแมวนางหมาอะไรนั่นแหละนะ แบบสมัยเก่า ฉันก็ไปยืนที่หน้าต่าง ถามเขาว่า "ทำไมเล่า?" บอก "จะไปเล่นขอฝน"

บอกว่า "กลับไปเถอะ พรุ่งนี้เขาจะเอาพระพุทธชินราชมาจากกรุงเทพฯ ฝนจะตกตลอดตามที่ต้องการ" ไอ้เราก็โม้ไปอย่างงั้นละ โม้ส่งเดช เจ้าพวกนั้นทำยังไง...วันรุ่งขึ้นมันก็มากันเต็มวัดเลย ไม่ใช่ตำบลเดียว ๒-๓ ตำบล ฝนมันไม่ตกนี่ แกก็มานั่งคอยพระพุทธชินราช ฝนจะตกไหม...

ไอ้เราก็ชักใจเสีย จะไปไหนก็ไปไม่ได้ ถ้าฝนไม่ตกมันคงทุบเราแน่ ก็เป็นเรื่องบังเอิญจริงๆ บังเอิญก็ได้ พุทธานุภาพก็ได้ พอเรือที่บรรทุกพระพุทธชินราชไปถึง พอจอดเทียบท่าวัดฝนตก ๒ ชั่วโมงเต็ม ตกขนาดไม่ลืมหูลืมตา ล่อเต็มที่จั๊กๆตั้งเวลาได้ ๒ ชั่วโมง

ก็เป็นอันว่าการแบกพระขึ้นเป็นของไม่ยาก เขาดีใจกันใหญ่ ช่วยแบกพระบ้าง ช่วยแบกคนบ้าง มันล่อกันเต็มที่เลย พอขึ้นมาเสร็จ เขาก็ตั้งกฎเลย แกเลยบังคับต้องทำบุญ ๓ วัน พวกนั้นเขาทำเอง ก็เลยบอกว่า

"แกจะทำสักกี่ร้อยวันก็เชิญ ฉันอยู่วัดไม่ต้องบิณฑบาต"

เขาก็ขนกันทำบุญ พอทำบุญเสร็จ เขาเวียนเทียนเสร็จก็เข้าที่ ทีหลังก็ขอท่านตอนเย็น ขอให้ฝนตกพอดีๆเท่าที่ข้าวเขาต้องการ ตกตลอดทุกวัน

อธิษฐานขอฝนตกที่อื่นก็ได้

ตอนนั้นมีเรื่องแปลกอีกเรื่องหนึ่ง รุ่งขึ้นอีกปีหนึ่งก็ไปสร้างโบสถ์ที่ จ. ราชบุรี เขาให้ไปสร้างโบสถ์ แต่มันเป็นที่แนวลึกเข้าไปที่ใกล้ๆแม่น้ำ บางที่เราไปง่าย เขาไม่ให้สร้างหรอก ไอ้ที่ชาวบ้านทำไม่ถึงละเราไป

ก่อนจะไปก็อาราธนาท่าน ขอบารมีท่าน ไม่ได้แบกท่านไปด้วยหรอกนะ ถ้าเรือบ่ายหน้าเข้าคลองเล็กละก้อ...พอไปถึงที่เรียบร้อย ขอให้ฝนตกใหญ่ ๒ ชั่วโมง แล้วก็ไป ก็น่าแปลกเรือเราไม่ได้บรรทุกท่านไป แต่เรานึกถึงท่าน ขณะที่เรือวิ่งไปเดือนเมษายนไม่มีแสงแดดเลย ไอ้เมฆนี่ที่จะบังทับไป

อยู่ตลอดเวลา แปลกดีเหมือนกัน

เมื่อไปถึง พอเรือเบนเข้าคลองเล็กปรากฏว่าฝนตกพรำ ๆ ไปถึงที่พอนั่งเรียบร้อยแล้วฝนตกลงมา 2 ชั่วโมง มีโยมคนหนึ่งมาบอก

"ท่าน..ดินสูงมาก ได้อีกสักชั่วโมงก็ดี" เอางั้นอีก ไอ้เราก็ปากหมา บอก "เอาตีสองนะโยม... เอาอีก ๒ ชั่วโมง"

เราก็นึกว่าตีสองใครจะไปนั่งอยู่มันกลับไปหมด ตกก็ตกไม่ตกก็ช่าง มันต้องกลับไปหมด ใช่ไหม...ที่ไหนได้ คนที่มามันไม่ยอมกลับ มันคอยดูตีสองอีก ซวยละเรา...เอายังไงกันแน่นะ มันก็นั่งดูนาฬิกา ถาม "อยู่ทำไม?"

"ก็ท่านบอกตีสองฝนจะตก"

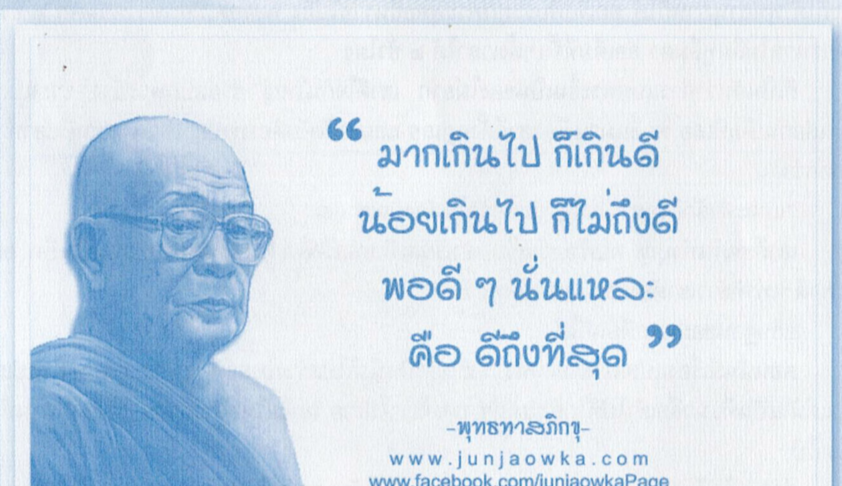
เราก็เลยบอกว่า "ฉันพูดไปยังงั้นแหละ ด้วยพุทธานุภาพ ท่านจะให้หรือไม่ให้ ฉันบังคับไม่ได้นะ"

เขาก็บอก "ไม่เป็นไรนะ เดี๋ยวขอดูใหม่"

ดาวที่เต็มฟ้าไม่มีมัวสักนิดเดียว เห็นดาวสบาย เค้าก็ไม่มี พอนาฬิกาตีเป๋ง...ลงพั๊วทันที ล่ออีก ๒ ชั่วโมง แต่ก็แปลก พอฉันจำจะต้องย้ายวัด เพราะครบ ๒๐ พรรษาตามที่หลวงพ่อปานท่านสั่ง ก็เอามาไม่ได้เพราะว่าเป็นของสงฆ์ พอออกมาไม่ได้ พออยู่ข้างหลังใครไปขอเท่าไรฝนก็ไม่ตกเป็นไง...?

ถามท่านว่า "ทำไมจึงเป็นยังงั้น?"

บอก "ไม่มีใครเขารู้จักฉันนี่ แม้แต่ไหว้ยังไหว้ไม่ถูกเลย" นี่เรื่องของพระพุทธชินราช ท่านให้ผลดีจริง ๆ

อย่าไปคิดว่า...
เวลาแก่..เจ็บไข้..หรือใกล้ตาย
.........จึ ง ภ า ว น า.........

เวลาอยู่ดี...สบายต่างหาก ที่จะต้องริเริ่มภาวนาให้ได้
ฉะนั้น ต้องตั้งอกตั้งใจภาวนา...ข้อสำคัญที่สุด ก็คือ...
............ทำอยู่เสมอ ๆ เป็นการปฏิบัติบูชา............
.........กิจทุกอย่างสำเร็จได้ด้วย "ใจ" ทั้งสิ้น..........

โอวาทธรรม : หลวงปู่สิม พุทธาจาโร.

=====================================

"ทำความดีอย่าไปท้อ
คนไม่เห็นความดีของเรา
ก็ขอให้เราเห็นความดีของเราก็แล้วกัน
เราทำความดีเพื่อเรา
ไม่ได้ทำความดีเพื่อผู้อื่นใด"

พระธรรมวิสุทธิมงคล (หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน)

=====================================

ความเพียรมีผล ความพยายามมีผล
ธรรมโอวาทหลวงพ่อพระราชพรหมยาน

การฝึกจิตให้คล่องในการเข้าสมาธิ ต้องพยายามทำ จงอย่าคิดว่าทำไม่ได้ ไม่มีใครเขาทำได้มาตั้งแต่เกิด ทุกคนต้องฝึกเหมือนกัน พระอรหันต์ทุกองค์ที่ท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านก็ฝึกกันมาแบบนี้ ค่อยทำค่อยไปทีละน้อยๆ ใน ที่สุดมันก็เข้าถึง ถ้าเราไม่ละความพยายาม

=====================================

ตัวอย่าง ผลการเจริญพุทธานุสสติแบบง่าย ๆ แต่มีผลมาก

ญาติโยมทั้งหลาย วันนี้ก็เป็นวันที่สามของการเจริญพระกรรมฐาน วันนี้ก็ขอพูดแต่ละอย่างโดยย่อแต่พระสูตรจะยาว ความจริงพระสูตรมีความสำคัญมากเพราะเป็นเรื่องของบุคคลตัวอย่าง วันนี้ก็ขอพูดแต่ละอย่างโดยย่อแต่พระสูตรจะยาว ความจริงพระสูตรมีความสำคัญมากเพราะเป็นเรื่องของบุคคลตัวอย่างวันนี้ก็ขอแนะนำบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทให้รู้จักการฝึกสมาธิกำลังไม่ต้องมาก

เพราะการฝึกสมาธินี่ความจริงไม่จำเป็นต้องใช้เวลามาก ไม่ต้องใช้กำลังมากนัก เพราะสมาธิแปลว่า การตั้งใจ ให้ใช้แค่อารมณ์เป็นสุข หรือฝึกโดยเฉพาะจะเอาอย่างใดอย่างหนึ่งให้มีการทรงตัว ให้ได้การทรงตัวเรียกว่า ฌาน ถ้าอารมณ์ทรงตัวสมาธิแบบนั้นอย่างภาวนาว่า พุทโธ พอได้เวลาปั๊ปหายใจเข้า หายใจออกมันบังคับเองว่าภาวนาว่า พุทโธ อย่างนี้ชื่อว่า การทรงฌาน วันนี้ก็ขอแนะนำเฉพาะจุดของ พุทโธ ในเบื้องต้นนะ ในเบื้องปลาย อาจจะแนะนำในการจบของการเจริญกรรมฐานก็ได้สุดแล้วแต่เวลา คำว่า พุทโธ มีความสำคัญมาก การภาวนานี่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทอาตมาไม่กะไม่เกณฑ์ไม่บังคับใครนะ ถ้าท่านผู้ใดภาวนาอย่างใดอย่างหนึ่งมีการคล่องตัวดีแล้ว แล้วก็มีการทรงตัวดี จิตใจเรียบหมายความว่า ไม่สะดุด แล้วก็มีอารมณ์แจ่มใสก็ให้ภาวนาอย่างนั้นไม่ต้องเปลี่ยน คำว่า พุทโธ นี่หมายถึงพระพุทธเจ้า ท่านจะภาวนาว่าพุทโธ หรืออย่างอื่นก็ตามใจ ผลที่จะเหมือนกัน ก็คือว่าก่อนจะภาวนาเรานึกถึงพระพุทธเจ้า อย่างทุกคนที่ฝึกมโนมยิทธิที่ภาวนาว่า นะมะพะธะ ขณะที่ภาวนาว่า นะมะพะธะ เราก็นึกถึงพระพุทธเจ้า บางท่านก็เห็นพระรูปพระโฉมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างนี้แม้ว่าจะภาวนาว่า นะมะพะธะ ก็เหมือน พุทโธ คือนึกถึงพระพุทธเจ้านั่นเอง หรือบางท่านภาวนาว่า สัมมาอะระหัง บ้าง อิติสุคโต บ้าง ยุบหนอพองหนอ บ้าง ทุกอย่างจะภาวนาว่าอย่างไรก็ตามถ้านึกถึงพระพุทธเจ้าถือว่าเป็น พุทธานุสสติ อานิสงส์เหมือนกัน แนะนำวิธีปฏิบัติกันก่อน ก็ขอได้โปรดไม่ต้องเครียด เอาอย่างนี้นะ ถ้าญาติโยมพุทธบริษัทที่มีเวลาน้อยให้ใช้การบังคับใจตัวเองครั้งละไม่เกิน ๑๐ รอบ คำว่ารอบก็หมายความว่า หายใจเข้า นึกว่า พุท หายใจออก นึกว่าโธ เป็นหนึ่งรอบ หรือหนึ่งจบ อย่างนี้ไม่เกินสิบใช้ได้

แต่ว่าการบังคับไม่เกินสิบนี่ต้องบังคับให้ทรงตัวจริง ๆ หมายความว่า เวลานี้เราต้องการจะภาวนาเราจะนึกถึงพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ ก็บังคับใจว่าหายใจเข้าเรานึกตามว่า พุท หายใจออกนึกตามว่า โธ แต่ว่าเวลาหายใจหายใจตามสบายอย่าบังคับลมหายใจ ทำอย่างนี้คิดว่า เราจะทำอย่างนี้เพียงแค่สิบรอบ หรือว่าสิบครั้ง พุทโธสิบหน ในขณะที่เราจะภาวนาว่าพุทโธสิบหนนี่ เราจะไม่ยอมให้อารมณ์จิตคิดถึงอย่างอื่นเลย ถ้าบังเอิญจิตคิดฟุ้งซ่านก่อนที่จะครบสิบครั้งก็เริ่มต้นใหม่ ถ้าท่านทำอย่างนี้ทุกคนก่อนหลับนึกภาวนาว่า พุทโธ หายใจเข้า นึกว่า พุท หายใจออก นึกว่า โธ หรือว่าจะภาวนาอย่างอื่นก็ได้เอาแค่สิบครั้งให้ทรงตัวจริง ๆ แล้วก็ปล่อยจิตให้คิดไปตามเรื่องตามราวไป ถ้าเวลาตื่นใหม่ ๆ ยังไม่ต้องลุกจากที่นอน นอนแบบนั้นภาวนาอย่างนี้สิบครั้งรู้ลมหายใจเข้าออกด้วย ทำอย่างนี้ทุกวันอย่างช้าไม่เกิน ๓ เดือน กำลังของทุกท่านจะเป็นกำลังใจของผู้ทรงฌาน นั่นหมายความว่าจิตจะทรงสมาธิได้ดี

ทีนี้การจะทรงสมาธิได้นานหรือไม่นานไม่สำคัญ อย่าไปเร่งรัดเกินไป ถึงแม้จิตจะทรงสมาธิได้ไม่นาน คำว่า ฌาน ก็คือ อารมณ์ชิน ถ้าหากว่าจิตว่างจากอารมณ์อื่นจิตจะนึกถึง พุทโธ ขึ้นมา

ทันที โดยที่เราไม่ต้องบังคับอย่างนี้ชื่อว่าเป็น ผู้ทรงฌาน ถ้าเป็นผู้ทรงฌานแบบนี้ดี แบบไหนก็ต้องขอนำตัวอย่างมา ตัวอย่าง ที่จะนำมานี่ไม่ใช่ผู้ทรงฌาน เป็นคนที่มีบาปมาก แต่ว่าก่อนจะตายคิดถึงพระพุทธเจ้านิดเดียว เมื่อตายแล้วไปสวรรค์ จากสวรรค์จะต้องลง อเวจี เป็นต้น แต่ก็ไม่ทันจะลงเพราะพบองค์สมเด็จพระทศพลคือพระพุทธเจ้า ฟังเทศน์จากพระพุทธเจ้าจบเดียวเป็น พระโสดาบัน ตัดความชั่วทั้งหมดไปเลย

นี่เป็นเรื่องย่อที่จะเล่าสู่กันฟังแต่ไม่ใช่เรื่อง มัฏฐกุลฑลีเทพบุตร ท่านไม่เคารพพระพุทธศาสนาจริง แต่เขาไม่ได้ทำความชั่วเขาไม่ได้ทำบาป แต่รายนี้ไม่เคารพพระพุทธศาสนาด้วยแล้วก็ไม่เคารพทุก ๆ ศาสนา สำหรับมัฏฐกุลฑลีเทพบุตรนี่เขาไม่เคารพพระพุทธศาสนา แต่เขาเคารพศาสนาพราหมณ์ เพราะพ่อเป็นอาจารย์สอนวิชาของพราหมณ์ แต่รายนี้ยิ่งกว่านั้นไม่เคารพพระพุทธศาสนาด้วย ไม่เคารพทุกศาสนา แล้วก็กลั่นแกล้งคนที่บำเพ็ญบุญในพุทธศาสนาด้วย ฟังตัวอย่างต่อไปนะ

ปรากฏว่ามีบุคคลคนหนึ่งชื่อในสมัยมนุษย์ชื่ออะไรอาตมาก็ลืม แต่ตอนที่เขาเป็นเทวดามีนามว่า สุปปติฏฐิตะเทพบุตร เรื่องราวก็เกิดขึ้นไม่นานนัก เกิดขึ้นในสมัยพระพุทธเจ้าเสด็จขึ้นไปโปรดพุทธมารดานั่นเอง สองพันปีเศษ ๆ ก็เป็นอันว่า ในสมัยนั้นเมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปประทับที่ บัณฑุกัมพลศิลาอาสน์ ก็ตั้งใจจะเทศน์โปรดพุทธมารดา เป็นการสนองคุณความดีของมารดาที่สงเคราะห์พระองค์ เมื่อพระองค์ประทับอยู่ที่นั่นแสดงความประสงค์พระอินทร์ก็ไปเชิญพุทธมารดามาที่อยู่ชั้นดุสิต แต่ความจริง พุทธมารดา ท่านเป็น เทพบุตร ท่านเป็น ผู้ชาย จากเป็นผู้หญิงตายจากความเป็นผู้หญิงก็มาเกิดเป็นเทพบุตรเป็นผู้ชาย เพราะว่าท้องของบุคคลใดที่พระพุทธเจ้าเกิดท้องนั้นคนอื่นไม่ควรจะเกิดซ้ำ ฉะนั้นท่านจึงไปเกิดเป็นเทพบุตรว่า เทพบุตรองค์ที่พุทธมารดามาแล้วองค์สมเด็จพระประทีปแก้วก็แสดงพระธรรมเทศนาคือ เทศน์อภิธรรม ขณะที่พระพุทธเจ้าเทศน์อยู่เทวดาส่วนใหญ่ในดาวดึงส์ก็มาฟังมาก แต่ว่าคำว่า มาก ก็ยังไม่ถึงว่าหมดเพราะว่า เทวดาบางท่านก็ยังไม่รู้ว่าพระพุทธเจ้าเสด็จก็มีเพราะยังใหม่มากเพราะเพิ่งถึง

เวลานั้นก็มีเทวดาองค์หนึ่งชื่อจริง ๆ บาลีก็มาได้บอก เขียนไว้แต่เพียงว่าจริยาของท่าน ท่านให้ชื่อตามบาลีว่า อากาสจารีเทพบุตร เรียกว่าเทพบุตรที่เที่ยวไปในอากาศ เทวดาองค์นี้เมื่อฟังเทศน์จากพระพุทธเจ้าครู่หนึ่งพอเป็นที่พอใจ ก็เหาะไปตามวิมานต่าง ๆ ประกาศว่า พ่อเอ้ย แม่เอ้ย ใครเป็นเจ้าของวิมานนี้บ้าง เวลานี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จมาเทศน์โปรดที่บัณฑุกัมพลศิลาอาสน์ขอทุกท่านไปฟังเทศน์จากองค์สมเด็จพระบรมโลกนาถเพื่อ ต่อบุญบารมี เป็นอันว่าเทวดาก็ดีนางฟ้าก็ดีเมื่อทราบต่างองค์ต่างก็รีบมา แต่ว่าเทวดาองค์นี้เหาะไปถึงวิมาน ๆ หนึ่ง ปรากฏว่าวิมานนั้นมีสภาพเศร้าหมองมากเครื่องทิพย์เศร้าหมอง ดูเครื่องแต่งตัวเทวดาที่เป็นเจ้าของวิมานก็เศร้าหมอง มองดูอีกทีที่รักแร้มีเหงื่อ ตามธรรมดาถ้าเครื่องทิพย์เศร้าหมองก็ดี ที่รักแร้มีเหงื่อก็ดีแสดงว่าเทวดาองค์นั้นจะต้องจุติคำว่า จุติ คือ เคลื่อนไป ไปจากเทวดาจะไปเกิดที่ไหนยังไม่ทราบ เมื่อท่านอากาสจารีเทพบุตรเห็นดังนั้นก็เรียกว่า ใครเป็นเจ้าของวิมานนี้เวลานี้พระพุทธเจ้ามาเทศน์โปรดที่บัณฑุกัมพลศิลาอาสน์ ตัวท่านเองทำไมไม่ไปฟังเทศน์ต่อบุญบารมีอีก ไม่ช้าไม่นานอีกไม่เกิน ๗ วันนี้ ท่านจะต้องจุติจากความเป็นเทวดาแล้ว เพราะเวลานี้เครื่องทิพย์ของท่านเศร้าหมอง เหงื่อไหลจากรักแร้ท่านจะต้องตายภายใน ๗ วัน ทำไม

ไม่ไปสั่งสมบารมีให้มันดีขึ้น ไม่ต่อบุญบารมีใหม่

เวลานั้นถ้าเจ้าของ เมาความเป็นทิพย์ เพราะว่าการตายของท่านจากความเป็นคนท่านไม่ใช่นักบุญท่านเป็นนักบาป แต่ก่อนจะตายนึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านิดเดียว เดี๋ยวจะเล่าให้ฟังตอนหลัง เป็นอันว่าเจ้าของวิมานฟังแล้วก็ตกใจมองดูเครื่องทิพย์เห็นเศร้าหมองจริง ดูที่รักแร้มีเหงื่อจริงก็สะดุ้งตกใจกลัวคิดว่าเราตายแน่ เทวดาก็ดีนางฟ้าก็ดีพรหมก็ดีท่านมีร่างกายเป็นทิพย์มีใจเป็นทิพย์ ถ้าท่านจะเคลื่อนจากที่นั่นท่านจะไปเกิดที่ไหนเพราะอาศัยกรรมอะไรท่านทราบ ท่าน สุปปติฏฐิตะเทพบุตร จึงมาคิดพิจารณาตัวเองว่าเราจะต้องจุติภายใน ๗ วัน ถ้าเราจะจุติจากความเป็นเทวดาแล้วเราจะไปไหน ก็ทราบจากกำลังใจที่เป็นทิพย์ว่าเราจะต้อง ลงอเวจีมหานรกสิ้นเวลา ๑ กัป พ้นจากอเวจีมหานรกแล้วก็ต้องผ่านนรกบริวารอีก ๔ ขุม เวลาไม่แน่นอน หลังจากนั้นก็ต้องว่านรกทั้ง ๘ ขุมจากอเวจีขึ้นมาถึงขุมที่ ๑ ผ่านนรกบริวารขึ้นมาเรื่อย หลังจากนั้นมาจากนรกขุมใหญ่แล้วก็ต้องเข้ายมโลกีย์นรกอีก ๑๐ ขุม เมื่อผ่านยมโลกีย์นรก ๑๐ ขุมแล้วก็ต้องเข้าแดนเปรตอีก ๑๒ จำพวก พ้นจากเปรตก็มาเป็นอสุรกาย พ้นจากอสุรกายก็มาเป็นสัตว์เดรัจฉาน พอจะสิ้นสุดภาวะสัตว์เดรัจฉานก็เกิดเป็น กา ๕๐๐ ชาติ เป็น แร้ง ๕๐๐ ชาติ เป็น สุนัขบ้า ๕๐๐ ชาติ หลังจากนั้นก็มาเป็น คนง่อย ๕๐๐ ชาติ ที่เป็นคนง่อยก็เพราะว่าอาศัยที่ตัวเองฆ่าสัตว์ตัดชีวิตโทษปาณาติบาต แล้วก็ไปเป็น คนหูหนวก ๕๐๐ ชาติ เพราะอาศัยกฎของกรรมเวลาที่เขาคุยกันด้านธรรมะธัมโมบ้าง ฟังเทศน์ฟังธรรมกันบ้าง ฟังพระสวดบ้าง แกล้งเอาเสียงกลบส่งเสียงดังคุยเสียดัง แล้วก็ต้องเป็น คนตาบอด ๕๐๐ ชาติ ก็เพราะเวลาเขาทำความดีกันทำบุญกันเห็นแล้วแกล้งทำเป็นไม่เห็น

หลังจากนั้นเมื่อทราบว่า ตัวเองต้องเป็นแบบนี้ ก็มีการตกใจกลัวก็บอกท่านอากาสจารีว่าท่านอากาสจารีช่วยเราด้วย อากาสจารีก็ถามว่า อะไรเล่าบอกกันเสียก่อนเพื่อนเอ๋ย ก็บอกว่า ถ้าฉันจุติจากความเป็นเทวดาต้องไปเกิดในเอวจีมหานรก เล่าเรื่อยมาตามลำดับตามที่กล่าวมาแล้ว หลังจากนั้นท่านอากาสจารีก็ถามว่า สมัยที่เป็นมนุษย์ทำอะไรไว้

ท่านสุปปติฏฐิตะเทพบุตร ก็บอกว่า สมัยที่ฉันเป็นมนุษย์ฉันไม่เคยสร้างความดี ขึ้นชื่อว่า ทานการให้ก็ดี การรักษาศีลก็ดี เจริญภาวนาก็ตาม คำว่าเมตตาปรานีไม่เคยมี ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตตลอดเวลาค้าขายมีความร่ำรวย แล้วต่อมาเวลาใกล้จะตายป่วยหนักทุกขเวทนาครอบงำมาก เวลานั้นเห็นภรรยานั่งใกล้ๆ เธอก็ช่วยบรรเทาทุกขเวทนาไม่ได้ เห็นบุตรธิดานั่งใกล้ๆ เธอก็ช่วยบรรเทาทุกขเวทนาไม่ได้ ทรัพย์สินทั้งหลายที่เป็นคนรวยก็ไม่สามารถจะช่วยให้ทุกขเวทนาคลายได้ จึงนึกในใจว่าสมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาคือพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นแล้วในโลก เขาลือกันว่า พระพุทธเจ้าใจดีเมตตาไม่ว่าใคร จึงนึกถึงองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาว่า มาช่วยให้หายโรค ความจริงเขาไม่ได้นึกด้วยความนับถือมารูปเดียวกับมัฏฐกุลฑลีแต่มัฏฐกุลฑลีเขาไม่ทำบาป

เป็นอันว่าขณะที่นึกถึงพระพุทธเจ้าขอให้มาช่วยนั่นเองเธอก็ตาย เพราะ บุญกำลังใหญ่ มีปริมาณน้อยบุญ ที่นึกถึงพระพุทธเจ้าน่ะมีกำลังใหญ่มาก บุญสูงมาก แต่ว่าปริมาณของบุญมีนิดเดียว หมายถึงว่า ทองคำมีค่าสูงแต่ว่าเรามีนิดเดียวมันก็ใช้ไม่ได้นาน ขายประเดี๋ยวก็หมด ใช้สตางค์เดี๋ยวก็หมด ฉันใดกำลังใหญ่ของบุญที่เป็น พุทธานุสสติ คือนึกถึงพระพุทธเจ้าของสุปปติฏฐิตะเทพบุตร มี

นางฟ้าหนึ่งพันเป็นบริวาร นี่บุญใหญ่กำลังใหญ่แต่ว่าปริมาณน้อย ครองความเป็นสุขในความเป็นเทวดา ไม่นานก็หมดบุญ เขาจึงบอกกับอากาสจารีเทพบุตรว่า ถ้าท่านไม่ช่วยผม ผมต้องลงอเวจีมหานรกแน่ อีกนานแสนนานหลายสิบกัป หรือหลายร้อยกัปจึงจะกลับมาเป็นคนได้ กว่าจะมาเป็นคนปกติกับเขาก็เสวยทุกขเวทนามาก ท่านอากาสจารีก็บอกว่า ท่านสุปปติฏฐิตะเพื่อนรัก เธอก็เป็นเทวดา ฉันก็เป็นเทวดาเราก็เป็นเทวดาเหมือนกันโอกาสที่จะช่วยกันมันเป็นไปไม่ได้ ฉันไม่มีวาสนาบารมีไม่มีกำลังพอที่จะช่วยเธอ แต่บุคคลที่จะช่วยเธอได้ก็เห็นจะมีอยู่องค์เดียวคือ พระอินทร์ ที่เป็นนายของเรา ทั้ง ๒ องค์ก็พากันไปเฝ้าพระอินทร์ขอให้ช่วย พระอินทร์ก็บอกว่า ฉันเป็นนายเธอก็จริงแหล่แต่ว่าฉันก็แค่เทวดาเหมือนกันฉันก็ช่วยไม่ได้ ก็มีอยู่ท่านเดียวองค์นี้ถ้าช่วยได้ก็ได้ ถ้าองค์นี้ช่วยไม่ได้ก็ไม่มีใครช่วยได้นั่นคือ พระพุทธเจ้า เวลานี้พระพุทธเจ้าประทับอยู่ที่บัณฑุกัมพลศิลาอาสน์ กำลังเทศน์โปรดพุทธมารดาเป็นการสนองคุณ ฉะนั้นพระอินทร์จึงได้พาเทวดา ๒ องค์ไปเฝ้าพระพุทธเจ้า

พระอินทร์ก็กราบทูลให้ทรงทราบว่าเทวดาองค์นี้คือ สุปปติฏฐิตะเทพบุตร มีโทษแบบนี้มีกรรมแบบนี้ พระพุทธเจ้าทรงฟังแล้วก็ทรงพิจารณาว่า เราจะช่วยเทวดาองค์นี้ได้ไหม ก็ทรงทราบว่า ถ้าเทศน์อภิธรรมจะไม่ตรงกับอุปนิสัยของสุปปติฏฐิตะเทพบุตร เมื่อเทศน์ไปๆ ไม่ช้าไม่นานเท่าไรสุปปติฏฐิตะเทพบุตรก็จะหมดอายุจุติจากเทวดาลงอเวจีทันที องค์สมเด็จพระชินสีห์ทรงพิจารณาใหม่ว่าจะเทศน์อะไร อภิธรรมไม่ถูกใจจะเทศน์อะไรดี พระชินสีห์ก็ทรงทราบว่าถ้าเราเทศน์ อุณหิตวิชัยสูตร จะเป็นที่ถูกใจของเทวดาองค์นี้

ฉะนั้นองค์สมเด็จพระชินสีห์จึงได้หยุดพระอภิธรรมชั่วคราวเดี๋ยวเดียว แล้วเทศน์อุณหิตวิชัยสูตร พอเทศน์จบก็ปรากฏว่า สุปปติฏฐิตะเทพบุตรก็ดี อากาสจารีหรือเทวดาอีกหลายๆ องค์ก็ตาม เมื่อฟังจบแล้วต่างคนต่างก็บรรลุมรรคผลมีพระโสดาบันเป็นต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งสุปปติฏฐิตะเทพบุตรเป็นพระโสดาบัน ทันที เมื่อเป็นพระโสดาบันก็เป็นเวลาพอดีที่จะต้องจุติ เธอก็ตายจากความเป็นเทวดาแล้วก็เกิดเป็นเทวดาทันที ชั่วพริบตาเดียว ตายปุ๊ปเกิดปั๊ปที่นั่นเองเป็นพระโสดาบัน ก็เป็นอันว่ากฎของกรรมทั้งหลายที่ทำลายศีลก็ดี ทำลายธรรมก็ดีที่จะมีโอกาสให้สุปปติฏฐิตะเทพบุตรลงอบายภูมิต่อไปไม่มีเหลือทางเดียว ทางที่เขาจะต้องเดินต่อไปเข้าถึงพระนิพพาน

นี่เหละบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท เรื่องนี้ที่นำมาพูดเรื่องนี้ที่มีการร้ายแรงมากเพราะ สุปปติฏฐิตะเทพบุตร ไม่เคารพพระพุทธศาสนาด้วย และไม่เคารพทุกๆ ศาสนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งศาสนาทุกศาสนาต่างก็มีความดีเขายังทำความดีกัน ถึงแม้บางศาสนาที่มีความดีไม่ถึงนิพพานเขาก็สามารถไปสวรรค์ได้ ไปพรหมได้ ยังมีความดี แต่ว่าสุปปติฏฐิตะเทพบุตรไม่ยอมสร้างความดีทุกอย่าง ทำบาปวันดีไม่ละวันพระไม่เว้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งปาณาติบาตก็ชอบ อทินนาทานก็ชอบ กาเมสุมิจฉาจารก็ชอบ มุสาวาทก็ชอบ การดื่มสุราเมรัยก็ชอบ ชอบหมดครบถ้วนบริบูรณ์ ขาดความเมตตาปรานี

แต่ว่าก่อนจะตาย เขานึกถึงพระพุทธเจ้าหน่อยเดียวก็เป็นเทวดาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงสเทวโลกได้ ทีนี้การนึกถึงพระพุทธเจ้าเป็น พุทธานุสสติกรรมฐาน ถ้าจะถามว่า สุปปติฏฐิตะเทพบุตรภาวนาว่าพุทโธ หรือเปล่า ก็ต้องขอตอบว่าเปล่า เขาไม่ได้ภาวนาว่าพุทโธ แต่เขาคิดแต่เพียงว่าเวลานี้เขาลือกัน

ว่าพระพุทธเจ้าใจดีเมตตาปรานีไม่เลือกบุคคล ไม่เลือกคณะ ใครมีทุกข์พระพุทธเจ้าทรงสงเคราะห์ให้มีความสุข เวลานี้เรามีทุกข์มาก พอมีทุกขเวทนาทางกายป่วยไข้ไม่สบายอาการเครียดจัด ขอให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาช่วยให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บ นี่เขานึกเพียงแค่ให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บ แต่ว่าเป็นเวลานั้นพอดีเขาบังเอิญตาย เพราะอาศัยที่กำลังนึกถึงพระพุทธเจ้าเราเรียกกันว่า พุทธานุสสติ ตามภาษาบาลี นึกถึงพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์แต่เวลาน้อยเหลือเกิน เวลาของเขานึกถึงพระพุทธเจ้าน้อย แต่ถึงจะมีเวลาน้อย แต่กำลังที่นึกถึงพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ก็เป็นบุญใหญ่ เพราะอาศัยที่เป็นบุญใหญ่เขาไม่เคยสร้างวิหารทานเขาก็มีวิมานได้ เขาไม่เคยให้ทานเขาก็มีวิมานได้ มีเครื่องประดับเป็นทิพย์ได้ มีร่างกายเป็นทิพย์ได้ เพราะอะไร เพราะอำนาจของ พุทธบารมี

ทีนี้พวกเราเหล่าพุทธบริษัท เวลานี้บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายส่วนใหญ่หวังจะไปนิพพาน เราก็ต้องกันกันไว้ก่อนว่าเราจะไปนิพพานชาตินี้ได้หรือไม่ได้ยังไม่แน่ ถึงแม้ว่าจะไปได้แน่ก็ต้องกันกันไว้ก่อน สำคัญคือ

๑. ทานต้องมี ทานการให้เป็นปัจจัยให้มีทรัพย์สินในชาติข้างหน้าจะร่ำรวย เราจะไปนิพพานเราจะไม่มีโอกาสรวยก็ช่างมัน หวังว่าบังเอิญถ้าไปไม่ได้เราต้องรวยไว้ก่อน

๒. ศีล เป็นปัจจัยให้มีร่างกายมีความอุดมสมบูรณ์ คนที่รักษา ศีลบริสุทธิ์ จะมีร่างกายสมบูรณ์แบบทุกอย่างครบอาการ ๓๒ ถ้ามีจิต เมตตามาก จะมีความสวยมาก และก็จะไม่ค่อยมีโรคภัยไข้เจ็บรบกวน มีอายุยืนนาน นี่เรื่องของศีล

เรื่องของ ภาวนา ก็เป็นเหตุ ถ้ายังไปนิพพานไม่ได้ก็ เป็นคนมีปัญญา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อทำแล้วก็ตั้งใจว่าการตายคราวนี้ เราขอตายครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายขึ้นชื่อว่าร่างกายอย่างนี้จะไม่มีต่อไปอีกเมื่อตายครั้งสุดท้ายก็ไม่เกิดมาเพื่อตายใหม่ อันนี้อย่าลืมนะ ตัวนี้เป็น วิปัสสนาญาณสูงมาก ใช้ศัพท์ง่ายแต่เป็นกำลังวิปัสสนาญาณตัวสุดท้ายคือ ตัดอวิชชา ไม่ใช่ต้องไปนั่งไล่เบี้ยตามหนังสือเรื่อยเปื่อย เอาง่ายๆ ตัดสินใจให้มันแน่นอนว่าการตายของร่างกายครั้งนี้ ถือว่าเป็นการตายครั้งสุดท้าย เพราะร่างกายที่มีอยู่ปรากฏว่ามีแต่ทุกขเวทนาทุกวัน ทุกขเวทนามีอะไรบ้างก็นั่งนึกตามความเป็นจริง

๑. ตื่นขึ้นมาแล้วมันหิว ความหิวก็เป็นทุกข์ ทุกข์ตัวแรกเมื่อตื่นใหม่ๆ ก็เกิดจากการปวดอุจจาระปัสสาวะมันก็เป็นทุกข์เป็นประจำวัน

๒. การป่วยไข้ไม่สบายก็เป็นอาการของความทุกข์

๓. ความปรารถนาไม่ค่อยจะสมหวังเราตั้งใจอยากได้อะไรไม่ได้อย่างนั้นสมความตั้งใจ มันก็เป็นทุกข์

๔. การพลัดพรากจากของรักของชอบใจ มันก็เป็นทุกข์

๕. ความตายจะเข้าถึง มันก็เป็นทุกข์

ทั้งหมดนี้อาศัยใคร ใครเป็นเหตุให้เราทุกข์ ท่านผู้นั้นคือ ร่างกายทุกข์มันเกิดจากการมีร่างกายอย่างเดียว ในเมื่อร่างกายอย่างนี้มันเป็นทุกข์อย่างนี้ เราก็ไม่ต้องการมันอีก เราต้องการจุดหมายปลายทางนั่นคือ นิพพาน ถ้าญาติโยมพุทธบริษัทคิดอย่างนี้ทุกวัน แม้จะเป็นเวลาเล็กน้อยก็ไม่สำคัญ ตื่นขึ้นมาจะเป็นเวลาไหนก็ได้คิดอย่างนี้เสียก่อนแล้วก็ภาวนา คำว่าภาวนาจะภาวนาว่าอย่างไร

ก็ไม่ว่า ให้นึกถึงพระพุทธเจ้าก่อน ถ้านึกถึงพระพุทธเจ้าก่อนจะภาวนาว่าอย่างไรก็เหมือนกัน ถือว่าเป็นพุทธานุสสติ ถ้าเป็นอย่างนี้คิดจนชินสมมุติว่าชาตินี้ถ้าเราจะตายจริงๆ ถ้าญาติโยมคิดอย่างนี้ทุกๆ วันจะเป็นวันละเล็กน้อยก่อนหลับวันละ ๒ นาที ตื่นใหม่ๆ สัก ๓ นาที ทำอย่างนี้ทุกวัน ต่อไปไม่ช้าไม่นานนัก ถ้าถึงเวลานั้นญาติโยมไม่ได้คิดตามนี้จะมีการไม่สบายใจ ต้องคิดเสียหน่อยนึกเสียหน่อยตามปกติ ถ้าเป็นอย่างนั้นแสดงว่าท่านเป็นฌานในด้านนี้ แล้วจิตเป็นฌานอย่างนี้ขอยืนยันว่าลงนรกไม่ได้แน่

ทีนี้เวลาที่จะตายให้สังเกตตามนี้ ถ้าหากว่าจะไปนิพพานได้ทุกคนจะเห็นพระพุทธเจ้าสวยงามมาก อยู่ใกล้ท่านหรือเห็นพระอรหันต์อยู่ใกล้ อันนี้ต้องเห็นทุกคน ขอยืนยันว่าเห็นทุกคนถ้ายังไม่เห็นพระพุทธเจ้า ยังไม่เห็นพระอรหันต์ หรือเทวดา หรือพรหมก็ตาม เวลานั้นมันยังไม่ตายป่วยหนักยังไงก็ยังไม่ตาย ถ้าเวลาจะตายจะต้องเห็น ถ้าเห็นพระพุทธเจ้า หรือ พระอรหันต์อยู่แนวหน้า ข้างหลังเป็นเทวดากับพรหมอย่างนี้ ท่านไปนิพพานกันแน่

ถ้าบังเอิญมีเทวดาหรือพรหมอยู่ข้างหน้าอย่างนี้ ยังไม่ไปนิพพาน อย่างนี้ถ้าตายแล้วต้องเป็นเทวดา เป็นพรหมหรือเป็นนางฟ้า แต่ก็ไม่ใช่ของแปลกถ้าเป็นเทวดาก็ตาม เป็นนางฟ้าก็ตามเป็นพรหมก็ตาม อีกไม่นานนัก พระศรีอาริย์ ก็ตรัส เราก็ฟังเทศน์จากพระศรีอาริย์เพียงแค่จบเดียวอย่างต่ำก็เป็นพระโสดาบัน แต่ความจริงถ้าบำเพ็ญบารมีกันอย่างนี้เขาไม่เป็นพระโสดาบันกันหรอกนะ ถ้าสมมุติว่าเรายังไม่ได้นะตายจากความเป็นคนเป็นเทวดา เป็นนางฟ้าฟังเทศน์จากพระศรีอาริย์แล้วเป็น พระโสดาบันก็ซวยเต็มที อย่างนี้อย่างเลวต้องเป็น อนาคามี เป็นอย่างน้อย เพราะบารมีถึงแล้ว หลังจากนั้นก็ต่อบุญบารมีของเราเรื่อยขึ้นไปจนถึงนิพพาน เป็นอันว่าร่างกายประเภทนี้ที่เราไม่ต้องการไม่ต้องพบมันอีก เป็นอันว่าหมดเวลาพอดี ขอทุกท่านตั้งใจ

==

หลวงปู่ขาว อนาลโย
วัดถ้ำกลองเพล
อ.เมือง จ.หนองบัวลำภู
(๒๔๓๑ -๒๕๓๖)

ให้น้อมเข้ามาค้นคว้ากรรมฐาน ๕ นี้ เกศา ผม , โลมา ขน , นขา เล็บ , ทันตา ฟัน , ตโจ หนัง ตะจะปริยันโต มีหนังหุ้มอยู่เป็นที่สุดรอบ ปูโรนานัปปการัสสะอสุจิโน เต็มไปด้วยของไม่สะอาด มีประการต่างๆ นี้แหละ ลืมตาขึ้นมา ให้มันเห็น แล้วตั้งใจทำอยู่อย่างนั้น ไม่ใช่ทำวันเดียว เดือนหนึ่ง หรือปีหนึ่ง ทำเอาตาย เอาชีวิตเป็นแดน

สนิมเกิดจากเหล็กย่อมกัดเหล็กฉันใด ความชั่วเมื่อเกิดแล้วย่อมทำลายตัวเอง

จงพยายามให้เรากินกาล อย่าให้กาลกินเรา วันคืนล่วงไปๆ อย่านิ่งนอนใจ ให้รีบเร่งทำความเพียร ธรรมมีอยู่ แต่ขาดอุบายปัญญา ก็นั่งโง่นอนโง่อยู่อย่างนั้นเอง

ธรรมแม้จะลึกซึ้งคัมภีรภาพเพียงไหน ไม่เหลือวิสัยของบัณฑิตผู้มีความเพียร

"เรื่อง อานิสงส์ของการสวดมนต์"
เทศนาโดยท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต)พรหมรังสี..

ดังปรากฏในงานของท่านเจ้าพระยาสรรเพชรภักดี จางวางมหาดเล็กในรัชกาลที่ 4 ที่ได้นิมนต์เจ้าประคุณสมเด็จโตมาเทศน์ที่บ้านครั้นพลบค่ำ ท่านเจ้าประคุณสมเด็จโตพร้อมลูกศิษย์ได้เดินทางจากวัดระฆังมายังบ้านของท่านเจ้าพระยาสรรเพชรภักดี ซึ่งในขณะนั้นมีอุบาสก อุบาสิกา นั่งพับเพียบเรียบร้อยกันเป็นจำนวนมาก ด้วยต้องการสดับรับฟังการเทศน์ของท่านเจ้าประคุณ ณ ที่เรือนของท่านเจ้าพระยา

เจ้าประคุณสมเด็จโต ได้ขึ้นนั่งบนธรรมาสน์เป็นที่เรียบร้อยแล้ว จึงกล่าวบูชาพระรัตนตรัย เมื่อจบแล้ว ท่านจึงเทศน์ " เรื่อง อานิสงส์ของการสวดมนต์ "

ท่านเจ้าประคุณสมเด็จโต ได้กล่าวว่ายังมีคนส่วนใหญ่เข้าใจว่า การสวดมนต์มีประโยชน์น้อยและเสียเวลามากหรือฟังไม่รู้เรื่อง ความจริงแล้วการสวดมนต์มีประโยชน์อย่างมากมาย เพราะการสวดมนต์เป็นการกล่าวถึงคุณงามความดี ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ว่าพระองค์ท่านมีคุณวิเศษอย่างไร พระธรรมคำสอนของพระองค์มีคุณอย่างไร และพระสงฆ์อรหันต์อริยะเจ้ามีคุณเช่นไร การสวดมนต์ด้วยความตั้งใจจนจิตเป็นสมาธิ แล้วใช้สติพิจารณาจนเกิดปัญญาและความรู้ความเข้าใจ ประโยชน์สูงสุดของการสวดมนต์นั่นคือ จะทำให้ท่านเป็นผล จนสำเร็จเป็นพระอรหันต์

ที่อาตมากล่าวเช่นนี้ มีหลักฐานปรากฏในพระธรรมคำสอนที่กล่าวไว้ว่า โอกาสที่จะบรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์มี 5 โอกาสด้วยกันคือ

- เมื่อฟังธรรม
- เมื่อแสดงธรรม
- เมื่อสาธยายธรรม นั่นคือ การสวดมนต์
- เมื่อตรึกตรองธรรม หรือเพ่งธรรมอยู่ในขณะนั้น
- เมื่อเจริญวิปัสสนาญาณ

การสวดมนต์ในตอนเช้าและในตอนเย็นเป็นประเพณีที่ปฏิบัติกันมา ตั้งแต่สมัยพุทธกาล พระพุทธเจ้าทรงประกาศพระพุทธศาสนาบรรดาพุทธบริษัททั้งหลาย ต่างพากันมาเข้าเฝ้าพระพุทธองค์ โดยแบ่งเวลาเข้าเฝ้าเป็น 2 เวลา นั่นคือ ตอนเช้าเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า เพื่อฟังธรรม ตอนเย็นเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าเพื่อฟังธรรม การฟังธรรมเป็นการชำระล้างจิตใจ ที่เศร้าหมองให้หมดไปเพื่อสำเร็จสู่มรรคผลพระนิพพาน การสวดมนต์นับเป็นการดีพร้อมซึ่งประกอบไปด้วยองค์ทั้ง 3 นั่น คือ

- กาย มีอาการสงบเรียบร้อยและสำรวม
- ใจ มีความเคารพนบนอบต่อคุณพระรัตนตรัย
- วาจา เป็นการกล่าวถ้อยคำสรรเสริญถึงพระคุณอันประเสริฐ ในพระคุณทั้ง 3 พร้อมเป็นการขอขมา ในการผิดพลาด

หากมีและกล่าวสักการะเทิดทูนสิ่งสูงยิ่ง ซึ่งเราเรียกได้ว่าเป็นการสร้างกุศล ซึ่งเป็นมงคลอัน

สูงสุดที่เดียว อาตมาภาพ ขอรับรองแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าหากบุคคลใดได้สวดมนต์เช้าและเย็นไม่ขาดแล้ว บุคคลนั้นย่อมเข้าสู่แดนพระอรหันต์อย่างแน่นอน

การสวดมนต์นี้ ควรสวดมนต์ให้มีเสียงดับพอสมควร ย่อมก่อให้เกิดประโยชน์แก่จิตตน และประโยชน์แก่จิตอื่น

*ที่ว่าประโยชน์แก่จิตตน คือ เสียงในการสวดมนต์จะกลบเสียงภายนอกไม่ให้เข้ามารบกวนจิต ก็จะทำให้เกิดความสงบอยู่กับบทสวดมนต์นั้น ๆ ทำให้เกิดสมาธิและปัญญา เข้ามาในจิตใจของผู้สวด

*ที่ว่าประโยชน์แก่จิตอื่น คือ ผู้ใดที่ได้ยินได้ฟังเสียงสวดมนต์จะพลอย ได้เกิดความรู้เกิดปัญญา มีจิตสงบลึกซึ้งตามไปด้วย ผู้สวดก็เกิดกุศลไปด้วยโดยการให้ทานโดยทางเสียง เหล่าพรหมเทพที่ชอบฟังเสียงในการสวดมนต์ มีอยู่จำนวนมาก ก็จะมาชุมนุมฟังกันอย่างมากมาย เมื่อมีเหล่าพรหมเทพเข้ามาล้อมรอบตัวของผู้สวดอยู่เช่นนั้น ภัยอันตรายต่าง ๆ ที่ไหนก็ไม่สามารถกล้ำกลายผู้สวดมนต์ได้ตลอดจนอาณาเขตและบริเวณบ้านของผู้ที่สวดมนต์ ย่อมมีเกราะแห่งพรหมเทพและเทวดา ทั้งหลายคุ้มครองภัยอันตราย ได้อย่างดีเยี่ยม.

====================================

“ครูเป็นหลักชัยหลักหนึ่งของชีวิต”

พระอาจารย์ กล่าวว่า “เรื่องของครู โบราณถือว่าเป็นหลักชัยหลักหนึ่งของชีวิต พ่อแม่ให้ชีวิตเรามา สั่งสอนเราให้เอาตัวรอดในเบื้องต้น แต่ครูบาอาจารย์ให้วิชาความรู้ที่จะคุ้มครองตัวเรา คุ้มครองครอบครัว ช่วยในการทำมาหากินและช่วยป้องกันประเทศชาติ

ดังนั้นสมัยก่อนครูนี้สำคัญที่สุด เขาถึงได้มีการไหว้ครูเพื่อรำลึกถึงพระคุณของครูบาอาจารย์ ถ้าพวกเราเคยศึกษาคาถา จะมีพระคาถาอยู่บทหนึ่งเรียกว่าโองการมหาทมื่น โอม..กูจะอ่านโองการมหาทมื่น กูจะโยนตัวกูขึ้นไปเป็นกง ไม้ไร่ก็แหลกเป็นผุยผงไปทั่วทั้งสกลชมภู เมื่อกูเอ่ยถึงครูกู ใครจักสู้กูก็มิได้ ครูกูจึงให้กูว่าพระคาถา..ฯลฯ ชัดไหม ? ความมั่นใจในคุณครูบาอาจารย์ที่ปกเกศปกเกล้า ที่อบรมสั่งสอนตัวเองมา ทำให้เกิดความศรัทธาและเชื่อมั่นถึงขนาดนั้น ว่าถ้าเอ่ยถึงครูเมื่อไรก็ไม่มีใครสู้ได้

ถ้าเราไปดูในวรรณคดีไทยเรื่องต่างๆ จะเห็นว่าเขาเอ่ยถึงครูด้วยความภาคภูมิใจ ด้วยความเคารพจริงๆ อย่าง แสนตรีเพชรกล้า ถือว่าเป็นยอดทหารเอกของล้านนา บอกกับ พลายงาม ว่า พระครูผู้บอกวิทยา ชื่อว่าศรีแก้วฟ้ากล้าแข็ง สถิตยังเขาคำถ้ำวัวแดง ทุกหนแห่งเลื่องลือนับถือจริง เอ่ยถึงครูด้วยความเคารพศรัทธาและภาคภูมิใจสุดๆ ว่าที่ตัวเองเก่งกาจมาได้ทุกวันนี้ ก็ด้วยฝีมือของครูที่ได้อบรมมา”

“ถ้าไปดูเรื่องของ ไกรทอง ไกรทองอย่างเก่งก็สูงไม่เกิน ๔ ศอก ก็วาหนึ่งใช่ไหม ? ชาละวันเป็นไอ้เข้ยักษ์ยาวตั้ง ๙ วา ๑๘ เมตรนะจ๊ะ เรือหางยาวยังสั้นกว่าเลย ถ้าไม่มีความเชื่อมั่นในวิชาความรู้ที่ครูบาอาจารย์ถ่ายทอดมาใครจะไปกล้า แต่ไกรทองไปลอยแพ เสกคาถาเรียกชาละวันขึ้นมา เป็นเรากล้าไหม ? อยู่ห่างฝั่งสัก ๑๐๐ เมตรดีกว่า เรื่องอะไรจะลงไปอยู่กลางน้ำ ไกรทองมองเห็นตะเข้ใหญ่ รุกไล่

โบกหางวางร่า บนฝั่งทะลึ่งทะลั่งเป็นโกลา ก็รู้ว่ากุมภาชะลาวัน รู้ว่าตัวแสบมาแล้ว กินหมอตะเข้ไปเป็นสิบแล้ว

ไกรทองแทนที่จะกลัว ไม่ได้กลัวเลย จ้องชะงักยักคอหัวร่อคิก ถกผ้าขยิกขยิกไม่มีพรั่น โอมอ่านโองการอาจารย์พลัน เป่ากระฉอกระลอกลั่นประจักษ์ตา ความมั่นใจทำให้จิตเกิดสมาธิเกิดพลัง เสกคาถาก็เห็นผลทันตาเลย คราวนี้โดนชาละวันเกยแพล่ม ตัวเองจมน้ำ..เสร็จเขาแน่ๆ ปรากฏว่าไกรทองไม่หนี ถ้าหนีก็ตาย..ลักษณะเดียวกับคนถือดาบถืออาวุธ ถ้าหันหน้าสู้โอกาสรอดยังมี แต่ถ้าวิ่งหนีโอกาสตายเกินร้อย..!

เขาบอกว่า ไกรทองเข้าชิดติดชนัก อยู่ห่างไม่ได้ อยู่ห่างจระเข้ได้เปรียบ แต่พอเข้าใกล้ตัวเองถือหอกยาวกลับเสียเปรียบ ไกรทองเข้าชิดติดชนัก จมน้ำสำลักไม่ยักหนี ทิ้งชนักควักมีดกรีดกุมภีล์ เชื่อดีต่อสู้ไม่รู้รา

เชื่อดี คือเชื่อในความรู้ที่ครูบาอาจารย์สอนมา เชื่อในความสามารถที่ตนเองฝึกฝนมา เชื่อในคุณความดีของครูบาอาจารย์ว่าปกป้องคุ้มครองตัวเองได้ ตรงนี้ไปตรงกับ เวสารัชชกรณธรรม ที่พระพุทธเจ้า ท่านตรัสเอาไว้ว่า ธรรมที่ทำให้คนกล้า มีศรัทธา ศีล วิริยะรัมภะ พาหุสัจจะ สติ ปัญญา

แต่ว่าตัวศรัทธา คือความเชื่อมั่น ท่านบอกว่าความเชื่อมั่นประกอบไปด้วยความเชื่อมั่นในคุณพระรัตนตรัย ว่าพระรัตนตรัยดีจริง เป็นที่พึ่งกำจัดทุกข์กำจัดภัยได้จริงๆ เชื่อมั่นในคุณครูบาอาจารย์ เชื่อมั่นในสิ่งศักดิ์สิทธิ์และเชื่อมั่นในตัวเอง"

"สรุปว่า เรื่องของครูบาอาจารย์ ในสมัยก่อนเขาถือว่าเป็นหนึ่งในสรณะ (ที่พึ่งที่ระลึก) ในชีวิต ถึงเวลาจะใช้วัตถุมงคลก็นึกถึงครูบาอาจารย์ก่อน อย่างพวกเรา ถึงเวลาก็นึกถึงหลวงปู่หลวงพ่อก่อน คราวนี้คนสมัยโบราณ เวลาเขาเชื่อเขาเชื่อแบบเต็มร้อย ที่เชื่อแบบเต็มร้อยเพราะว่า สมัยก่อนสภาพจิตของเขากิเลสไม่ได้มากเหมือนสมัยนี้ สมัยก่อนความต้องการพื้นฐานก็คืออาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค เท่านั้นเอง ไม่ต้องมีอินเตอร์เน็ต มือถือ รถยนต์

สมัยนี้กิเลสท่วมทับมากขึ้น ความเชื่อถือที่กำลังใจยึดจึงน้อยลง เหมือนน้ำประปา โดนต่อแยกไปหลายๆ ท่อ ก็ไหลเบาลง แต่สมัยก่อนท่อต่อท่อแยกไม่ค่อยมีก็ไหลแรง แบบเดียวกับ ขุนแผน สมัยเด็ก ยังเป็นพลายแก้วอยู่ อยากจะเรียนวิชา ในเมื่ออยากจะเรียนวิชาก็ไปหาแม่คือ นางทองประศรี พระสงฆ์องค์ใดวิชาดี แม่จงพาลูกนี้ไปฝากท่าน ให้เป็นอุปัชฌาย์อาจารย์ อธิษฐานบวชลูกเป็นเณรไว้ นางทองประศรีก็ดีใจ อยู่ๆ ลูกจะบวช

ครานั้นนางทองประศรีผู้มารดา ได้ฟังลูกว่าหาขัดไม่ อันสมภารที่ชำนาญในทางใน ท่านขรัววัดส้มใหญ่ แลดีครัน วัดส้มใหญ่ปัจจุบันอยู่ตรงบ้านหนองขาว เขตอำเภอเมือง จังหวัดกาญจนบุรี เจ้าคิดนี้ดีแล้วแก้วแม่อา แม่จะพาไปฝากขรัวบุญท่าน จะได้รู้การณรงค์คงกระพัน ให้เหมือนกันสืบต่อพ่อขุนไกร ขัดไหม ? เรียนต้องได้ เรียนต้องสำเร็จ เหมือนสมัยนี้เรียนต้องจบ ส่งลูกไปเรียนต้องได้แน่นอนมั่นใจขนาดนั้นเลย

แสดงว่าสมัยก่อนใครไปเรียนต้องสำเร็จ สมัยนี้เราเคยชินว่าเรียนแล้วต้องจบปริญญา อาจจะมีติดยา รีไทร์ ท้องก่อนแต่งบ้าง แต่ส่วนใหญ่จบ แต่สมัยโน้นไปเรียนเรื่องของอภิญญาต้องสำเร็จ พ่อแม่

มั่นใจขนาดนั้น ในเมื่อมีความมั่นใจ มีความเชื่อมั่นขนาดนั้น ทุกอย่างที่เป็นของยากในสมัยนี้ ก็เป็นของง่ายในสมัยโน้น จึงเลือกครูเลือกอาจารย์ได้เลยว่าท่านไหนเก่งก็ไปเรียน"

"สมัยอาตมาเด็กๆ หลวงปู่หลวงพ่อที่เก่งกล้าสามารถมีอยู่รอบบ้านเลย บ้านอยู่แถวกำแพงแสน ก็ต้อง หลวงปู่อินทร์ วัดสระพัง ขยับมาหน่อยก็ หลวงปู่แตง วัดดอนยอ หลวงปู่เต๋ วัดสามง่าม ขยับไปอีกนิด หลวงพ่อเงิน วัดดอนยายหอม หลวงพ่อน้อย วัดธรรมศาลา หมดยุคนี้แล้วก็ต้องหลวงพ่อแช่ม วัดดอนยายหอม หลวงพ่อเปิ่น วัดบางพระ หมดรุ่นนี้แล้วก็เป็น หลวงพ่อพูล วัดไผ่ล้อม หลวงพ่อไสว วัดปรีดาราม นี่แค่นครปฐมอย่างเดียวนะ ก่อนหน้านี้อีกตั้งเท่าไร

หลวงพ่อทา วัดพะเนียงแตก หลวงพ่อบุญ วัดกลางบางแก้ว รุ่นอาตมาทัน หลวงปู่เพิ่ม วัดกลางบางแก้ว ตอนเรียนอยู่ ป.๕ - ป.๖ ยังมีใบโฆษณาพระของท่านส่งไปที่โรงเรียน ให้ทำบุญบูชาวัตถุมงคล เพื่อที่จะทำพิพิธภัณฑ์หลวงปู่บุญ ตอนนั้นองค์ละ ๑๐ บาท เด็กอย่างอาตมาเห็นว่าแพงเป็นบ้าเลย สมัยนี้ไปดูสิ ไม่มีเป็นหมื่นเป็นแสนจะบูชาได้ไหม ?

ขยับไปสุพรรณบุรีมีใคร หลวงพ่อแดง วัดทุ่งคอก ดุสุดๆ ดุชนิดที่ใครตะโกนว่าหลวงพ่อแดงมาแล้วนี่ เด็กแสบเด็กซนแค่ไหนก็วิ่งหนีกระจายเลย หลวงพ่อขอม วัดไผ่โรงวัว หลวงพ่อมุ่ย วัดบ้านไร่ รอบบ้านรอบวัดเลยนี่ ๒ จังหวัด ออกมาทางกาญจนบุรี ก็มี หลวงพ่อแสง วัดทุ่งลาดหญ้า หลวงพ่อนารถ วัดศรีโลหะฯ

ถ้ารุ่นเก่าจริงเก่งจริงของกาญจนบุรีก็ต้อง หลวงปู่ยิ้ม วัดหนองบัว หลวงปู่ยิ้มนี่นอกจากรัชกาลที่ ๕ เสด็จไปถึงวัดแล้ว เสด็จในกรมหลวงชุมพรฯ ยังฝากตัวเป็นลูกศิษย์ หลวงปู่ยิ้มมีลูกศิษย์ลูกหาดังระเบิดอย่าง หลวงปู่เปลี่ยน วัดใต้ หลวงปู่ดี วัดเหนือ หลวงปู่ใจ วัดเสด็จ ครูบาอาจารย์แต่ละคนลูกศิษย์ลูกหาเต็มบ้านเต็มเมือง แล้วหลวงปู่ที่ท่านเป็นคนผลิตครูบาอาจารย์จะโด่งดังขนาดไหน ?

สมัยนั้นใครไปเรียนวิชากับหลวงปู่ยิ้ม ท่านทดสอบเลย เอาเทียนไปคนละต้น ไปนั่งภาวนาเพ่งไส้เทียนให้ขาด ถ้าไส้เทียนไม่ขาด ไม่ต้องมาขอเรียน แปลว่าอย่างน้อยๆ ต้องมีพื้นฐานกสิณ ถ้าไม่ใช้พลังจิตก็ต้องประเภทใช้กสิณไฟเผาเลย เพราะถ้าไม่มีพื้นฐาน วิชาที่ท่านถ่ายทอดไปก็ไม่มีผล พระปิดตาหลวงปู่ยิ้มจึงเป็นหนึ่งในเบญจภาคีพระปิดตาเนื้อผง"

"ถัดจากหลวงปู่ยิ้มมาก็รุ่น หลวงปู่เหรียญ หลวงปู่เปลี่ยน หลวงปู่ดี หลวงปู่ใจ นี่เป็นรุ่นลูกศิษย์ รุ่นเก่าของทางนครปฐมก็มี หลวงปู่นาค วัดห้วยจระเข้ หลวงปู่ทา วัดพะเนียงแตก ท่านมีลูกศิษย์ คือ หลวงปู่แช่ม วัดตาก้อง

หลวงปู่ทา วัดพะเนียงแตก เขาขอให้ หลวงปู่แช่ม ช่วยดูแลกิจการคณะสงฆ์ ท่านรับภาระปกครองสงฆ์ไม่ไหว..แก่แล้ว ไปขอให้ หลวงพ่อแช่ม วัดตาก้อง ที่เป็นลูกศิษย์ ช่วยดูแลแทนที หลวงพ่อแช่มพอได้ข่าวว่าหลวงปู่ทาจะมา ก็เอากาน้ำชามา ขัดๆ ถูๆ เสกๆ เป่าๆ ต้มน้ำชารอไว้ หลวงปู่ทาเดินจากวัดพะเนียงแตกฝ่าทุ่งไปถึง ก็นิมนต์ขึ้นมานั่งพัก กราบพระอุปัชฌาอาจารย์ ถวายน้ำร้อนน้ำชา

หลวงปู่ทาฉันเสร็จก็เดินกลับ ลืมว่าตัวเองจะมาทำอะไร..ต้องอย่างนั้น เรียนวิชามาต้องเล่นครูได้ ล่อนะจังงังเข้าไป ครูทำอะไรไม่ถูก กลับไปถึงวัดนึกขึ้นมาได้ "ไอ้แช่มเล่นกูซะแล้ว" สอนวิชาไปแท้ๆ เอามาสอยครูเสียเอง เราจะเห็นว่าขนาดครูสอนมา เอามาเล่นครูกลับยังไหว..!"

ภิกษุทั้งหลาย ตราบใดที่เธอทั้งหลาย ยังพร้อมเพรียงกันอยู่เนืองนิตย์ เคารพในสิกขาบทบัญญัติ ยำเกรงภิกษุผู้อวุโส ผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบไม่ทำตน ไม่ทำตนตนให้ตกอยู่ใต้อำนาจแห่งตัณหา พอใจอยู่อาศัยเสนาสนะป่า ปรารถนาให้เพื่อนพหรม จารี มาสู่สำนัก และอยู่เป็นสุข ตราบใดที่เธอทั้งหลายไม่หมกมุ่นการงานมากเกินไปไม่พอใจด้วยการคุยฟุ้งซ่าน ไม่ชอบใจในการนอนมากเกินควร ไม่ยินดีด้วยการคลุกคลีด้วยหมู่คณะ ไม่เป็นผู้ปราถนาลามก ไม่ตกอยู่ใต้อำนาจแห่งความปราถนาชั่ว ไม่คบมิตรเลว ไม่หยุดความเพียร พยายาม บรรลุคุณธรรมขั้นสูงขึ้นไปแล้ว ตราบนั้นเธอทั้งหลาย จะไม่มีความเสื่อมเลย จะมีแต่ความเจริญอย่างเดียว...

==================================

ฝึกสมาธิ ให้เหมือนชาวนาทำนา

(หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี)

...ฝึกหัดสมาธิให้เหมือนชาวนาทำนา เขาไม่รีบร้อนเขาหว่านกล้า ไถ คราด ปักดำ โดยลำดับไม่ข้ามขั้นตอนแล้วรอให้ต้นข้าวแก่

ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังไม่เห็นเมล็ดไม่เห็นรวงเลย แต่เขาก็มีความเชื่อมั่นของเขาว่า จะมีเมล็ดมีรวงวันหนึ่งข้างหน้าแน่ๆ เมื่อต้นข้าวแก่แล้วออกรวงมาจึงเชื่อแน่ว่าจะได้รับผลแน่นอน

เขาไม่ไปดึงต้นข้าวให้ออกรวงเอาตามใจชอบ ผู้ไปกระทำเช่นนั้นย่อมไร้ผลโดยแท้

การฝึกสมาธิภาวนาก็เช่นเดียวกัน

จะรีบร้อนข้ามขั้นตอนย่อมไม่ได้

ต้องตั้งจิตให้เลื่อมใสศรัทธา

ให้แน่วแน่ว่าอันนี้ล่ะ

เป็นคำบริกรรมที่จะทำให้จิตของเราเป็นสมาธิได้แท้จริง แล้วอย่าไปลังเลสงสัยว่า คำบริกรรมนี้จะถูกกับจริตนิสสัยของเราหรือไม่หนอ

คำบริกรรมอันนั้น คนนั้นทำมันเป็นไปอย่างนั้นอย่างนี้ เราทำแล้วจิตไม่ตั้งมั่นอย่างนี้ใช้ไม่ได้..

: ฝึกสมาธิโดยบริกรรมพุทโธ

: พระนิโรธรังสีฯ (หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี)

==================================

"ให้พากันละบาป บำเพ็ญบุญ ทำแต่คุณความดี
อย่าให้เสียชีวิตเปล่าที่มีวาสนาเกิดมาเป็นมนุษย์"

หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต

==========================

ผู้ที่อ่านจบถือว่าโชคดีเพราะมีความเพียร

"อานนท์ แม้เราตถาคตก็ยังต้องการกัลยาณมิตร เป็นผู้ชี้หนทางแห่งความดีให้ ดังนั้น เราจึงได้กล่าวกับเธอว่า "กัลยาณมิตรนั้นเป็นทั้งหมดของพรหมจรรย์"

"กัลยาณมิตรเป็นทั้งหมดของพรหมจรรย์"

ข้างบนคือคำที่พระพุทธเจ้าตรัสกับพระอานนท์ ซึ่งคำว่า "พรหมจรรย์" หมายถึง การประพฤติธรรมอันประเสริฐ หรือ การครองชีวิตประเสริฐ ส่วน "กัลยาณมิตร" หมายถึง เพื่อนที่ดีมีคุณธรรม

เหตุที่ทรงตรัสเช่นนั้นก็เพราะการคบหาคลุกคลีกับผู้ใดย่อมส่งผลต่อเราอย่างมาก อย่างบางคนที่เคยมีความประพฤติดี แต่เมื่อไปคบหากับคนพาล นิสัยใจคอก็ค่อยเปลี่ยนไปในทางไม่ดีโดยไม่รู้ตัว เช่น จากที่ไม่เคยดูถูกคน ก็กลายเป็นคนเย่อหยิ่งถือตัว จากไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับอบายมุข ก็เริ่มดื่มเหล้า เล่นการพนัน หรือเที่ยวกลางคืนเป็นต้น นอกจากนี้การคบคนพาลยังนำมาซึ่งความฉิบหาย ไม่ว่าจะทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียง เสียทรัพย์เพราะมั่วอบายมุข และที่สำคัญคือ ทำให้เรามีความเห็นผิด (มิจฉาทิฏฐิ) ซึ่งล้วนเป็นทางแห่งความเสื่อมทั้งสิ้น

ด้วยหนทางในสังสารวัฏนั้นยาวไกลนัก การมีเพื่อนที่ดีนอกจากจะคอยช่วยเหลือเกื้อกูลเราได้แล้ว ยังสามารถช่วยตักเตือน ให้กำลังใจ ชักนำหรือแนะนำเราได้เมื่อถึงเวลาที่จำเป็นอีกด้วย

ดังนั้นการคบเพื่อนที่ดีมีคุณธรรมจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิต หน้าที่การงาน และที่สำคัญสุดคือการประพฤติธรรม เพราะจะช่วยทำให้เรามีความเห็นถูก เข้าใจถูกในสภาพธรรมตามความเป็นจริง จนกระทั่งสามารถบรรลุมรรคผลได้

ทุกวันนี้กัลยาณมิตรอาจหาได้ยาก แต่ด้วยกุศลที่ได้ทำแล้ว ก็จะเป็นปัจจัยให้เราพบมิตรแบบนี้ได้เมื่อถึงเวลา หากไม่สามารถหากัลยาณมิตรได้ ก็ไม่ควรไปคบคนพาล ไม่มีเพื่อนเสียเลยยังดีกว่า แต่ควรให้พระธรรมเป็นกัลยาณมิตรแทน เพราะพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าก็ถือเป็นกัลยาณมิตรได้เช่นกัน

กัลยาณมิตรสมัยพุทธกาล

กัลยาณมิตร มีความสำคัญอย่างยิ่งยวด ดังเช่นในอดีตที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเกิดมาแล้วเป็นผู้มีความเห็นผิด จนเกือบจะไม่ได้พบกับหนทางของพระนิพพาน แต่เนื่องจากพระองค์ได้คบหากับ

บุคคลอันเป็นกัลยาณมิตร พระองค์จึงได้ก้าวเข้ามาสู่หนทางของการสร้างบารมี จนกระทั่งบรรลุพระสัมมาสัมโพธิญาณได้

พระองค์ทรงระลึกชาติในหนหลัง ตรัสเล่าให้พระอานนท์ฟังว่า ในสมัยนั้นเป็นสมัยของพระพุทธเจ้าพระนามว่า กัสสปะ ณ ตำบล บ้านเวภฬิคะ มีชายหนุ่ม ๒ คนเป็นเพื่อนรักกัน คนหนึ่ง ชื่อ ฆฏิการะ อีกคนหนึ่ง ชื่อ โชติปาละ ทั้งสองคนนี้แม้จะเป็นเพื่อนที่รักกันมาก แต่กลับมีอุปนิสัยในทางธรรมที่แตกต่างกันราวฟ้ากับดิน

ฆฏิการะนั้นเป็นผู้ที่มีความศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนามาก เขาได้ชื่อว่าเป็นอุปัฏฐากที่ดีเลิศของพระพุทธเจ้ากัสสปะ แต่โชติปาละเป็นผู้ที่ไม่มีความศรัทธาในพระพุทธศาสนาเลย เขาไม่เคยไปฟังธรรม ไม่เคยแม้แต่จะไปกราบพระพุทธเจ้า ฆฏิการะก็พยายามชักชวนอยู่เสมอ แม้ว่าความปรารถนาดีของเขาจะถูกปฏิเสธเสียทุกครั้งไป

จนกระทั่งวันหนึ่ง ฆฏิการะจึงออกอุบายชวนโชติปาละไปอาบน้ำยังท่าน้ำ ซึ่งอยู่ใกล้กับพระอารามของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พออาบน้ำชำระกายเป็นที่เย็นกายเย็นใจแล้ว ฆฏิการะก็กล่าวชวนโชติปาละว่า “โชติปาละไปเถอะ ไปเฝ้าพระพุทธเจ้ากัน พระอารามของพระองค์ท่านอยู่ที่ตรงนี้เอง” โชติปาละกล่าวตอบว่า “อย่าเลย เราไม่เห็นประโยชน์อะไรกับการที่จะได้เห็นสมณะโล้น สู้ไปเที่ยวยังจะสนุกเสียกว่า” ฆฏิการะก็บอกว่า “มีประโยชน์สิ เพราะการเห็นสมณะนั้นเป็นมงคล ไปกันเถอะ” โชติปาละก็ปฏิเสธอีก ฆฏิการะจึงเดินเข้าไปจับมือของโชติปาละ โชติปาละสะบัดมือออก ฆฏิการะเปลี่ยนมาจับชายพกของโชติปาละ โชติปาละก็ดึงมือออกอีก ฆฏิการะไม่ละความพยายามหันมาดึงมวยผม พร้อมกับกล่าวชวนซ้ำอีก คราวนี้โชติปาละรู้สึกขัดใจขึ้นมาทันที

“เอ๊ะ! ทำไมต้องมาดึงมวยผมกันด้วยละ สมณะโล้นน่ะ มีดีอย่างไรหรือ ท่านจึงอยากให้ข้าพเจ้าไปเฝ้านัก” และ ด้วยอานุภาพแห่งกัลยาณมิตร โชติปาละก็รำลึกได้ว่า โดยปกติแล้ว ฆฏิการะเป็นเพื่อนที่หวังดีกับเขาเสมอมา ไม่เคยเลยที่จะชักนำไปในทางที่เสียหาย เขาเริ่มคิดได้ว่า การที่ฆฏิการะชวนไปเฝ้าพระพุทธเจ้าอยู่เสมอนี้ ก็คงจะเป็นการชักนำไปในทางที่ดีอีกเช่นเคย ดังนั้นโชติปาละจึงยอมไปเฝ้าพระพุทธเจ้า

เมื่อไปถึงพระอาราม ทั้งสองกราบพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วก็นั่งในที่อันควรข้างหนึ่ง พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ทรงปฏิสันถารด้วยพระทัยที่เปี่ยมด้วยความเมตตา แล้วพระองค์ก็ทรงแสดงพระธรรมเทศนาด้วยกระแสเสียงอันไพเราะ แสดงธรรมที่ไพเราะทั้งในเบื้องต้น ท่ามกลาง และเบื้องปลาย หลั่งธรรมธาราให้รินไหลเข้าสู่กระแสใจของโชติปาละ โชติปาละได้ฟังธรรมแล้ว ใจของเขาก็ผ่องใส เหมือนคนที่เดินหลงทางอยู่ในทะเลทรายมาเป็นเวลานาน แล้วได้พบกับบ่อน้ำที่ให้ทั้งความเย็นกายเย็นใจ ใจของเขาดื่มด่ำในรสแห่งอมตธรรมยิ่งนัก แล้วด้วยใจที่ศรัทธาตั้งมั่นไม่คลอนแคลน โชติปาละจึงขอออกบวชอุทิศตนเป็นพุทธบูชาตลอดชีวิต

แล้วพระผู้มีพระภาคเจ้าก็ทรงกล่าวกับพระอานนท์สืบไปว่า ดูก่อนอานนท์ เธออย่าได้พึงคิดเลยว่าเราคือ ฆฏิการะ บุรุษผู้มีความเห็นถูก แต่แท้ที่จริงแล้วเราคือ โชติปาละ บุรุษผู้มีความเห็นผิดคนนั้น แต่เนื่องจากเราได้คบหากับบุคคลอันเป็นยอดกัลยาณมิตร คือ ฆฏิการะ เราจึงได้กลับมาเป็นผู้มี

ความเห็นถูก ก้าวเข้ามาสู่หนทางแห่งการสร้างความดี มาสร้างบารมี จนกระทั่งบรรลุพระสัมมาสัมโพธิญาณได้ในที่สุด

อานนท์ แม้เราตถาคตก็ยังต้องการกัลยาณมิตร เป็นผู้ชี้หนทางแห่งความดีให้ ดังนั้น เราจึงได้กล่าวกับเธอว่า "กัลยาณมิตรนั้นเป็นทั้งหมดของพรหมจรรย์"

หมายเหตุ
ฆฏิการะในกาลนั้น ซึ่งเป็นพระอนาคามี ได้ไปบังเกิดในสุทธาวาสภูมิชั้นที่ 5 อกนิฏฐภูมิ

เมื่อครั้นพระมหาโพธิสัตว์เสด็จออกมหาภิเนษกรมณ์ ทรงเปลื้องฉลองพระองค์และผ้าโพกพระเศียร โยนขึ้นไปในอากาศ ท้าวฆฏิการพรหมก็ได้รับไว้ แล้วนำพระอัฏฐบริขาร มีบาตรและจีวรเป็นต้น มาถวายแด่พระโพธิสัตว์ และรับฉลองพระองค์และผ้าโพกพระเศียรไปประดิษฐานไว้ในทุสสะเจดีย์ ที่เนรมิตสร้างไว้ในชั้นอกนิฏฐภพ นี้เอง.

เขียนโดย นาคินทร์ พ.ภักดี

==========================

"...ยุคทองของศาสนาพุทธอีกครั้ง..โดยหลวงพ่อครับ..."

ขอนำคำพูดของหลวงพ่อบางช่วงบางตอน มาถ่ายทอด
เพื่อให้ผู้อ่าน อ่านแล้วมีความสุข และไม่ทิ้งโอกาสทองนี้นะครับ.

แต่การฝึกให้ได้ง่ายนั้น มันมีสาเหตุ หลวงพ่อบอกว่า สมัยนี้คนมีบุญมาก วิชาที่ฝึกนี่ไม่ใช่วิชาที่เบาเลย หนัก ก่อนนี้เขาใช้เวลาถึง 30 ปี ไม่ได้เลยก็มี บางท่านเป็นพระ เอาจริงเอาจัง ตั้งหลาย 10 ปี แล้วก็ตายไปเลย เยอะ ถ้าหากถามว่า เวลานี้ทำไมจึงง่าย ก็เพราะว่าเวลานี้คนที่มีบารมีสูงมีเยอะ มันเกี่ยวกับบุญเก่าด้วยนะ สมัยก่อนเขาเอาจริงมากกว่านี้ เขาสู้หนักจริงๆ แต่กำลังใจไม่พอ และคนเวลานี้มันมี 2 พวก คนดีจริงๆ มาเกิดก็เยอะ คนระยำมาเกิดก็เยอะ มันจริงด้วยกันทั้งสองฝ่าย มันเป็นกาลเป็นเวลา ที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่ามา 2000 ปี เศษ ในช่วงนี้เทวดากับพรหมลงมาเกิดมาก แต่พวกจากอบายภูมิก็มาเกิดมากเหมือนกัน มันแบ่งคนละซีก

พวกที่มาจากอบายภูมินี่ เขาพูดเรื่องบุญเรื่องบาปกับเราไม่เป็น เขาทำตามใจชอบ พวกที่มาจากสวรรค์กับพรหมนี่ จะรู้เรื่องบุญเรื่องบาป ถ้าตัวเองจะรู้ว่าทำอะไรมาบ้าง ถ้าไม่ได้วิชานี้ก็ยังไม่รู้หรอก ถ้าฝึกวิชานี้ได้เราก็จะทวนถอยหลังวิชานี้ได้ว่า เราทำมาแล้วเท่าไหร่

เมื่อฉันบวชใหม่ คนที่เก่งจริงๆกว่าเขาจะได้ใช้เวลาเป็นเดือน เอาอย่างเก่งนะ ต้องถือว่าเก่งจัด ถ้าเรียกว่าขั้นพอปานกลางต่ำกว่า 10 ปีไม่ได้นะ ต้องเกิน 10 ปี ประเภทไม่เอาไหนเลย บวช 10 ปี

ตายนี่ก็เยอะ คือกำลังเดิมไม่พอ แล้วก็ต้องมาดูพุทธพยากรณ์ ตอนนั้นพระศาสนาดี แต่คนยอมรับน้อยไป ท่านจึงบอกว่า เมื่อมันโทรมลงไปแล้ว หลังจากกึ่งพุทธกาลแล้ว ศาสนาจะรุ่งเรืองอีกวาระหนึ่ง แล้วจะรุ่งเรืองตลอดไป ถ้าโทรมคราวนี้ก็โทรมเลย ในช่วงนี้จะมีพระอริยเจ้ามาก คล้ายกับพระองค์ยังอยู่ ดีใจไหม...ท่านทั้งหลาย เราเกิดมาในยุคทองของพระศาสนาจริงๆอย่าละทิ้งโอกาสทองนะท่าน..

....

...อ่านเจอข้อความที่น่ายินดีสำหรับลูกหลานของพระพุทธศาสนา อ่านแล้วก็สุขใจที่พวกเราทุกคนได้เกิดมาในยุคทองของพระพุทธศาสนาเช่นกัน....

....สาธุๆๆๆ ขอชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของลูกด้วยนะครับ ไม่ขอเกิดอีกแร้วครับ ทุกข์จริงๆ....

อ้างอิงจาก ธัมมวิโมกข์
ปีที่ 3 ฉบับที่ 19
หน้าที่ 155 -157

====================================

"อานิสงส์ผู้ถวายกฐิน"

กฐินเป็นกาลทานที่มีระยะเวลาเพียงเดือนเดียว และวัดหนึ่งๆ ปีหนึ่งจะรับกฐินได้เพียงครั้งเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นพระบรมพุทธานุญาตของพระผู้มีพระภาคเจ้าด้วยพระองค์เอง กฐินจึงมีอานิสงส์มาก ต้องมีการเตรียมแจ้งข่าว แก่หมู่ญาติหรือ สหสามัคคีร่วมกัน ผู้ถวายกฐินต้องรู้พระวินัย ต้องกระทำพิธีถวายผ้ากฐินในพระอุโบสถ โดยสงฆ์ทุกรูปต้องญัตติ ต้องตั้งเจตนาถวายแด่พระภิกษุสงฆ์ทุกรูปในวัดนั้น จึงจะได้อานิสงส์แก่ผู้ถวายโดยแท้จริง ดังเช่น ในสมัย พระพุทธเจ้าทรงพระนามว่า สมเด็จพระกัสสปพุทธเจ้า ความว่า มีเศรษฐี ๔ คน ที่เคยเกิดเป็นเทวดาและมนุษย์ เวียนเกิดสับเปลี่ยนกันไป มีรูปงาม ปัญญาดี มียศ มีบริวาร มีวิมานสีทองดั่งสีของจีวร ที่อาศัยสุขสบายเป็นสัปปายะ เศรษฐีทั้ง ๔ ได้แก่ ชฎิละเศรษฐี เมณฑกะเศรษฐี โชติกะเศรษฐี และปุณณะเศรษฐี ได้ทอดกฐินสม่ำเสมอ และหมั่นทำบุญกุศลไม่ขาดสาย พร้อมทั้งเจริญศีล ภาวนา เมื่อมาเกิดในสมัยของสมเด็จพระสมณโคดมพุทธเจ้า ท่านเศรษฐีได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์

บุญกุศลอื่นๆ นอกจากการทอดกฐินแล้ว ท่านเศรษฐีได้เคยปฏิบัติ ดังนี้อย่างสม่ำเสมอ ชฎิละเศรษฐี ชอบทำบุญด้วยการสละทรัพย์มากมาย เมณฑกะเศรษฐี ทำถนนถวายวัด ให้ความสะดวกแก่สงฆ์ โชติกะเศรษฐี ชอบสร้างวัด ปุณณะเศรษฐี ปลูกต้นไม้ใหญ่ให้ร่มเงาในบริเวณอาราม

นิทานกฐินครั้งโบราณกาล

กฐินตามเรื่องของ โบราณจารย์ท่านกล่าวไว้ มีกฐินบูด กฐินเน่า กฐินเศร้าหมอง กฐินบริสุทธิ์

เป็นคำพูดของผู้เฒ่าผู้แก่กล่าวมาปรัมปรา ท่านยกนิทานมาเล่าว่า

มีมหาเศรษฐีคนหนึ่ง มีสมบัติมากมาย มีเงิน ๘๐ โกฏิ จะทอดกฐิน ขณะถวายกฐินได้ประกาศเชิญเทวดา ไม่ว่าจะเป็นอากาศเทวา หรือภุมเทวา ให้มาอนุโมทนากฐินของเขา วันนั้นมีเทวดาองค์หนึ่งมาอนุโมทนากฐิน พอมาจวนจะถึงวัด (วัตร) มีต้นไทรใหญ่อยู่ต้นหนึ่ง บังเอิญมีบุรุษผู้หนึ่งอยู่ใต้ต้นไทรนั้น ได้ยินเสียงเทวดาจรกล่าวชวนรุกขเทวดาที่ต้นไทรให้ไปอนุโมทนากฐินของมหาเศรษฐี แต่รุกขเทวดาที่ต้นไทรบอกให้เทวดานั้นไปก่อนเถิด เมื่ออนุโมทนาแล้ว เป็นอย่างไรให้กลับมาเล่าให้ฟังด้วย ปรากฏว่า

กฐินกองที่ ๑ เมื่อเทวดาไปอนุโมทนา ปรากฏว่า เจ้าของกฐินและคณะศรัทธา แจกสุรายาเมาผู้มาร่วมงานเมามายส่งเสียงอึกทึกครึกโครมไม่เกิดความสงบสงัด ไม่ปฏิบัติตามธรรม พอถวายกฐินและอนุโมทนาแล้ว เทวดาจรกลับมา บุรุษผู้นั้นยองอยู่คอยฟังข่าวจากเทวดาจร รุกขเทวดาถามว่า กฐินของมหาเศรษฐี เป็นอย่างไรบ้าง เทวดาจรกล่าวว่าเป็น "กฐินบูด" ทำไมจึงบูด เพราะมีการดื่มเหล้าเมายาเอิกเกริก เฮฮา โกลาหล ไม่มีความสงบ ไม่ปฏิบัติตามธรรม แล้วเทวดาก็จากไปบุรุษผู้นี้นำเรื่องนี้มาเล่าให้เศรษฐีฟัง เศรษฐีเสียใจ ตั้งใจจะทำกฐินใหม่อีกครั้ง

กฐินกองที่ ๒ คราวนี้ในงานกฐินไม่มีเหล้ายาเมามาเกี่ยวข้อง แต่มีการฆ่าวัว ฆ่าควาย ฆ่าหมู ฆ่าไก่ กันอย่างใหญ่โต เพื่อเลี้ยงดูผู้มาร่วมงานให้อิ่มหนำสำราญ โดยไม่คิดว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นบาป เป็นกรรม เมื่อถึงคราวทอดกฐิน เศรษฐีให้รางวัลบุรุษคนนั้นให้ไปคอยดักฟังว่าเทวดาท่านจะกล่าวถึงงานกฐินครั้งนี้ว่าอย่างไร บุรุษผู้นั้นไปคอยดักฟังที่ต้นไทรต้นเก่า เมื่อถึงเวลาประกาศให้เทวดาไปอนุโมทนา รุกขเทวดาก็ไม่ไป แต่ขอให้เทวดาจรไปแล้วให้กลับมาเล่าให้ฟัง เทวดาจรกลับมาบอกว่าเป็น "กฐินเน่า" เพราะมีการฆ่าสัตว์ นำมาเลี้ยงกันมากมาย บุรุษผู้ดักฟังกลับไปเล่าให้เศรษฐีฟัง เศรษฐีเสียใจอีก ก็จะทำกฐินอีกเพื่อแก้ไข เนื่องจากยังไม่พ้นเขตกฐินกาล

กฐินกองที่ ๓ เศรษฐีรีบทำกฐินอย่างรีบด่วนเนื่องจากกลัวจะไม่ทันกับกาลสมัย คราวนี้เกิดอารมณ์โทสะ ดุด่าว่ากล่าวทาสกรรมกรต่างๆ นานา เนื่องจากไม่ทันใจ มีโทสะ ความโกรธอยู่ในจิตใครทำอะไรให้ก็ไม่ถูกใจ เมื่อถึงเวลาทอดกฐิน แม้ไม่มีการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ไม่มีสุรายาเมา แต่มีเสียงดุด่าว่ากล่าวผู้อื่น เศรษฐีให้รางวัลบุรุษผู้นั้นให้ไปคอยดักฟังข่าวจากเทวดาว่าจะพูดเกี่ยวกับตนอย่างไรบ้าง เทวดาจรมาชวนรุกขเทวดาที่ต้นไทรอีก แต่รุกขเทวดาไม่ไป ขอให้เทวดาจรกลับมาเล่าข่าวให้ฟังเมื่ออนุโมทนาแล้ว เทวดาจรกลับมาบอกว่า กฐินคราวนี้สมบูรณ์ทุกอย่าง แต่เสียอย่างเดียว เป็น "กฐินเศร้าหมอง" เพราะจิตใจของเศรษฐี เจ้าภาพกฐินไม่บริสุทธิ์ เศร้าหมองด้วยความโกรธ บุรุษผู้นั้นไปบอกเศรษฐีตามที่ได้ยินมา เศรษฐีเสียใจยิ่ง เพราะทำกฐินมา ๓ ครั้งแล้ว ยังไม่กฐินครั้งใดบริสุทธิ์เลย จึงกระทำกฐินอีกเป็นครั้งที่ ๔

กฐินกองที่ ๔ เศรษฐีกระทำความดี มีอารมณ์สดชื่น แจ่มใส ไม่โกรธใคร ไม่นำสุรายาเมามาเกี่ยวข้อง ไม่มีการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เมื่อถึงเวลาทอดกฐิน ก็ประกาศ เชิญเทวดามาอนุโมทนาอีก คราวนี้เทวดาจรกลับไปเล่าให้รุกขเทวดาฟังว่า คราวนี้ "กฐินบริสุทธิ์" บุรุษผู้นั้นกลับมาเล่าให้เศรษฐีฟังเศรษฐีดีใจ มีความสุข ได้อานิสงส์ของการทำกฐินคราวนี้ สมบูรณ์เต็มที่ สมความปรารถนา ทุกประการ

อีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับอานิสงส์กฐิน คือ ในสมัยครั้งศาสนาของพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า มีบุรุษยาจกเข็ญใจไร้ที่พึ่งชาวเมืองพาราณสี ชื่อ “ติณบาล” อาศัยอยู่กับเศรษฐีผู้มั่งคั่งด้วยทรัพย์นับได้ ๘๐ โกฏิ โดยยอมตนเป็นคนรับใช้รักษาไร่หญ้าให้เศรษฐี เพื่อแลกกับอาหารที่หลับนอน เขามีความคิดว่า “ตัวเราเป็นคนยากจนเช่นนี้ เพราะไม่เคยทำบุญอันใดไว้ในชาติปางก่อน มาชาตินี้จึงตกอยู่ในฐานะผู้รับใช้คนอื่น ไร้ญาติขาดมิตร ไม่มีสมบัติติดตัวแม้แต่น้อย” เมื่อคิดได้ดังนี้ เขาจึงแบ่งอาหารที่เศรษฐีให้ออกเป็นวันละ ๒ ส่วน ส่วนหนึ่งถวายแก่พระภิกษุผู้เที่ยวบิณฑบาต อีกส่วนหนึ่งเอาไว้สำหรับตนเอง ไว้บริโภค ด้วยเดชกุศลผลบุญนั้น ท่านเศรษฐีเกิดสงสาร จึงเพิ่มอาหารให้อีก ๒ ส่วน เขาได้แบ่งอาหารนั้นออกเป็น ๓ ส่วน ส่วนที่หนึ่ง ถวายแก่พระภิกษุสงฆ์ ส่วนที่สอง แจกทานแก่คนยากจน ส่วนที่ ๓ เอาไว้บริโภคเอง เขาทำอยู่เช่นนั้นเป็นเวลาช้านาน

ต่อมาเป็นวันออกพรรษา เหล่าชนผู้ศรัทธาในพระพุทธศาสนาต่างพากันทำบุญกฐินเป็นการใหญ่ แม้ท่านเศรษฐีก็เตรียมการจะถวายกฐิน จึงประกาศให้ประชาชนทั้งหลายทราบโดยทั่วกันว่า สิริธรรมเศรษฐี จะได้ทำบุญกฐิน ติณบาลได้ยินเกิดความเลื่อมใสขึ้นในใจทันทีว่า “กฐินทานนี้แหละจะเป็นทานอันประเสริฐ” เข้าไปถามเศรษฐีว่า
กฐินทานมีอานิสงส์อย่างไร

เศรษฐีตอบว่า “กฐินทานมีอานิสงส์มากมายนัก สมเด็จพระบรมศาสดาตรัสสรรเสริญว่าเป็นทานอันประเสริฐ” ติณบาลได้ยินดังนั้นเกิดความโสมนัสปลาบปลื้มเป็นอันมาก จึงพูดกับเศรษฐีว่า “กระผมมีความประสงค์จะร่วมอนุโมทนาในการบำเพ็ญทานครั้งนี้ด้วยท่านจะเริ่มงานเมื่อใด” เศรษฐีตอบว่า “เราจะเริ่มงานเมื่อครบ ๗ วัน นับจากวันนี้ไป”

ติณบาลได้ฟังก็ดีใจยิ่งนัก เขามีความศรัทธายินดีเต็มใจที่จะร่วมทำบุญกฐินนี้ด้วย แต่ตนเองเป็นคนยากจน ไม่มีเงินทองข้าวของเครื่องใช้จะอนุโมทนากับเศรษฐี จะมีแต่ก็ผ้าผืนเดียวที่นุ่งอยู่ ในที่สุดก็ตัดสินใจ เปลื้องผ้าที่นุ่งอยู่ไปซักฟอกให้สะอาด เอาใบไม้มาเย็บนุ่งแทนผ้า แล้วเอาผ้านั้นไปเร่ขายในตลาด ชาวตลาดพากันหัวเราะลั่น เมื่อเห็นอาการนั้น ติณบาลประกาศว่า

“ท่านทั้งหลายหยุดก่อน อย่าหัวเราะข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้ายากจน ไม่มีผ้าจะนุ่ง จะขอนุ่งใบไม้แต่ในชาตินี้เท่านั้น ชาติหน้าจะนุ่งผ้าทิพย์”

ในที่สุด เขาขายผ้านั้นได้ในราคา ๕ มาสก (๑ บาท) แล้วนำไปอนุโมทนากับเศรษฐี ก็พอดีกับบริวารกฐินทุกอย่างบริบูรณ์ เว้นแต่ขาดด้ายเย็บผ้าอย่างเดียวสำหรับเย็บไตรจีวร เศรษฐี ได้นำเงินนั้นซื้อด้ายเย็บไตรจีวร

ในกาลครั้งนั้นเกิดโกลาหลไปทั่วในหมู่ชนตลอดจนเทพเทวาในสรวงสวรรค์ ต่างพากันแซ่ซ้องสรรเสริญ ทานของติณบาล เสียงสาธุการ ความเสียสละในทานของติณบาล ดังลั่นเข้าไปถึงพระราชวัง พระเจ้าพาราณสี ทรงทราบเหตุผล รับสั่งให้นำติณบาล ให้เข้าเฝ้า แต่ติณบาลไม่กล้าเข้ามาเพราะไม่มีผ้านุ่ง พระองค์ทรงตรัสถามความเป็นมาของเขาโดยตลอด ให้ราชบุรุษนำผ้าสาฎกราคาแสนตำลึงไปพระราชทานแก่ติณบาล นอกจากนั้นได้พระราชทานบ้านเมือง ทรัพย์สมบัติ ช้าง ม้า วัว ควาย ทาสี ทาสา เป็นอันมาก และโปรดให้ดำรงตำแหน่งเศรษฐี ในเมืองพาราณสี มีชื่อว่า “ติณบาลเศรษฐี” จำเดิมแต่นั้นเป็นต้นไป

กาลต่อมา ติณบาลเศรษฐี เมื่อดำรงชีวิตอยู่พอสมควร แก่ อายุขัยแล้ว ก็จุติไปจากโลกมนุษย์ไปปฏิสนธิเป็นเทพบุตรในดาวดึงส์สวรรค์เสวยทิพยสมบัติอยู่ในวิมานแก้ว สูง ๕ โยชน์ (๑ โยชน์ = ๑๖ กิโลเมตร) มีนางเทพอัปสร หนึ่งหมื่นเป็นบริวาร ส่วนสิริธรรมเศรษฐี ครั้นจุติจากโลกมนุษย์แล้ว ไปปฏิสนธิในดาวดึงส์สวรรค์ มีนางฟ้าเป็นบริวาร เช่นเดียวกับ ติณบาลเศรษฐี ดังนี้

นี่คือ อานิสงส์ของกฐินทานที่ติณบาลได้ตั้งใจกระทำด้วยความบริสุทธิ์ใจ ในทานมัยในเขตบุญของพระพุทธศาสนา

กฐิน เป็นเรื่องบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ โดยเฉพาะในเรื่องของทานมัยที่เป็นไปถูกต้องตามพระธรรมวินัย ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ เป็นการสร้างมหากุศลของจิตที่เป็น “ญาณ” รู้ถูกต้องตามพระพุทธธรรมคำสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้า คำว่า “บุญ” หมายถึง มหากุศลตั้งแต่กามาวจรมหากุศล รูปาวจรมหากุศล อรูปาวจรมหากุศล โลกุตตรมหากุศล คำว่า “กิริยา” หมายถึง มหากิริยาจิตของพระอรหันต์ คำว่า “วัตถุ” หมายถึง วัตถุธรรม ๗๒ ได้แก่ : จิต ๑ เจตสิก ๕๒ นิปผันนรูป ๑๘ นิพพาน ๑ วัตถุในภาษาโลก แปลว่า ที่ตั้ง หรือวัตถุสิ่งของ แต่ในภาษาธรรม หมายถึง บุคคลผู้มีจิต เจตสิก รูป (มนุษย์ เทวดา พรหม) ผู้สามารถสร้างบุญมหากุศลนี้ได้ และสามารถพัฒนาไปสู่ความเป็นพระอริยบุคคลไปตามลำดับจนถึงพระอรหันต์

แม้สัตว์เดรัจฉานก็สามารถสร้างบุญมหากุศลได้ สร้างมหากุศลเก็บเป็นมหาวิบาก ส่งผลให้ได้เกิดเป็นมนุษย์หรือเทวดา การจะถึงกระแสโลกุตตระ ต้องเปลี่ยนภพภูมิเป็นมนุษย์หรือเทวดาเสียก่อน การจะพัฒนาไปสู่กระแสโลกุตตระได้นั้น จะต้องน้อมนำกระแสธรรม ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ ของพระผู้มีพระภาคเจ้าเข้าสู่จิต แล้วจิตจะพัฒนาไปสู่กระแสโลกุตตระ โดยมีพระผู้มีพระภาคเจ้า (พระพุทธพจน์) เป็นผู้นำไป มิใช่เราจะปฏิบัติได้เอง หรือเราจะมีตัวรู้ผุดขึ้นมาเอง หรือปฏิบัติไปตามคำสอนของอาจารย์ที่มิได้นำพุทธธรรมมาสอน แล้วเราจะเข้าถึงธรรมได้อย่างไร
การปฏิบัติโดยปราศจากคำสอนของพระพุทธเจ้า ล้วนนำไปสู่อบายภูมิ ทั้งสิ้น.

ที่มา http://www.tong9.com/main/index.php/2010-04-03-01-28-48/contentkatin/qq-/2010-04-04-01-18-47

=====================================

..... แม้ภูเขาสูงแสนสูง .....
หากบุคคลผู้มี “ความเพียร”...
พยายามปีนป่าย.. ขึ้นไปจนถึงยอด
<< ภูเขาสูงแสนสูงก็ต้องอยู่ใต้
..... ฝ่าตีนของคนผู้นั้น ..... >>
คติธรรมของ หลวงปู่ท่อน ญาณธโร

"โลกนี้มีความเปลี่ยนแปลงอยู่เรื่อยไป จะอยู่ที่โน่นก็เปลี่ยนแปลง อยู่ที่นี่หรือที่ไหนก็เปลี่ยนแปลง เพราะพวกเราทั้งหลายอยู่ได้ด้วยการเปลี่ยนแปลง ถ้าไม่มีการเปลี่ยนแปลง เราก็อยู่ไม่ได้ หายใจออกมาแล้วก็เปลี่ยนเป็นหายใจเข้า แล้วก็หายใจออก ไม่เช่นนั้นเราก็อยู่ไม่ได้ ลมออกไปหมดก็อยู่ไม่ได้ ลมเข้ามาแล้วไม่ออกก็อยู่ไม่ได้ เราทั้งหลายอยู่ในโลกนี้ ก็เป็นของโลก มันเป็นของของโลก ไม่ควรทำความน้อยใจ ไม่ควรทำความเสียใจใดๆ เราต้องเป็นผู้มีจิตใจ เข้มแข็ง จะตกไปอยู่ที่ไหน ก็สร้างแต่คุณงามความดี แม้หมดชีวิตก็อย่าทิ้งคุณงามความดี"

...หลวงพ่อชา สุภทฺโท...

==========================

พระพุทธมนต์และคำว่า สาธุ มีอานุภาพดีอย่างไร ?

เรื่องนี้ท่านพระอาจารย์มั่น พักอยู่บนดอยปะหร่องกับท่านอาจารย์มนู ตอนเช้าเที่ยวบิณฑบาติให้พรชาวบ้าน พอให้พรเสร็จ สุขัง พะลัง ท่านสอนให้ชาวบ้าน "สาธุ" พร้อมกันด้วยเสียงสูง ท่านพระอาจารย์มั่นว่าเป็นเชิงตลกว่า มือทั้งสองข้างของเราชูขึ้นข้างบน เหมือนบั้งไฟจะขึ้นสู่ท้องฟ้า

วันหนึ่งท่านนั่งพักในที่เป็นที่พักกลางวัน มีเทพพวกหนึ่งจากเขาคิชฌกูฏ อยู่ที่ไหนไม่รู้ เราก็ไม่รู้จัก ท่านว่ามาถามท่านว่า "เสียงสาธุ สาธุ สาธุ อะไร สะเทือนสะท้านทุกวัน พวกเทพทั้งหลายได้ฟังมีความสุขไปตามๆ กัน"

ท่านว่า ท่านมาพิจารณาอะไร ที่ไหน จึงระลึกได้ว่า "โอ....เสียงสาธุการชาวบ้านถวายทาน" พอรับทราบแล้วพวกเทพก็ว่า "เขาก็สาธุการด้วย" แล้วทำประทักษิน เวียนขวาลากลับไป ส่วนมากพวกเทพจะทำอย่างนั้น

ท่านพระอาจารย์มั่นเลยมาพิจารณาต่อว่า การสาธยายมนต์ พุทธมนต์นะใครก็ตามจะเป็นกิจวัตรพระสงฆ์ เช้า-เย็น หรือชาวพุทธทุกคนสวดพุทธคุณ

ระลึกในใจ มีอานุภาพแผ่ไปได้หมื่นจักวาล

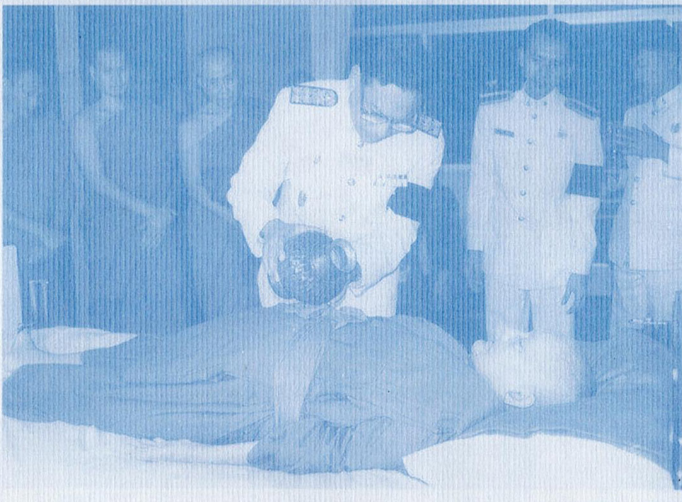
พูดออกเสียงพอฟังได้ มีอานุภาพแผ่ไปได้แสนจักวาล

สวดมนต์เช้า-เย็น ธรรมดา มีอานุภาพแผ่ไปได้แสนโกฏจักวาล

สวดเต็มเสียงสุดกู่ มีอานุภาพแผ่ไปได้อนันนตจักวาล

แม้สัตว์ที่อาศัยอยู่ในภพที่สุดอเวจีมหานรก ยังไดรับความสุข เมื่อแว่วเสียงพุทธมนต์ ผ่านเข้าถึงชั่วขณะหนึ่งครู่หนึ่ง ชั่วช้างพับหูงูแลบลิ้น ดีกว่าหาความสุขไม่ได้ตลอดกาลเนืองนิจ นี้คืออานิสงส์ของพระพุทธมนต์ ท่านพระอาจารย์มั่นว่าอย่างนี้

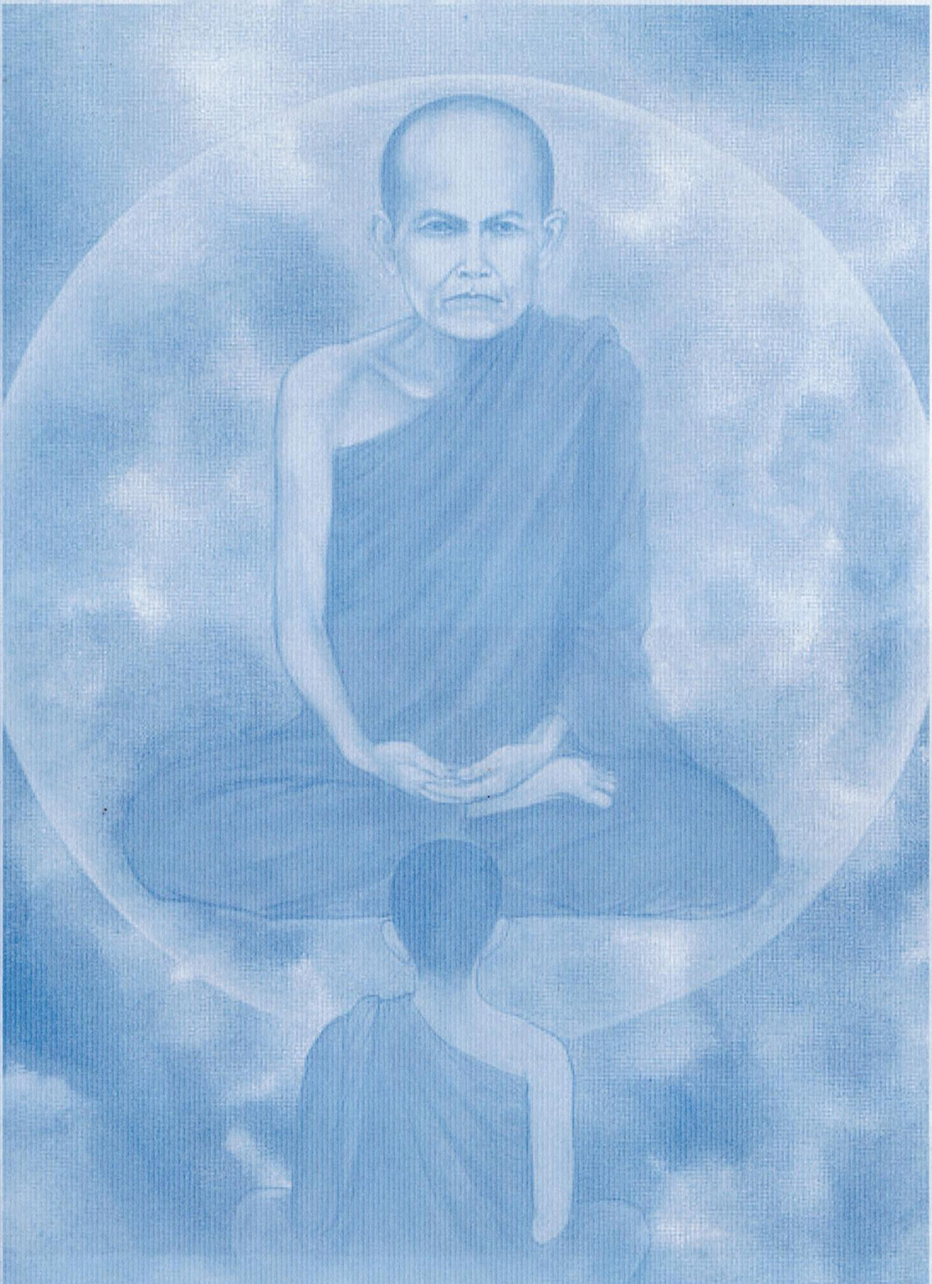
: หนังสือ บูรพาจารย์ (๕๔๐-๕๔๑)

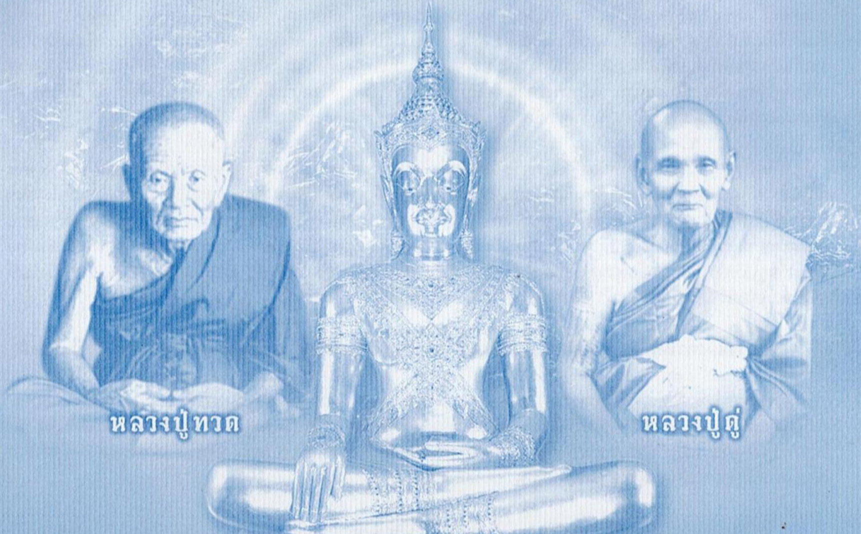

"โลก" เป็นเพียงทางผ่าน
สำหรับผู้มีบุญ มีบารมี มีปัญญา
ใช้อาศัยสร้างบารมี สั่งสมบารมีให้เพิ่มพูนมากขึ้น
เพื่อมุ่งตรงต่อหนทางพระนิพพานเท่านั้น

โอวาทหลวงพ่อ

พระคาถามหาจักรพรรดิ์

นะโมพุทธายะ พระพุทธะ ไตรรัตนะญาณ
มณีนพรัตน์ สีสะหัสสะ สุธรรมา
พุทโธ ธัมโม สังโฆ ยะธาพุทโมนะ
พุทธะบูชา ธัมมะบูชา สังฆะบูชา
อัคคีทานัง วะรังคันธัง สิวลี จะ มหาเถรัง
อะหังวันทามิ ทูระโต อะหังวันทามิ ธาตุโย
อะหังวันทามิ สัพพะโส
พุทธะ ธัมมะ สังฆะ ปูเชมิ

"พระคาถามหาจักรพรรดิ" เป็นพระคาถาที่ได้แรงบันดาลใจมาจาก"ชมพูปติสูตร" ในตอนที่พระพุทธเจ้าทรงเนรมิตพระองค์เป็นพระเจ้าจักรพรรดิเพื่อกำราบทิฐิพญา ชมพูบดีพระมหากษัตริย์ผู้มากด้วยอิทธิฤทธิ์ โดยผู้ที่รจนาพระคาถาบทนี้ขึ้นมาก็คือ หลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ แห่งวัดสะแก จ.อยุธยา พระผู้เป็นดั่งร่มโพธิ์แก้วที่แผ่กิ่งก้านใบบุญบารมี มอบความร่มเย็นเป็นสุข ให้แก่ลูกศิษย์ทั่วทุกชนชั้นอย่างไม่มีประมาณตามแนวทางแห่งพระศรีอาริยเมตไตรย์โพธิสัตว์และหลวงปู่ทวดเหยียบน้ำทะเลจืด ซึ่งพระคาถานี้เป็นพระคาถาหลักที่หลวงปู่ดู่ใช้ในการรวมบารมีแผ่เมตตาช่วย เหลือภพภูมิทั้งหลายทั่วสามแดนโลกธาตุ และใช้ในการอธิษฐานจิตปลุกเสกพระเครื่องทุกชนิดของท่าน

"คาถา บทนี้เป็นของดี หมั่นท่องไว้ทุกวัน ปกติเขาไม่ให้กันหรอกเพราะเขากลัวลูกศิษย์จะดีกว่าอาจารย์ แต่ข้าไม่เคยกลัวและไม่ปิดบัง ท่องให้ดีนะอีกหน่อยจะรวย เพราะมีการกล่าวถึงพระสิวลีผู้เป็นเลิศทางลาภไว้ด้วย อาบไปเสกไปก็ได้กินข้าวก็ได้ ดีทั้งนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้ามาบอกพวกแก ข้าทดลองมาแล้วทั้งนั้น เมื่อดีแล้วจึงมาบอก ดังนั้นทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ที่ศรัทธาและหมั่นฝึกฝนปฏิบัติ คนเราอยู่ดี ๆจะให้รวยได้อย่างไร ต้องปฏิบัติเสียก่อน ดูอย่างข้าเมื่อก่อนต้องไปยืมเงินเขามาซื้อธูปเทียนใบชามาเลี้ยงแขก เดี๋ยวนี้ของกินของใช้มีใช้เกลื่อนกลาดไป เรามาพบไม้งามเมื่อขวานบิ่น แกว่าจริงไหม ของดีของอร่อยกินก็ไม่ได้ ฟันไม่มี" หลวงพ่อหัวเราะ และยังเสริมอีกว่า

"คนเราต้องทำให้ดีเมื่อดีแล้วจึงรวย แล้วจะได้ไม่ซวย พระจะดีต้องหมดอยาก ถ้ายังอยากอยู่ก็ไม่ใช่พระดี"

พระคาถามหาจักพรรดิของ หลวงปู่ดู่ วัดสะแก จ.อยุธยา นั้นเป็นพระคาถาที่ศักดิ์สิทธิ์มาก และถือว่ามีพลังครอบจักรวาล ทั้งทำให้ชะตาชีวิตดีขึ้น ปฏิบัติธรรมได้เร็วขึ้น ได้ทั้งทางโลกและทางธรรม ใช้ปรับพภูมิได้ทุกดวงจิตวิญญาณเพื่อให้ท่านไปสู่ภพภูมิที่สูงขึ้น และเป็นคุณกับผู้สวดเป็นอย่างยิ่ง สำหรับท่านที่มีองค์เทพหรือเทวดารักษาตัว ยิ่งสวดพระคาถานี้ท่านจะเห็นผลด้วยตัวของท่านเอง ดังที่พระท่านว่าเป็น "ปัจจัตตัง" นั่นแล

วิธีสวด

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทธธัสสะ (3 จบ)

และรวบรวมสมาธิระลึกถึงหลวงปู่ทวด วัดช้างไห้ , หลวงปู่ดู่ วัดสะแก หรือครูบาอาจารย์ที่ท่านให้ความเคารพ พระคาถานี้มีเคล็ดลับอยู่ที่ให้สวดตามกำลังวัน (สวดตามกำลังของแต่ละวัน อาทิตย์ 6 จันทร์ 15 อังคาร 8 พุธ 17 พฤหัส 19 ศุกร์ 21 เสาร์ 10) สวดเฉพาะตัวพระคาถามหาจักรพรรดิ ส่วนบทอื่นๆ ก็สวดตามจำนวนที่บอกไว้ด้านล่าง ค่อยๆ สวดทีละบทไล่ลงไปจนถึงบทแผ่เมตตา (จะให้ดียิ่งขึ้นควรสวดตอน 2 ทุ่มครึ่ง เพราะในตอนนั้นเป็นช่วงเวลาเปิด ที่เหล่าเทพเทวดาจะมาร่วมอนุโมทนา และมีลูกศิษย์สายหลวงปู่ดู่กำลังสวดอยู่เป็นจำนวนมาก)

คาถาหลวงปู่ทวด
น้อมระลึกถึงปู่ทวดแล้วว่าคาถาดังนี้
นะโม โพธิสัตโต อาคันติมายะ อิติ ภะคะวา (3 ครั้ง)

คาถาหลวงปู่ดู่
น้อมระลึกถึงปู่ดู่แล้วว่าคาถาดังนี้
นะโม โพธิสัตโต พรหม ปัญโญ (3 ครั้ง)

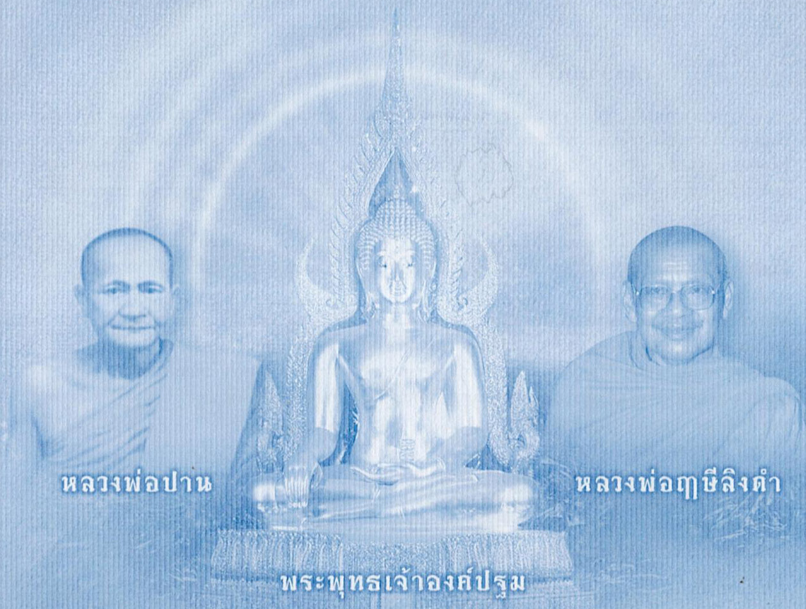
พระคาถาสำหรับแผ่บุญปรับภพภูมิส่งวิญญาณ และเชิญพระเข้าตัว

สัพเพพุทธา สัพเพธัมมา สัพเพสังฆา
พะลัปปัตตา ปัจเจกานัญ จะยังพะลัง
อรหันตานัญ จะ เตเชนะ รักขัง พันธามิ สัพพะโส (5 จบ)
พุทธัง อธิษฐามิ ธัมมัง อธิษฐามิ สังฆัง อธิษฐามิ (ให้อธิษฐานจิต)

(ให้อธิษฐานจิตแผ่บุญไปทั่วทั้งสามโลกธาตุภพภูมิทั้งหมดทั้งมวล รวมทั้งบิดามารดา ญาติ เทวดารักษาตัว เจ้ากรรมนายเวร ฯลฯ และส่งวิญญาณ)

จัดพิมพ์เป็นธรรมทานเพื่อบูชาครู หลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ

(พิมพ์แจกเป็นธรรมทาน ครั้งที่ 3 จำนวน 5,000 ใบ)

คาถาเงินล้าน

(คาถาพระปัจเจกพระพุทธเจ้า)

(นะโม ๓ จบ)

สัมปจิตฉามิ นาสังสิโม
พรหมมา จะ มหาเทวา สัพเพยักขา ปะลายันติ
พรหมมา จะ มหาเทวา อภิลาภา ภะวันตุ เม
มหาปุญโญ มหาลาโภ ภะวันตุ เม มิเตพาหุหะติ
พุทธะมะอะอุ นะโมพุทธายะ วิระทะโย วิระโคนายัง วิระหิงสา
วิระทาสี วิระทาสา วิระอิตถิโย พุทธัสสะ มานีมามะ พุทธัสสะ
สวาโหม สัมปติจฉามิ
เพ็ง ๆ พา ๆ หา ๆ ฤา ๆ

(ว่าคาถาทั้งหมด ท่อง ๙ จบ)

คาถาเงินล้าน

(คาถาของพระราชพรหมยาน หรือ ฤๅษีลิงดำ วัดท่าซุง)

หลวงพ่อได้คาถาบทเหล่านี้โดยตรงจากองค์สมเด็จฯ(องค์ปฐม)ตั้งแต่ปี 2517 เป็นเวลา 4 ปี จึงจะได้ครบถ้วน ท่านบอกว่า คาถาที่ได้จากกรรมฐาน เขาจะไม่บอกใคร เมื่อวันที่ 31 ธันวาคม 2527 เวลา 23.59 น. องค์สมเด็จฯ ได้อนุญาต ให้ลูกหลานและพุทธบริษัทใช้ได้เป็นสาธารณะ เพื่อช่วยบรรเทาสภาวะเศรษฐกิจที่ย่ำแย่ อีกทั้งการก่อสร้างของวัดท่าซุง จะต้องเร่งรัดให้เสร็จทันฉลองวัดในปี 2532 จึงจำเป็นที่จะต้องใช้คาถาเหล่านี้ช่วย เพื่อพุทธบริษัทและลูกหลานของหลวงพ่อ มีความคล่องตัวยิ่งขึ้น

สัมปจิตฉามิ คาถาสนองกลับ
นาสังสิโม คาถาพระพุทธกัสสป
บทแรก "**พรหมมา จะ มหาเทวา สัพเพยักขา ปะรายันติ**" .....อันนี้ตัดอุปสรรค ที่ลาภจะมา แต่เขามาบอกว่า มีผลแน่นอน คือว่าแกจะไม่ยอมให้ลูกแกจน พูดง่ายๆ ก็แล้วกัน พระพุทธเจ้า ก็ทรงยืนยันบอกว่า ให้หมด
บทที่สอง "**พรหมมา จะ มหาเทวา อภิลาภา ภะวันตุเม**" .....คาถาบทนี้เป็นคาถาเงินแสนของท่าน
บทที่สาม "**มหาปุญโญ มหาลาโภ ภะวันตุ เม**" .....บทนี้เป็นคาถาปลุกพระวัดพนัญเชิง
บทที่สี่ "**มิเตพาหุหะติ**" เป็นคาถาเงินล้าน
บทที่ห้า "**พุทธะมะอะอุ นะโมพุทธายะ วิระทะโย วิระโคนายัง วิระหิงสา วิระทาสี วิระทาสา วิระอิตถิโย พุทธัสสะ มานีมามะ พุทธัสสะ สวาโหม**" .....เป็นคาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า
บทที่หก "**สัมปติฉามิ**" บทนี้เป็นบทเร่งรัดบทสุดท้าย
บทที่เจ็ด "**เพ็ง ๆ พา ๆ หา ๆ ฤๅ ๆ**" ..... พระปัจเจกพุทธเจ้ามาบอกหลวงพ่อ เมื่อ พ.ย.33
เป็นภาษาโบราณแต่เทียบกับภาษาไทย อ่านได้อย่างนี้ เป็นคาถามหาลาภ มีผลยิ่งใหญ่มาก ทั้งหมดนี้ต้องสวด เป็นบทเดียวกัน

ทั้งหมดนี้ต้องสวด เป็นบทเดียวกันบูชาเรื่อยๆ ไป การบูชาถ้าบูชาเฉยๆ มันเป็นเบี้ยต่อไส้ อย่าลืมนะเวลาสวดมนต์แล้ว ให้สวดคาถานี้ 9 จบเท่าเดิมนะและเวลาภาวนานอนภาวนาก็ได้ ว่าเรื่อยๆ ไปจนกระทั่งหลับไปเลยตื่นขึ้นมาต่อจากกรรมฐาน นอนก็ได้ ใจสบายๆ นะ บางทีเผลอๆ ฉันก็ต้องว่าของฉันเรื่อยๆ ไป คาถาเงินล้านนี่มาให้เมื่อปีฝังลูกนิมิต ท่านบอกว่างานข้างหน้าจะหนักมาก หลังจากนี้เป็นต้นไปเงินจะใช้มากกว่า สมัยที่สร้างโบสถ์อย่าลืมนะ... เวลาว่างๆ นั่งนึกก็ได้เดินไปก็ได้ ไม่ห้ามเลยนะให้มันติดใจอยู่อย่างนั้น ให้ถือว่าเป็นกรรมฐานไปในตัวเสร็จ เพราะคาถาที่พระพุทธเจ้าบอกทุกบทก่อนจะทำต้องนึกถึงท่านถือว่าเป็น **พุทธานุสสติกรรมฐาน**

หลวงพ่อวัดท่าซุง เคยเล่าให้ฟังว่า นายแจ่ม เปาเล้ง ภาวนา คาถาพระปัจเจกพระพุทธเจ้า ประเภทภาวนาเป็นล่ำเป็นสัน บอกลูกบอกเมียว่า หลวงพ่อปาน บอกว่าคาถาบทนี้ภาวนาแล้วรวย เพราะฉะนั้น..ข้าจะภาวนา พวกแกมีหน้าที่ส่งข้าวส่งน้ำเท่านั้น อย่างอื่นห้ามยุ่ง แกก็ภาวนาของแกไปเรื่อย ปรากฏว่าวันนั้นไม่รู้ว่าสมาธิทรงตัวหรือเปล่า เทียนแตกเหมือนไฟพะเนียงเลย แตกเปรี๊ยะๆ แต่ก็อยู่อย่างนั้นเป็นชั่วโมงๆ ไม่หมด ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา บ้านของนายแจ่มก็เงินทองไหลมาเทมาไม่ว่าจะปลูกผักปลูกหญ้าอะไรก็ กลายเป็นของดีราคาแพงไปหมด

วันก่อนมีโยมอยู่ท่านหนึ่ง บอกว่าตอนนี้เศรษฐกิจส่วนตัวกำลังแย่ถึงขนาดต้องอาศัยคนอื่น พยายามปฏิบัติอย่างที่ท่านว่า มาแล้วแต่ไม่เกิดผล ควรจะทำอย่างไรต่อไป อาตมาก็เลยบอกไปว่า ที่ทำแล้วไม่เกิดผลแสดงว่าทำไม่จริง ถ้าทำจริงต้องเห็นผล อย่างเรื่อง ของคาถาเงินล้าน ถ้าตั้งใจภาวนาจริงๆ ภาวนาทำต่อเนื่องกันได้สัก ๒ เดือนผลจะเกิดทันที เพราะว่าทำมาด้วยตัวเองแล้ว มารู้ทีหลังว่า ที่เขาทำแล้วเห็นผลช้า เพราะไปภาวนาแล้วอยากรวยกว่าสมาธิจะทรงตัว ลืมเรื่องอยากไปได้นาน

หากทุกคนสามารถวางกำลังใจไว้ได้ว่า คาถาเงินล้านเป็นของดีที่สุด เหมือนกับสมบัติวิเศษที่พ่อให้มา หน้าที่ของเราก็คือ รักษาไว้ด้วยการภาวนา แล้วก็ทำของเราไปเรื่อย จะรวยไม่รวยก็ช่าง..เราจะทำ ถ้าวางกำลังใจแบบนี้ได้ผลจะเกิดเร็ว เขาถามว่าต้องทำมากเท่าไร อาตมาบอกว่าถ้าอยากให้สมาธิทรงตัวจริงๆ ก็เอาวันละ ๑๐๘ จบไปเลย แล้วให้ทำแบบมีคุณภาพไม่ใช่ตั้งใจจ้ำๆ ให้จบๆ ไป ใช้เป็น คำภาวนา จับลมหายใจเข้าออกพร้อมกับภาวนาคาถาไปเลย

ก่อนที่หลวงพ่อวัดท่าซุง จะได้คาถามาจนครบบท ท่านรับสังฆทานที่บ้านสายลม กรุงเทพฯ ท่านบอกว่าเดือนไหนได้ถึงสามหมื่น ดีใจจนนอนไม่หลับ มีเงินไปให้เจ้าหนี้แล้ว พอได้คาถาเงินแสนมา ปรากฏว่ากฐินปีนั้นได้ยอดแสนขึ้น พอได้คาถาเงินล้านมาปีนั้น ก็ขึ้นล้าน อาตมาจำได้ว่าปีสุดท้ายก่อนหลวงพ่อมรณภาพ นับเงินเฉพาะจำหน่ายวัตถุมงคลวันกฐินก็มือหงิกแล้ว

(จัดพิมพ์แจกเป็นธรรมทานบูชาครูคาถาเงินล้าน หลวงพ่อปาน หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ ครั้งที่ 2 จำนวน 5,000 ใบ)

สาธุธรรม

มลเชื้อกคาด